Loyola College
of Social Sciences

Roots

to grow means... to root down

2017-2018 | College Union

Loyola College of Social Sciences
Sreekariyam, Thiruvananthapuram

Vision

Loyola College Trivandrum, a premier institute of excellence, engaged in knowledge building for inclusive social development and moulding globally competent and socially sensitive professionals towards social transformation.

Mission

Loyola College Trivandrum strives to educate and form the youth as liberated lifelong learners who are sensitive to gender and ecology, empowered to respond to global challenges. We are committed to facilitate an integral, inclusive and humane development of the society.

Core Values

- Quality and Sustainability
- Eco-sensitivity and Inclusiveness
- Integrity and Humanness in Life and Profession
- Collaboration and Promotion of Justice

Motto

Excellence in life through engaged learning.

St Ignatius of Loyola

Roots

Annual College Magazine
Loyola College Union 2017-2018

Loyola College of Social Sciences
Sreekariyam, Thiruvananthapuram

2018 September

Staff Advisors : Fr Saji Joseph S J
Ms Aroline Tom

Magazine Editor : Ashiely S James

Design & Print : Time offset Printers, Oottukuzhi, Thiruvananthapuram

Editorial

"YOU ARE WHAT YOU ARE IN THE UNSEEN, THE BASE, YOUR VERY OWN ROOTS, IT HOLDS YOU FIRM AS YOU SPREAD YOUR WINGS TO FLY- A KITE CAN ONLY SOAR HIGH IN THE WIND AS LONG AS IT'S TIED TO ITS ROOT!"

Keep intact to your roots…

"In all of us there is a hunger, marrow-deep, to know our heritage- to know who we are and where we have come from. Without this enriching knowledge, there is a hollow yearning. No matter what our attainments in life, there is still a vacuum, an emptiness, and the most disquieting loneliness. " - Alex Haley

Something beautiful… something worth having…
something to live for… are our foundations on which we exist…"Our Roots!"

The "Roots"—2017-18, Loyola College magazine, reminds us something which we often forget to observe or which is being ignored the most, the "roots" in us, "our very own self."

From being a child to the person that we become, growing up with challenges, experiences - ups and downs that we face in life, these things in the external world help us to get rooted deep down within us – our self is made upon by all of these realities.

'Plants grow up, enroot themselves deep down depending on the sunlight they receive and the nutrients that reach their roots. The stronger the root, the more resistance they have against rain and thunderstorm.'

As human beings, we also grow up the same way physically and mentally. The dreams and desires in us push us ahead and each time when we go through something new or take up a new challenge, the results are different and the world around us reacts to it in different ways. We gain experiences from each of our situation and the circumstance that we go through whether it is good or bad, are adding on to the roots as nutrients, making the roots, 'the self' more stronger to grow up high as an 'individual'.

The magazine "Roots" was looking for a free choice of contribution. Each writes up from my friends and teachers, it came from within them reflecting their roots. Thank you dear ones for being a part of the magazine and I also thank the Union, my editorial board and the team members for taking efforts to reflect the roots in each of us and of Loyola in a beautiful manner.

Loyola "Roots" dares us to start the World's longest possible journey-the inward journey.

Taking up opportunities… challenges… will never put us down, but will help us more to discover our roots, 'the self' in a deeper way. So let's embrace the things that come our way without any delay and build it up as our own ladder of experiences to scale the walls and reach up the heights…!

"THE DEEPER YOU DIG WITHIN… THE MORE TREASURE YOU FIND WITHIN… THE MORE YOU ENROOT DOWN… THE MORE YOU GROW ABOVE… SKY IS NOT THE LIMIT…"

Ashiely S James
Magazine Editor

Message

I am pleased to know that Loyola College of Social Sciences (LCSS) is publishing the annual college magazine. The magazine forms a bridge between overflowing thoughts and artistic embellishment. This is to acknowledge the efforts of the magazine committee for bringing in the innovative thoughts and ideas from the students and faculty of Loyola.

Loyola has always stood for "Excellence in Life through engaged learning"; and it is clearly visible in the work of the magazine. This magazine reminds me of the intensive pursuit of a creative and novel endevour.

All the best for your ventures and May God Almighty bless you all..!

Fr Sunny Kunnappallil S J
Manager

Message

I am so happy to know that, the Loyola College Union is bringing out its Magazine for the academic year 2017-2018, highlighting the events of the College Union. As the Principal, it is my pleasant privilege to write this message for their wonderful initiative and dedicated efforts to bring out this magazine. This year's college Union has been so enthusiastic throughout the year and has managed to introduce several innovative programmes in the college. The highlight of their activities is that they could function in harmony with the entire student fraternity as well as with the college administration. The efforts put up by the magazine Editor Ms Ashiely S James, under the guidance of Magazine staff advisors,
Ms Aroline Tom and Fr Saji SJ deserve special mention here. I wish the Magazine that comes out will turn to be yet another proof of our credentials as a community that trod the path of excellence and engagement. At a time when the entire state is going through the devastating impact of large scale flooding all over, I take this opportunity to express our concern for the victims and profoundly request the whole hearted efforts of everyone around to engage in the relief and rehabilitation work. As students of Social Science, and as people who value the wellbeing of our fellow beings, let us all join hands. Thank you one and all.

Dr Saji P Jacob
Principal

Message

ലൊയോള കോളേജിലെ 2017-18 അധ്യയന വർഷത്തിലെ കോളേജ് യൂണിയൻ ഒരു കോളേജ് മാഗസിൻ പുറത്തിറക്കുന്നതിൽ വളരെയധികം സന്തോഷിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യമായി ഇത് തീർച്ചയായും നിലകൊള്ളും. ഇതിലേക്കായി കൃതികൾ സംഭാവന ചെയ്ത എല്ലാ സുമനസുകളെയും അഭിനന്ദിക്കുന്നു. കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ ശ്രീ. ജൂഡിനും പ്രത്യേകമായി ഈ മാഗസിൻ പുറത്തിറക്കുവാനായി അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ച മാഗസിൻ എഡിറ്റർ ആഷ് ലിക്കും കൂട്ടുകാർക്കും അഭിനന്ദനങ്ങൾ. കോളേജ് യൂണിയൻ അധ്യാപക ഉപദേഷ്ടാവ് ഡോ. എയ്ജലോ മാത്യു, മാഗസിന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കളായ മിസ്. അരോളിൻ ടോം, ഫാ. സജിയ്ക്കും നന്ദി.

പ്രാർത്ഥനാശംസകളോടെ,

ഫാ. സാബു പി. തോമസ് എസ്.ജെ.
വൈസ് പ്രിൻസിപ്പാൾ

Through the Roots...

Editorial Board 10-11
College Union 12-13
Annual Report 15-21
Our Campus 22
Union Report 23- 25
Dream Moments & Gratitude 26- 28
Candy 28
നേപ്പാളിലേയ്ക്ക് ഒരു യാത്ര 29-30
ഇന്ത്യയുടെ ചങ്കിൽ 31-32
Experience with the Swedish Students 33
As I step out 34- 38
A Courtesy to Nepal 39
Department Reports 40- 43
My Life Voyage 44-47
Journeying with the Jesuits 48-49
The Disabled Us 50-51
Sharing from the Non-Teaching Staff 52-53
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola– Dr Sonny Jose 53
The Organic Architecture 54
You called me 55
Footsteps 55
Gandhism Today 56-57
Incomplete Story 57
Royal Trivandrum 58-59
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola – Dr Anitha S 59
Twenty Days under the midnight sun- Sweden 60-63
The Wandering Research(er) 64
Hostel Life 65- 69
Scattered Dreams 69
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola –Ms Francina P X 70
മക്കൾ അറിയാൻ... വാർദ്ധക്യം എന്നത് ഒരു കുറ്റമല്ല,ഒരു മനുഷ്യാവസ്ഥായാണ് 71
പ്രതീക്ഷയുടെ മാമ്പൂക്കൾ 72-73
പരൽമീനുകൾ 73
യാത്ര 74
ഖദീജയുടെ കട്ടൻകാപ്പി, ആപ്കേലിയേ 75-76
മാതളനാരങ്ങ 77-79
ആരണ്യകം 80
Flooded heart 81
Chit- chat with the Man of Joy 82-85
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola –Dr Jasmine Alexander 85
വിലാപം 86
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola –Dr Prakash Pillai R 87- 88
The Journey from being a Student to a Teacher in Loyola –Mr Prasad Ravikumar 88-89
An evening with Dr Angelo Mathew 90- 91
നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഇലകൾ 92-93
ഒരു ദേശം 94
Silent Eye 95
Loyola Picture Gallery 96-112

Editorial Board

Ms Aroline Tom
Staff Advisor

Fr Saji Joseph S J
Asst Staff Advisor

Ashiely S James
Magazine Editor

Editorial Team

Nanditha P J

Athira K O

Brilliant Maria Anto

SreeJyothish H

Geo Michael

Reshma Ravindran

Meenu Rose Ebi

Aravindlal

Anju Anna Geevarghese

Saumya John

Aloysius T Antony

College Union 2017-18

Chairman

Jude S

Vice Chairperson

Dyna Scaria

General Secretary

Aravindlal

University Union Councillor

Blessy Rose Mathew

Arts Club Secretary

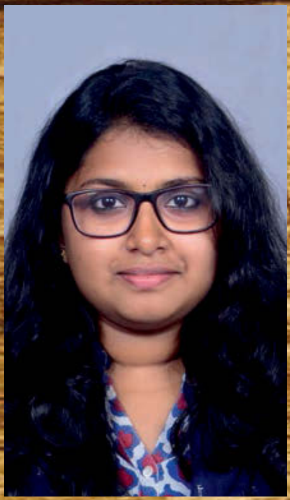

G S Narayani

Magazine Editor

Ashiely S James

IInd Year Representative

Durga U S Nair

Women Cell Secretary

Saumya John

Union Advisor

Dr Angelo Mathew

Planning Forum

Remya Remesh

SC/ST Representative

Athira K O

Social Work Representative

Geo Michael

Ist Year Representative

Ramesh S

Sports Secretary

SreeJyothish H

Lady Representative

Meenu Rose Ebi

Glimpses of Loyola 2017 - 18

The journey of Loyola 2017-2018

Annual Report

The College activities are beyond a formal report, and this serves as an obligatory account for reference.

Department of Sociology

The inauguration of the department activities was held on 20th September 2017 at the Sutter hall. Dr Johan Garde, a senior Professor from Sweden, formally inaugurated the activities. Dr Nisha Jolly Nelson, the HOD presided over the function.

The Department conducted three National seminars during this academic year.
The student achievements include KSS- Runner Up Trophy for the best Sociology department in the state.

Publications from the faculty include one book, two conference proceedings and several journal articles.

Dr Nisha has completed a UGC minor project on Social Consequences of Cognitive Ageing and she was also awarded the Young Sociologist Award 2017 instituted by the Kerala Sociological Society. Dr Nisha got the approval as a research guide from the University of Kerala.
Ms Lini has been awarded the UGC fellowship and has joined the IIT Chennai for her doctoral research.
During this academic year, one PhD was awarded to Ms Chitra S Nair, who was guided by Dr Jose Boban K by the University of Kerala.

Department of Social Work

The Social Work department was placed at 5th position in the National Best Colleges Survey by The Week, India Today and The Outlook, perhaps a record of consistent improvement. Fr Saji SJ and Dr Jasmine Sarah Alexander (MSW2006) are appointed as permanent staff in the department. Mrs Jasmine Sarah Alexander was awarded her PhD on Core Competencies in Social Work Practice.
The publications from the department include: a book on "The Elderly under Institutional Care", 3 chapters in books on various themes, and 3 research publications on different themes. The students won several accolades this year that include: the First Runner Up position at Samanwaya (conducted at BCM College, Kottayam) 2018 and winners of Interactive

Competitions organized by KE College, Mannanam, Kottayam. Dr Sonny and a student from the department attended the Global Sessions in Sweden. The association has reached new heights with 12 scholarships being sanctioned for 2018-2019. 30 students from Globala Gymnasium, Sweden visited Loyola for 3 weeks in February and were accompanied by 4 peer-mentors from Semester 1.

- Syllabus revision workshop for the MSW programme was undertaken this year.

Training partnerships of the department include:

a. Maxminds Peringome, Kannur 14- day training program with an outreach at Peringome GHSS.
b. Organisation for Development of People, Mysuru
c. SUMANA, Mysore
d. Christ (Deemed to be University), Bangalore
e. Study Tour to Hyderabad

Several Extension Initiatives have taken shape this year. Some among them are:

a. Displacement and Rehabilitation Survey of Trivandrum International Airport by Fr Sabu P Thomas SJ along with Dr Prakash Pillai from the Department of Personnel Management for the National Airport Authority.
b. Evaluation Study of the Implementation of Domestic Violence Act 2005
c. Agasthyante Poombattakal Action Research (School drop-out control) Project with District Child Protection Unit (DCPU), Trivandrum.
d. Psycho-social Assessment of the families affected by OCKHI cyclone in collaboration with TSSS.
e. Street Theatre Performances in 12 venues of Trivandrum District as part of the Child Rights Week Celebrations in collaboration with DCPU.

Conferences/Symposiums:

a. UNICEF-KeCRO Workshops on Child Rights
b. UNICEF Media Seminar
c. International Workshop on Cultural Psychology
d. Symposiums on World Social Work Day on 21st March 2017
e. Street Theatre Workshop
f. Symposium on Local Self-Governance and

Public Administration

g. Participated in the National Seminar on Migrant Labourers organized at Loyola.

h. Symposium on Happiness, Trust and Peace.

i. Participated in the National Seminar on Currents in Gender and Democracy; The Role of Media – Sponsored by the Institute of Parliamentary Affairs, Govt of Kerala.

Department of Personnel Management

The Dept of Personnel Management contributed a lot to making the campus vibrant.

- Syllabus revision workshop for the MA HRM programme
- Budget analysis session on Feb 20th 2018
- Partners' meet
- Rain Harvesting Programme on the Campus.
- Seminar on Labour Law updates and Latest Amendments by Anil Narayan (9th Jan)
- Workshop on Transactional Analysis for HR Managers
- Talk on GST in a nutshell

The highlight of this year was a national Seminar on Workplace Counselling organized in collaboration with Kerala Institute for Labour and Employment (KILE) on 10th November 2017.

The student activities in the department include:

- Food fest to celebrate Kerala Piravi
- Industrial Visits to Thoothukudy
- Industrial Visit to Pune and Mumbai
- Starting the students chapter of NIPM with all the HRM students as members.
- HR Fiesta, an inter departmental competition

The staff and students of the department also attended several programmes:

- Dr Angelo and 5 students attended the meeting of NIPM student chapter at NIPM office

on 18th January.

- Dr Prakash and Mr Aby attended NIPM conference on Happiness at Work, Kochi 29th & 30th June 2017.
- Dr Angelo attended the Orientation Programme at the HRDC, Central University, Pondichery.
- Dr Anitha attended the orientation programme for NSS programme officers.

Awards and Recognition:

- Dr Angelo was awarded the special contribution prize of NIPM Trivandrum chapter at the AGM held on 29th June.
- Dr Prakash Pillai was elected as the Academic Council Member of the University of Kerala.
- Dr Anitha has been nominated as the NSS Programme Officer of Loyola College.
- One PhD was produced under the guidance of Dr Prakash Pillai.

Mr Nima Tankarami Nejad, an Iranian scholar has been awarded with PhD by University of Kerala.

- Four scholars under the supervision of Dr Prakash Pillai have been awarded PhD in Management Studies by the Bharathiar University, Coimbatore.
- Several Consultancy and Research Projects were also undertaken.

Department of Counselling Psychology

The department is dynamically involved in experiential learning, counselling services, research activities, outreach programme, and consultancy services of its own and in collaboration with NGO's and other institutions in the field of counselling psychology. Continued support is extended to the extension activities carried out by Loyola Extension Services (LES) in the area of counselling skills training, adolescent issues and management, counselling of sexually abused children, parental effectiveness programme and staff development programmes.

- As a part of the World Environment day Celebrations, the students conducted a poster presentation indicating the need and

responsibility to save nature.

- "ManoVigjnan" – the Psycho fest of the department of Counselling Psychology was conducted on 17/07/2017 in association with Sparsham – the students association.
- The mental health week celebrations started on 09/10/2017, and it included psychology-quiz, and laughter yoga.
- Staff and students participated in Salute mentale –a Psychofest organized by the Dept of Psychology, the University of Kerala and participated and won in the competitions.
- Sparsham anniversary was marked by an inspiring speech delivered by Dr Madhujan of KarunaSai.
- The other Sparsham activities included Pothichoru distribution on 13/10/2017 at SAT hospital premises.
- Children's day was celebrated along with 72 students at Cheruvikkal School.
- Christmas celebration at 'Bethel Gram' an old age home in Trivandrum.

Faculty achievements:

- Dr Leena S T was awarded PhD by the University of Kerala during this academic year.
- Mrs Aroline K Tom has begun her PhD work at Christ deemed to be University Bangalore.

College office

Mr Arun L, who joined the office a year ago, has got a new placement under the government through PSC and was relieved in the month of June. Everyone else in the office including Ms Beena, Sr Rossy, Rajan chettan and Mr Thankachan deserve appreciation for their hard work and dedication.

Library

The college Library under the leadership of Dr Sunil kumar is going an extra mile in reaching out to each and every student of the college. He has taken extra care in making the Library a true resource centre. Dr Sunil took special interest in running the Reading Club of our college.

The College Union

The College Union of this year organized many novel activities for the benefit of the students.

IQAC

IQAC has been working towards the perspective plan 2030 of the college. As part of this, several sessions were organized involving the faculty members. IQAC under the leadership of Dr Angelo and Dr Jasmine Sarah Alexander is now working on the Annual Quality Assurance Report (AQAR) for the pending years.

Parent Teacher Association (PTA)

During the last year there were two PTA meetings in which there was a good representation and active involvement of the parents. Dr Radhika C Nair, mother of Ms Jahnvi Nair of First MA Sociology was elected as the PTA Vice President of this academic year.

The Loyola College Alumni Association

The Alumni Association is a vibrant unit of the college which celebrated its golden jubilee this year, under the inspiring leadership of Dr L. Radhakrishnan IAS as president.
Ms Francina is the new Alumni staff Secretary.
The Alumni Day was celebrated on 26th January.
One very remarkable contribution made by the Alumni this year is the sponsorship they gave for the purchase of the new curtain.

National Service Scheme

Under the dynamic leadership of the new Programme Officer Dr Anitha S, the NSS unit of the college organized many useful activities for

the students. The NSS gives support to the weekly environmental management and biodiversity club activities in the college. This year the annual NSS camp, 'Theeram 2018' was organized at Pulluvila. Pulluvila Makkal, a youth group (Comprising many of our own Alumni) in the village actively collaborated with the camp. The NSS Unit in association with the Kerala State Excise Dept organized programmes against alcohol and drug addiction.

Women's Cell

The women's cell was inaugurated on Women's Day by Advocate J Sandhya. The activities of the Cell include: celebration of Men's Day, Quiz competition on Women's rights, Terracotta Jewellery making workshop, and visit to Vithura Tribal Settlement. The Women's Cell though being led by an all women group, has strived towards gender sensitive programmes and also covered varied areas of interest of the students.

Loyola Extension Services(LES)

The Mission of LES is to function as an extension wing of the Loyola College of Social Sciences; mobilizing and empowering people through training, and activating them in participatory development initiatives in a sustainable framework. LES comprises four major divisions and during this year it concentrated more on training programmes and Child Rights activities. LES is an accredited Training Institute recognized by the Central and State Governments, and UNICEF. LES designs and conducts purpose-specific and need-based training programmes.

Childline Nodal Agency

Childline, the 24 hour emergency outreach programme for children under the Ministry of Women and Child Development has been active in the district of Trivandrum since 2000 and LES has been a part of this since the beginning. Kerala Child Rights Observatory initiated by UNICEF is having its secretariat at LES.

Loyola Family Counselling Centre(LFCC)

LFCC provides counselling services to people facing various crisis situations. It also collaborates with other institutions, offering counselling services to Kerala State Women's Commission (WC), LBS Engineering College, Poojappura and Navajyothi Rehabilitation Centre for Girls, Karyavattom, and Trivandrum. During this year, 1179 new cases were registered at LFCC and its outreach centres.

The members of LES staff have performed exceedingly well during the period under report. LES will continue to strive after greater goals in the coming years.

Hostels

The Loyola Men's hostel and Loyola Ladies' hostel are the units of the college adding charm to the campus life. Fr Saji Joseph SJ is the warden of Men's hostel. Mother Leema Pulinkala SABS is the warden of Ladies hostel and she is supported by Fr Sabu P Thomas SJ the Jesuit in charge of ladies hostel. Annual days of both hostels were celebrated with various cultural performances.

The Loyola Journal of Social Sciences

The Loyola Journal of Social Sciences is the international journal published by Loyola College. It is published in an uninterrupted manner as the official publication of the college. Now we collaborate with Prof Betty from South Africa in the publication of the journal.

Our Campus

Loyola College of Social Sciences was founded by the Society of Jesus in 1963. It is affiliated to the University of Kerala and offers Post graduation courses in different streams; Masters in Sociology, Social Work, Counselling Psychology and Management Studies.
The college upholds the motto 'Excellence in Life through Engaged Learning'.
Known as a college with a difference, Loyola College of Social Sciences was established at Thiruvananthapuram by the Jesuits, a global missionary network committed to excellence in education with social justice. Loyola is also a recognized research centre for doctoral study in Social Sciences.
The college is an eco-friendly campus and has created and maintained different parks namely Daya park, Violet Bouquet and Smrithi Vanam with a wide variety of trees and plants like coconut tree, bamboo, teak, peltophorum, albizia saman, cannonball tree, mahogany, jack fruit tree, papaya, sapota, passion fruit, guava, custard apple, black plum and also a number of medicinal plants.
The college has a Chapel and a Hall, (named the Sutter Hall after its patrons Mr and Mrs Frank Sutter), which have been constructed by Laurie Baker, the famous British born Indian architect, renowned for his initiatives in cost effective and energy efficient architecture and designs that maximized space ventilation and light.
The campus has a full-fledged extension wing, Loyola Extension Service, which is a unique feature of the college has a multi-dimensional resource centre with training, research, documentation, publication, counselling, child rights promotion, community development and social consultancy.
There is also a hybrid learning resource centre, or the Library, as a learning space which has successfully created an atmosphere and a set of intellectual resources conducive to learning, research, and discussion. On the campus there is a Students' Corner for group discussion, named Arnos Pathiri corner.
The open stage and the stone benches are attractive places for students to relax. The celebrations of festivals like Onam and Christmas are conducted under the leadership of students.
The college fosters the development of future leaders and, so every event conducted in the college is under student leadership guided by its eminent staff. And for many students, the college has been the training ground for their whole lives.

-Athira KO
Editorial team member

UNION REPORT

The College Union for the year 2017-18 was elected on September 28, 2017. The elected representatives were:

DESIGNATION	NAME	DEPARTMENT
Chairman	Jude S	(II MSc Counselling Psychology)
Vice Chairperson	Dyna Scaria	(II MSc Counselling Psychology)
General Secretary	Aravindlal	(II MA Sociology)
University Union Councillor	Blessy Rose Mathew	(II MA Sociology)
Arts Club Secretary	G S Narayani	(II MSW)
Magazine Editor	Ashiely S James	(I MSW)
IInd Year Representative	Durga U S Nair	(II MA Sociology)
Women Cell Secretary	Saumya John	(II MSW)
Ist Year Representative	Ramesh S	(I MA HRM)
Lady Representative	Meenu Rose Ebi	(I MSW)
Planning Forum	Remya Remesh	(I MA HRM)
Sports Secretary	SreeJyothish H	(II MSW)
Social Work Representative	Geo Michael	(II MA HRM)
SC/ST Representative	Athira KO	(II MA Sociology)

The Union inauguration was held on 25th October 2017 at 2:30pm in the Sutter Hall with renowned political satirist and television personality Mr George Pulickan as the Chief Guest. The formal function was followed by a variety of cultural events.
On 27th October 2017, the Union members and a few college students attended the Civic Reception of the Hon'ble President of India, at Tagore Theatre, Thiruvananthapuram.
The Union celebrated the International Men's Day on November 14, 2017 in front of the college portico. The celebration was with a view to promote equality and solidarity across genders. The theme for the 2017 International Men's Day was "Celebrate Men and Boys". Message for the day was delivered by Dr Nisha Jolly Nelson, Head of the Department, Sociology.

The Women Cell of the College Union organised a quiz competition on "The Legal Rights of Women" on 17thNovember 2017. The competition was sponsored by the National Commission for Women, Delhi. Around 70 students participated in the competition and the results were announced a week later.

On January 8th, 2018, the leaders of four different groups for Planning Forum activities, Arts day and Sports day were selected. On 12th January, 2018, the Union decided upon conducting the Annual Arts and Sports Day in January itself due to the rescheduling of the semester examinations.

The Planning Forum of the Union conducted a variety of Literary and Creative Arts competitions from January 10th to January 16th. Around fourteen different competitions were conducted, which provided a platform for the students to exhibit their artistic and literary talents. VrindaVijayan won the Sargaprathibha in Creative Arts Award and Balalekshmi won the Sargaprathibha in Literary Events Award.

The Annual Sports Meet was titled "Ignite", denoting the flame inside each one of us which motivates and inspire us. "Ignite" was conducted over a span of four days, starting from 17th January 2018 to 20th January 2018. The track and field events were conducted on the final day. Sujin Das and Treesa Varghese became the Individual Champions. The sports day was a great success, bringing out the athleticism, sportsman spirit, team work, dedication and hard work from the participants as well as became a wonderfully co-ordinated event by the Sports Secretary and the Union, with support from the teaching and non-teaching staff as well.

The Arts Day, titled "Kalakrithi" was held on 23rd January 2018 with two different venues.

The various competitions explored the creative talents and performing abilities of the students in singing, dancing, acting, mimicry, speech etc. Geo Michael and Sanumol Catherine Scaria became the Kalaprathibha and Kalathilakom

respectively.
The competitions were very well co-ordinated and organised by the Arts Club Secretary and it was indeed a very colourful and vibrant day in the history of Loyola.
The inauguration of the Women's Cell was conducted on 12th March 2018 and was inaugurated by Advocate J Sandhya, member of The Human Rights Law Network, Dr Saji P Jacob, Principal, Loyola College, and Dr Nisha Jolly Nelson, Coordinator Women's Cell. Adv Sandhya delivered the keynote address during the event and she enlightened the audience about the problems faced by women and their legal rights and provisions. After the session, a mime was staged with the theme "Women's Rights".
On 15th March 2018, as part of the "SwatchBharath" initiative by the Central Government, the College Union organized three different competitions in the college, namely quiz, essay writing and painting competitions for over 200 students. The winners were awarded with certificates issued by the Central Government in accordance with the SwatchBharath initiative.
A jewellery making workshop was organised by the Women's Cell on 24 March 2018. It was facilitated by Ms Dyfna Abhilash, founder Paramparya Terracotta Jewellery. The event, sponsored by Kerala State Women's Development Corporation saw the participation of 20 students.
On 25th June, the Women Cell screened a movie "Stoning of Soraya M." in the JM Hall from 3:00pm to 5:00pm. The story revolved around the stoning of a woman wrongly accused of adultery by her husband and his ensuing attempts to get her killed in connivance with influential men of the community. After the screening, a discussion was facilitated by the Women Cell Co-ordinator.
A discussion and presentation on Honour Killing was conducted by the Women's Cell in collaboration with the reading club on 26th June 2018 in the Sutter Hall. Various students presented their view points and it was indeed a very relevant meeting in the present day context.
The Women Cell of the College organized an exposure visit to a tribal settlement in Vithura on the 30th of June. Fourteen students accompanied by the Women Cell Co-ordinator went for the visit.
The Union took the initiative to celebrate the "World Forgiveness Day" on July 9th 2018. The day was celebrated in a unique way by delivering leaf shaped paper cuttings to each student to write about a situation they would like to forgive and it was pasted onto a branch, which has been kept in front of college portico.
On July 21st 2018, the Union launched a new initiative where daily news is being displayed on the display monitor at the college main entrance. A board with sticky notes has been kept adjacent to this, called "Point of View" where the students and faculty members can share their views and perspectives on the trending headlines. This initiative has been a milestone achievement and one historic moment in the portals of Loyola.
On 25th July 2018, the Union introduced two new initiatives - Paper Dustbin and Reusable paper dispensary. The paper dustbins are introduced as a substitute for plastic dustbins and are to be placed in each class rooms. The reusable paper dispensaries are kept on each floor of the college building. Both the initiatives are a part of the "green protocol" adopted by the college.
Throughout its year long run, the College Union was able to carry out some of the most creative activities and a variety of new initiatives, keeping in mind the social responsibilities and duties, which could leave behind imprints in the hearts of fellow travellers.

"For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils"
~ William Wordsworth

Dream Moments and Gratitude

Life is replete with moments; some very special moments, that keeps us full and alive. Such moments are those moments that Wordsworth narrate as those moments that "flash upon the inward eye" and fills oneself with joy. Here, I dwell upon those dream moments in my life.

At four years of age was when I saw red balloons at the National Park in Kota Kinabalu. After much cajoling with my 'Daddy', I managed to get him to buy me three. Perhaps imagination got the better of me. I felt myself float…no…no… they just floated away. Hope to get them back I reached out only to find them being blown down the ocean boulevard, by the strong breeze from the ocean. I chased them oblivious of all the cars honking and converging on me. I remember more the joy to see them being released from earth's gravity, more than that, from human captivity.

Was my 'last day' on the land I was born, I was also perhaps the last day with my friends. I had never rode a stand-alone bicycle in my life. And this one was a special one, a blue Chopper. It had a large hind wheel and small front wheel. The instructions were clear, hand on the handles and push the brake handles if you ever wanted to stop. I got atop it on the St Michael's Church compound. They helped me on and pushed me while I peddled it to gain momentum. A few circles on the compound and like an aircraft taking off I oblivious of the incline downwards headed for the slope down the hill. And I rode, the cold, gentle, evening breeze in my face. Only when I heard their faint voices warning me of tmyself speeding down the slope did I realise I was hitting the free-fall. But it was very, very exhilarating.

Circa 1988. I had joined Mar Ivanios only because I really cared for Prof M V Abraham. But he suffered a stroke and called sick for the next three years. I had always been a loner, a socio-phobe, eager to get away from groups. My solace was the terrace on the Mathematics Block, accessible by a tall inconspicuous ladder

on the First Floor. Oblivious to everyone, I spent my lunch hours on the terrace watching the clouds float by every season, most of the times cotton candy white and others dirty gray. 2 years into routine I was shocked to find three of my classmates discover my safe haven. They too, had 'escaped' there, to do some intense planning for our 'study tour'. Over the sandwich and Potti'sidlis and home-made buttermilk, I was invited to join the coordinating team. Turned out to be my induction into civilization. The highlight of the tour was the magical moments at Nandi Hills. We drove unto Nandi Hills at bhramamuhurtham, at 4am. There were chants "dhoom, dhoom, dhoomthuminaadam" from Vaishali in the background. But I was on cloud eleven and overwhelmed by the ambience of the necklace of bulbs of the habitations around. The pleasant shock was the moment I put my foot down on the granite slabs leading to the Nandi Temple. I thought I had died and gone to heaven.

It was in 1989. A story that I have recounted telling, so many times. I had my bosom-friend AnandaPotti fetching me an application for the MSW programme at Loyola. I heard him swear in excitement of the possibility of ending up a prison welfare officer after MSW. Certainly not my cup of tea.Reluctantly, but faithfully, I went in to put in the application because Potti could not go. It was a 'deadman's walk from Sreekariyam to Loyola Campus. The weather was inclement, and it was raining heavily as it just did today, the 31 day of July 2018, when the authorities had declared an 'orange alert' and warned the public of opening up the shutters of the various dams in Kerala. But, being the 'last date,' I had no other choice but to go to fulfill my duty to my friend. What met my eyes was a moment of joy, decorated by the silver reflection from the setting sun, on the leaves lining the mud road down to the campus. I fell in love with the campus, and many others afterwards. Little also did I realise that moment, that the trajectory of my life was to change drastically and for the better. Potti went on to join the AGS, and I eventually joined for MSW programme in 1989, and finally as a lecturer in Loyola in 1999, exactly ten years later.

Circa 2011.Had been passed on an invitation by Dr Elizabeth Mathew, the erstwhile Principal. It was an invite to the Asia Pacific Sociological Conference in Kota Kinabalu. Yes, I just realized after all it was not the 'last day' as stated earlier, and I was revisiting the land where I was born. The journey was uneventful, but the suspense of the prospects of meeting our friends from 1982, especially my parents' friends after 29 years, was palpitating. We landed at KK. On approaching Immigration, a policeman confronts me standing behind my mother. He asks in typical Malay accent, "Is this Mrs Jose, Chigu (Master, Teacher)Joseph Kutty's wife?" I am stunned. I answered in the affirmative, and then all the mayhem breaks loose. We are surrounded by around seven old students of my parents who are working with the Customs. We are lead onto an entourage of 17, awaiting us. Old friends and lovely evenings follow, with visits to food courts, sushi lounges, Chinese, Japanese and Thai restaurants. Some of these get-togethers were thronged by 30 fellow-teachers. I did also visit my teachers from 1976. One of them lived on a beautiful green hillock adorned by a rainbow on a drizzly evening. I visited the padang(playground), but our quarters adjacent to it had been razed to the ground. But there still stood, majestically and unfazed, the St Michael's church and St Joseph's Primary school, where I did my schooling. The bamboo hillocks calmed me and the breeze caressed me.

2015 and 2016 were dream years, where the Department had a dream run through almost any

event we could participate in. Whether it be Denovo, Dyuthi, or Samanwaya, I remember us huddling up as a team, We often walked into these major events with our first semester students or in representative numbers. We would be overwhelmed by sights of huge teams arriving in their entourage and buses, with colourful props and in even more colourful attires. Some years we borrowed or rented. After each event, there is his perennial question hanging much like Democlasus' sword, "....err... ahem... will we bag the prize?" It could be perhaps gut instinct or as others may label it,"false confidence", but on each occasion, we would assure each other saying, "...let us not bother about the outcome, ... just give it your best shot!!!" And, abraddacabra, the result would be the same, a 'first, if not a second'. Very many times we have waited in breathless anticipation, and yet, the result have been just the same, first or second. And the whole Team would go on stage to bask in the glory with Francina. And we have together created a beautiful moment for many to cherish as the Best Social Work Team!!! The same confidence and "aha" moments happened each time we did a conference, especially the International Conclave on Innovation and Social Entrepreneurship. A beautiful moment, to cherish, in the midst of even more beautiful people...

There are times in life when moments and events get you, leaving you thinking about hardships and the futility of life. But then as said earlier, I allow those moments, moments wherein images 'flash upon that inward eye,' fill my heart with pleasure, by bringing back 'the bliss of solitude." And then, with gratitude, I continue my dance with the daffodils.

Sonny Jose PhD
Associate Professor
& Head - Social Work

Candy

Who is that? I think I know
It is my doll, candy
With beady eyes
and cheeks that blush
Who is there with me always
She is short but smart
and bright as red
With sweet smile, she wakes me up
soothes my mind with positive thoughts
She cools me down , when I burst out
She is the only one who makes me laugh
until my belly aches
that is my CANDY my sweet doll.

- Subhadra P S
2nd Year MSW

നേപ്പാളിലേക്ക് ഒരു യാത്ര

അവസരങ്ങൾ നമ്മെ തേടിയെത്തുമ്പോൾ അത് കണ്ടില്ലെന്ന് നടിക്കാൻ കഴിയില്ലായിരുന്നു. ഒരുപാട് ആലോചിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ കിട്ടിയ ആ വലിയ അവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ തോന്നിയില്ല. ഈ ഇന്റേൺഷിപ്പ് യാത്ര നേപ്പാളിലേക്ക് തന്നെയാവട്ടെ എന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അവധിക്കാലം കോളേജിലെ മറ്റു സുഹൃത്തുക്കൾ വീട്ടിലിരുന്നും കൂട്ടുകാരോടൊപ്പവും സമയം ചിലവഴിച്ചപ്പോൾ നേപ്പാൾ യാത്ര എന്നെ അതിമനോഹരമായ വഴി കളിലൂടെയാണ് കൊണ്ടു പോയത്. കേരളത്തിൽ നിന്നും ആദ്യം ദില്ലിയിലേക്ക്. എൻജിൻ കേടാ യതുകൊണ്ട് രണ്ടു പ്രാവശ്യം എനിക്ക് വിമാനം മാറിക്കേറി യാത്ര തുടരേണ്ടിവന്നു. ആദ്യമായി കയറിയ വിമാനത്തിൽ അതിമനോഹരമായ അനു ഭവങ്ങളായിരുന്നു. തിരിച്ച് കേരളത്തിലേയ്ക്ക് എത്തിയപ്പോഴാണ് വിമാനയാത്ര ഇങ്ങനെയൊക്കെ യാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ദില്ലിയിൽ നിന്നും ഗോരക്പൂരിലേക്കുള്ള ട്രെയിൻ യാത്ര തേഡ്ക്ലാസ് എസി കോച്ചിൽ ആയിരുന്നു. കൂട്ടുകാരിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് ഒരു മണിക്കൂർ യാത്ര ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും 4.45 ന് കാറിൽ എട്ടുമണിയുടെ ട്രെയിനിനു വേണ്ടി യാത്ര തുടങ്ങി. 15 മിനിറ്റ് കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ദില്ലിയെ ആകെ ഭയപെടുത്തി പൊടിക്കാറ്റും മിന്നലും മഴയും എത്തി. റോഡ് ആകെ ബ്ലോക്ക് ആയി. വണ്ടികൾ അനങ്ങുന്നില്ല. വണ്ടിക്ക് ചുറ്റുമുള്ളതൊ ന്നും കാണുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. 5 മണിയായ പ്പോൾ തന്നെ പൊടികയറി മുന്നിലത്തെ വഴികളിൽ മരങ്ങൾ ഒടിഞ്ഞു വീഴുന്നു. ദില്ലിയിൽ ഒരുപാട് നാളിനു ശേഷമാണ് ഇങ്ങനെ പൊടിക്കാറ്റ് അനു ഭവപ്പെടുന്നത്. അതും ഞങ്ങള് യാത്ര സമയത്തു തന്നെ. വളരെയധികം ടെൻഷനടിച്ചു, പ്രാർത്ഥിച്ചു. കാറിൽ കഴിഞ്ഞത് മൂന്ന് മണിക്കൂർ. ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല എട്ടുമണിക്ക് ട്രെയിൻ കിട്ടു മെന്ന്. 7.55ന് സ്റ്റേഷനിലെത്തി. കൂടെയുള്ള വരും ഞാനും പെട്ടിയുമെടുത്ത് സ്റ്റേഷനി

ലേയ്ക്കുള്ള ഓട്ടത്തിനിടയിൽ അതിശക്തമായ കാറ്റു കാരണം ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർ പെട്ടിയുമായി നിന്ന് കറങ്ങി. അതുകഴിഞ്ഞ് ആലോചിക്കാൻ സമയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പിന്നെയും ഓടി. 'ഹംസഫർ' ഞങ്ങളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു കിടക്കുന്നു. വീണ്ടും ഓട്ടം ഞങ്ങളുടെ കോച്ചിലേക്ക്. 7.59ന് കോച്ചിൽ കയറി പെട്ടികൾ എടുത്തുവച്ചു. ഒന്ന് ശ്വാസം നേരേ വിട്ടു. എട്ടുമണി ദേ ട്രെയിൻ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. ട്രെയിൻ കിട്ടിയ സന്തോഷത്തിൽ വിൻഡോ സീറ്റിന് അടുത്ത് പോയപ്പോൾ ആരോ ട്രെയിൻ ചെയിൻവലിച്ച് നിർത്തി. ഒരു അപ്പൂപ്പൻ വെള്ളം വാങ്ങാൻ പോയപ്പോൾ ചെയിൻ വലിച്ചതായിരുന്നു. അങ്ങനെ നീണ്ട അരമണിക്കൂർ അപ്പൂപ്പന് വേണ്ടി 'ഹംസഫർ' കാത്തിരുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ട്രെയിൻ യാത്ര വളരെ പരിതാപകരമാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനറൽ കമ്പാർട്ടുമെന്റിനെക്കാൾ കഷ്ടമാണ്. ശൗചാലയത്തിന്റെ വൃത്തിഹീനമായ അന്തരീക്ഷം ഓർക്കാൻ കൂടി കഴിയുന്നില്ല. ഒരാൾക്കും ശൗചാലയത്തിൽ പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാ കോച്ചിലും ഇതേ അവസ്ഥയായിരുന്നു. രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് എത്തേണ്ട ട്രെയിൻ ഉച്ചയ്ക്ക് മൂന്നുമണിക്കാണ് ഗോരഖ്പൂരിലെത്തിയത്. അതുവരെ എല്ലാം സഹിച്ച് ഞങ്ങളിരുന്നു. യു.പി. ബോർഡർ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വന്തം വീട് എത്തുമ്പോൾ എല്ലാവരും ചെയിൻ വലിച്ച് വണ്ടി നിർത്തി വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകുന്ന അവസ്ഥയായിരുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഇങ്ങനെ അനുഭവങ്ങൾ സാധാരണമാണ് എന്ന് മറ്റു യാത്രക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മൂന്ന് മണിക്ക് ഗോരക്പൂരിലേക്ക് എത്തിയ ഞങ്ങൾ അവിടുന്ന് ആഹാരം കഴിച്ചു റെഡിയായി അടുത്ത ബസ്സ് പിടിച്ചു. ഇന്ത്യ നേപ്പാൾ ബോർഡർ സൈനോളിലേക്ക്. 3.30ന് ഞങ്ങൾ കയറിയ ബസ് എടുത്തത് 4.15ന്. 7 മണിക്ക് ആയിരുന്നു നേപ്പാളിലേക്ക് അവസാനത്തെ ബസ്സ്. മൂന്ന് മണിക്കൂർ യാത്ര. പേടി തുടങ്ങി. അവസാനം 7 മണിക്ക് ഇരുട്ടുനിറഞ്ഞ റോഡിലേക്ക് ഞങ്ങളിറങ്ങി. ഒരു സൈക്കിൾ റിക്ഷക്കാരൻ ഇന്ത്യ ബോർഡറിൽ നിന്നും നേപ്പാൾ ബോർഡറിലും കൊണ്ടുപോയി. ഒരു മിനിറ്റ് യാത്ര. പക്ഷെ അവിടെ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ അഞ്ചു പേരുടെയും പെട്ടികളും എടുത്തു 5 ബസ്സുകാർ ഓടുന്നു. അവരുടെ ബസ്സിൽ കയറണം. രാത്രി ഏഴുമണി കഴിഞ്ഞാൽ പെൺകുട്ടികൾ അവിടുന്ന് യാത്ര ചെയ്യുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നും അറിഞ്ഞായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞങ്ങൾക്ക് അടുത്ത ദിവസം മുഴുവൻ യാത്രയ്ക്ക് സമയം കളയാൻ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ട് പെട്ടെന്ന് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി. നാലിൽ കൂടുതൽ സ്ത്രീകൾ ഉള്ള ബസ്സിൽ കയറി. ഉള്ളിലെ ഭയം പുറത്തു കാണിക്കാതെ ധൈര്യശാലികളായി ഞങ്ങൾ യാത്ര തിരിച്ചു.. 7.30ന് ബസ് യാത്ര തുടങ്ങി. ബസിനുചുറ്റും പൊടിയും കാറ്റും, കാടും മലകൾക്കിടയിലുള്ള യാത്രയും. ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം മാത്രമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ധൈര്യം. അത് എന്നും ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ട്. ബോർഡർ കഴിഞ്ഞാൽ നേപ്പാളിൽ ഫോൺ ചെയ്യാൻ കോഡ് ചേർക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്ന് മറന്നുപോയി. ഞങ്ങൾ അച്ചനെ വിളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും പറ്റിയില്ല. അവസാനം രാവിലെ 5 മണിക്ക് ഇറങ്ങുന്നതിനു മുൻപേ കോഡ് ചേർക്കണ്ടായെന്ന് ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. 4.55ന് അച്ചനെ വിളിച്ചു. ഇറങ്ങേണ്ട സ്ഥലം പറഞ്ഞുതന്നു. ഞങ്ങൾ അവിടെ ഇറങ്ങി. ഒന്നും തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ബസുടമയുമായി വാക്കുതർക്കം വരെയായി. അവസാനം അദ്ദേഹം ഒരു തുണി വെച്ച് പൊടി തുടച്ചപ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾക്ക് പെട്ടിവരെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. രാവിലെ അഞ്ചുമണി എന്നുപറയുമ്പോൾ നേപ്പാൾ മുഴുവൻ സൂര്യരശ്മികൾ കൊണ്ട് സുന്ദരിയായി നിൽക്കുന്നു. അതികഠിനമായ തണുപ്പ്. വിറയ്ക്കുന്നതല്ലാതെ വേറൊന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നില്ല. അവസാനം ഞങ്ങളെത്തേടി ആ വലിയ മനുഷ്യൻ എത്തി. ഞങ്ങളുടെ റോയി പാപ്പാൻ. ഫാദർ സെബാസ്റ്റ്യൻ എന്നാണ് മുഴുവൻ പേര്. പക്ഷേ അന്നും ഇന്നും എന്നും അത് ഞങ്ങളുടെ റോയ് പാപ്പനാണ്. അച്ചന്റെ കൂടെയുള്ള ഓരോ ദിവസവും എന്നും മനസ്സിൽ തങ്ങി നിൽക്കുന്ന കുറേ നല്ല ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ചു. മനസ്സിലെ കുറെ ഏറെ മുറിവുകൾ ഞാനറിയാതെ എന്നിൽനിന്നും മാഞ്ഞു പോയതുപോലെ. ഹിമാലയ ദർശനം എന്നും ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമാണ്. എന്നും അത് ഞങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മനസ്സിനു നല്ല സുഖവും സന്തോഷവും തോന്നുന്നു. എടുത്ത തീരുമാനങ്ങൾ ഒക്കെ വളരെ ശരിയായിരുന്നു എന്നുതോന്നി.

- അമൃത സുരേഷ്
2nd Year MSW

ഇന്ത്യയുടെ ചങ്കിൽ...

ഏപ്രിൽ നാലിനാണ് എന്റെ യാത്ര തുടങ്ങുന്നത്. രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തേക്കുള്ള ആ യാത്രയിൽ എന്റെ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. ഡൽഹിയിൽ ഒരുമാസത്തെ പഠനാവശ്യത്തിന് പോയതായിരുന്നു ഞാൻ. വിമാനത്തിന്റെ ചിറകുകൾ മേഘങ്ങളിലൂടെ വിടർന്നു ആകാശത്തെ കീറിമുറിച്ച് പറക്കുമ്പോൾ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കും പ്രതീക്ഷകൾക്കും ചിറകു വയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഡൽഹിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ സമയം പാതിരാത്രി അടുത്തിരുന്നു. രാത്രിയിൽ പോലും ഡൽഹി പകലെന്ന പോലെ അനുഭവപ്പെട്ടു. രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ടു നിരനിരയായി പോകുന്ന വാഹനങ്ങൾ. അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന തിരക്കിട്ട മനുഷ്യമുഖങ്ങൾ. അത് ഒരു അനുഭവം തന്നെയാണ്. ആ മുഖങ്ങളിൽ ഒന്നും മനുഷ്യത്വം സ്നേഹം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വികാരങ്ങൾ കണ്ടില്ല. അവരിലെല്ലാം ഒരേ വികാരം 'തിരക്ക്'.

ഡൽഹി ഉത്തർപ്രദേശുമായി അതിർത്തി പങ്കുവയ്ക്കുന്ന ഓഖ്ലയിലേക്ക് ആയിരുന്നു എനിക്ക് പോകേണ്ടിയിരുന്നത്. മുസ്‌ലിംജനത തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന സ്ഥലം. മനസ്സിൽ പേടി യുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ധൈര്യം സംഭരിച്ച് ഞാൻ അങ്ങോട്ട് പോയി. ഇപ്പോഴത്തെ ഇറാൻ ഇറാക്ക് രാജ്യങ്ങളുമായി സാമ്യമുള്ള സ്ഥലമാണ് ഓഖ്ല. ഇന്ത്യയിലെ ചോട്ടാ പാകിസ്താൻ. ഒരു വരണ്ട പ്രദേശം. നേരെയുള്ള റോഡുകളോ ഒന്നും തന്നെ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്ക് ഇല്ലായിരുന്നു. വരണ്ട, നിറയെ പൊടിപടലങ്ങൾ കൂടിയ തികച്ചും വൃത്തിഹീനമായ സ്ഥലം.
നിറയെ കല്ലുകളായിരുന്നു. മലയാളികളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ആർക്കും പരസ്പരം അറിഞ്ഞുകൂടാ. അടഞ്ഞ വാതിലിനുള്ളിൽ പരസ്പര സഹകരണം ഇല്ലാതെ ഒതുങ്ങിക്കൂടുന്ന ജീവിതങ്ങളാണ് അതിൽ പലതും. യാന്ത്രികമായ ജീവിതരീതി. ആദ്യമാദ്യം ഈ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെയുള്ള യാത്ര വളരെ കഠിനമായി തോന്നി. ചിരിക്കുന്ന ഒരു മുഖം ഞാൻ തിരഞ്ഞു നടന്നു. നിഷ്കളങ്കരാ ണെന്നു പറയാറുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ പോലും മനുഷ്യത്വമില്ലായ്മയുടെ മുഖം പ്രതിഫലിച്ചു കാണാമായിരുന്നു. എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഉള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു ഓഖ്ല. സ്നേഹവും പരസ്പര സഹകരണവും മനുഷ്യത്വവും ഒഴികെ,

എല്ലാ സാധനങ്ങളും വളരെ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ അവിടെ ലഭ്യമായിരുന്നു. പൊടി പടലങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ടാർ ചെയ്യാത്ത വീതി കുറഞ്ഞ റോഡുകൾ നിരന്തരം ഗതാഗതക്കുരുക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗോമാതാവ് എന്ന് പറഞ്ഞു പശുവിനെ ആരാധിക്കുന്നവരുടെ മൂക്കിൻ തുമ്പത്തുകൂടി യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാനില്ലാതെ പ്ലാസ്റ്റിക് തിന്ന് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന പാവം പശുക്കളെ കണ്ടപ്പോൾ സങ്കടം തോന്നി. ഡൽഹിയിൽ രണ്ടുതരം ആൾക്കാരെ നമുക്ക് കാണാം. ഫ്ളാറ്റുകളിൽ ജീവിക്കുന്ന ദാരിദ്രം അറിയാത്ത മനുഷ്യർ. രണ്ടാമത്തേത് തെരുവുകളിൽ താമസിക്കുന്ന ദരിദ്രമനുഷ്യർ. അവർ ഫ്ളാറ്റ് മനുഷ്യരുടെ വീടുകളിൽ പണിക്കുപോയി കുടുംബം പുലർത്തുന്നു. ജന്മിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ നവീകരിച്ച ഉത്തരാധുനികൻ ജീവിത മാതൃകയായി ഈ മാറ്റങ്ങളെ കാണാവുന്നതാണ്. ഒരുപക്ഷേ അവരുടെ ജീവിതങ്ങളിൽ മനുഷ്യത്വവും സഹകരണവും ഉണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിപ്പോയി. എല്ലാവരും അവരെ മുതലെടുക്കുകയാണ്. രാഷ്ട്രീയക്കാരും സാമൂഹികപരിഷ്കരണ സോഷ്യൽ വർക്കേഴ്സ് വരെ എത്തിക്സും ഫിലോസഫിയും മറന്ന് സ്വന്തം ലാഭത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവർ എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോഴും എന്തുകൊണ്ട് ദരിദ്രർ എന്നും ദരിദ്രർ തന്നെയായിരിക്കുന്നു. എന്താണ് മാറ്റം സംഭവിക്കാത്തത്. ശരി മാറ്റത്തിന് സമയമെടുക്കും എന്ന വാദം ആണെങ്കിൽ കുറേക്കാലമായി സർക്കാരും മറ്റും ദാരിദ്ര്യ നിർമാർജന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നില്ലേ? എന്നിട്ടും എന്താണ് അനിവാര്യമായ മാറ്റം സംഭവിക്കാത്തത്? അവിടെയാണ് ഞാൻ നമ്മുടെ ഇന്ത്യയുടെ നിയമവ്യവസ്ഥയേയും ഭരണസംവിധാനത്തേയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതും വെറുക്കുന്നതും.

ഡൽഹി ജീവിതത്തിൽ എന്നെ സ്പർശിച്ചു മറ്റൊരുകാര്യം മുസ്ലിം പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. കേരളത്തിലിപ്പോഴും മുസ്ലിംജനത 25 വർഷം പിന്നിൽ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ മതത്തിലും മതവാക്യങ്ങളിലും ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നു എങ്കിലും പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഉന്നമനത്തിനും അവർ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. 25 വയസ്സ് കഴിയാതെ ഒരു പെൺകുട്ടി പോലും വിവാഹിതയാകുന്നില്ല എന്നത് ഒരു നല്ല കാര്യം മാത്രമല്ല കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീകളെക്കാൾ സ്വാതന്ത്ര്യം അവർക്ക് ആസ്വദിക്കുന്നു കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളെ മതവചനങ്ങൾ ബന്ധിതർ ആക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഡൽഹിയിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾ മതവചനങ്ങൾ കൊണ്ട് സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്നു എന്നുപറയാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഒരേ മതത്തിന് 2 വിപരീത അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടോ? അതോ ഉണ്ടാക്കിയതോ? ഇത് എന്നെ വല്ലാതെ ചിന്തിപ്പിച്ചു. ഇന്ത്യ ഒരു മതേതര രാജ്യമാണെന്ന് ഭരണഘടന പറയുന്നുവെങ്കിലും ഭരണകർത്താക്കളെല്ലാം തന്നെ അതിന്റെ അന്തസത്ത കളയുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. ഹരിയാന പഞ്ചാബ് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവ് ഉറങ്ങുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിലൂടെയുള്ള യാത്ര മറ്റൊരു അനുഭവമായിരുന്നു. അവിടെയും മുസ്ലിം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തന്നെയാണ് ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചത്. അപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലായ ഒരു കാര്യം ഇന്ത്യയിലെ ഭരണതലപ്പത്തുള്ളവർ തന്നെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ വർഗീയ കലാപങ്ങളുടെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ സർക്കാരിന്റെ ഒരു പദ്ധതിയും അവിടെ എത്തുന്നില്ല. അവരെ ജനങ്ങൾ ആയിട്ട് പോലും സർക്കാർ കരുതുന്നില്ല. പാവങ്ങൾക്ക് കുടിവെള്ളം പോലും കിട്ടുന്നില്ല. ശരിക്കും വരണ്ടുണങ്ങിയ വഴികളും പാടങ്ങളും കുളങ്ങളും. ശരിക്കും ആരുടേയും കണ്ണ് നിറയും. ആരോടും ഒരു പരിഭവവും ഇല്ലാതെ ജനങ്ങൾ അവിടെ ഒതുങ്ങികൂടുന്നതുപോലെ തോന്നി. പക്ഷേ നഗര ജീവികളെക്കാൾ മനുഷ്യത്വം ഉള്ളതായി തോന്നി. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കണ്ണിലെ തിളക്കം ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ ചിന്തകളെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും തികച്ചും മാറ്റിമറിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു ആ ഒരുമാസം എനിക്ക് നൽകിയത്.

- ദേവിക ബി.എസ്
2nd year MSW

Experience with the Swedish Students

Those days were fantabulous!!
The short period of time spent with the three of them was funny as well as adventurous. They, Axel, Kaisa, and Maltim made the days memorable. Those were so wonderful days that we wished the days would never end. We four were a family. They gave a grant overview of what Sweden is and they learned about Kerala.

From among the three students
Brilliant, Abhilash and Anju of Loyola College, I Anju was assigned to assist the Swedish students from Globale International School to work as trainers. I was to take them to Ayodhya Nagar which is a community very close to Loyola College. My first duty was to introduce them to the new place. After a week my task changed and I had to take them where they wanted to go. From then on we began to start knowing each other better. It is with utmost pleasure
I remember that, my role for them changed from being a translator to a sibling. It was a joyful moment in the life of four of us when we realized that each one of us had a bond in common. Together we visited the Anganwadi, various houses of their concern, took selfies, and interacted with people whom they wanted to interview including the Police Personnel. We had many adventures with poisonous snakes to deep muddy water. But all these were taken as challenges by all four of us and we thrived to overcome it as though, it was really a matter of prestige to all of us. All our activities went beyond the academic sphere and I was very happy to find they were enjoying themselves.

Before their return, they were able to say a few words in Malayalam like '*Namaskaram*', '*Cheta*', etc. It was the final day that they gifted me a keychain, and many chocolates as a token of love. The thing which surprised me most was when they together called me 'Anju *chechi*' before they went back. This made me stop for a while and think of what connection we had in common to enjoy our days like this.

– Anju Anna Geevargheese
Editorial Team member

As I step out..!

Beautiful College!
- Arjun T V (MA HRM)

Best experience in Loyola College was being with my caring friends.
- Gopi A J (MA HRM)

I can't put my feelings for Loyola into words. I love this place.
-Sikha Pavithran (MA HRM)

It was an honour to be a part of this wonderful institution and I thank Loyola for all the cherishing experiences.
- Kasyap Hari (MA HRM)

Through Loyola I understood myself, broken but not shattered.
- Athira S (MA HRM)

One of the best phases of my life; now I feel like being divorced.
- Akhil Jose (MA HRM)

Thank you Loyola for making me a more adaptable person.
- R Charulatha (MA HRM)

It was a different experience. The days we worked together in the soil, for digging a rain water pit, memories to cherish.
- Geo Michael (MA HRM)

I feel very good about this college which follows its own traditional values.
–Arya (MA Sociology)

Loyola College has gifted me many wonderful experiences.
–Surjith (MA Sociology)

Loyola gave me good experiences and most beautiful friends.
– Aswathy AL (MA Sociology)

Loyola will always be special, close to my heart. I will try to uphold what all I learnt from here. – Aloysius T Anthony (MA Sociology)

Never - ending experiences to learn.
– Minu (MA Sociology)

A different feeling about the college as it has given me a bunch of caring friends and teachers.
– Anandha Padmanabhan (MA Sociology)

Loyola gave me a lot of memories with my friends and it's been the best part of my life.
– Achsah George (MA Sociology)

Thank you Loyola for giving me the most beautiful moments in life.
– Aswathy (MA Sociology)

Good moments of life.
– Neethu L (MA Sociology)

Happy to become a Loyolite. Big thanks to my teachers and friends.
– Arathy S Prathap (MA Sociology)

I got lots of sweet moments to cherish, impossible to pick up one.
– Reshma Thomas (MA Sociology)

It was a different experience. It was a simple life with a great "we" feeling.
– Mehanaz M (MA Sociology)

Being part of Loyola family has been one of the best experiences I have had in my whole life. It has helped me to be a better person.
– Aaravindlal (MA Sociology)

Days in Loyola were colorful and filled with opportunities.
– Jishnu Vinayan V S (MA Sociology)

I love this place.
– Gopikrishnan M (MA Sociology)

It was really a different experience. I have changed a lot personally and thank you Loyola.
– Remya Remesh (MSc Counselling Psychology)

Thankful to Loyola for giving great opportunities and experiences.
– Aswathi. VS (MSc Counselling Psychology)

Loyola a place of hope for students and their dreams. This place taught me to dream big and see that there is still a spark in me which I have to ignite and move forward in my life.
– Jude S (MSc Counselling Psychology)

Thank you Loyola for giving me an opportunity to study here.
– Sruthi Suresh (MSc Counselling Psychology)

Loyola gave me a lot of good memories and experiences. I will miss the good days spent here.
– Neha Suresh (MSc Counselling Psychology)

I just want to say, "Thank You" for the memories.
– Sony G Tharakan (Msc Counselling Psychology)

A place that helped me to grow, to know myself and others around me; home away from home. Thank You Loyola.
- Vandana (MSW)

Loyola has moulded me, I understood myself and I got the courage to move on in life. This place has given me lot of memories and experiences for life time.
- Amala Joshy (MSW)

When I think of Loyola, the first thing that comes to my mind is its beauty which captures the heart of all who come to the campus. It's an institution which values everyone as they are.
– Kavya Kumar (MSW)

Being a Loyolite is like being in a family. Being here literally molded me into a better person. – Ann Mary George (MSW)

Loyola is my second home. Two years spent here was really a great time.
- Jibin K Jose (MSW)

The place which transformed my life into something wonderful. Being here helped me to understand that practice makes perfection and strengthened positivity.
- Subhadra P S (MSW)

Peaceful atmosphere.
- Jose Vani (MSW)

College, the place where I learned to find the happiness, strengths and talents within me.
- Venishya Ivan (MSW)

Thank you Loyola, for giving me a lot of personal and professional learning.
- Tintu N S (MSW)

The college has helped me to get out of my comfort zone and grow in ways that I thought were never possible. The staff, the environment, the 'Loyola family' which I will be a part of forever are my treasures for this life.
- Saumya John (MSW)

I should thank Loyola for giving me beautiful memories and experiences in my life. This platform has transformed me, and this change has created good impacts on my life.
- Amritha Suresh (MSW)

It was a wonderful experience. I met many special people and learned a lot of new things. Will miss Loyola.
- Sree Jyotish (MSW)

Thank you Loyola for making me understand who I am.
- Sonia Jain Jacob (MA HRM)

This was our little happy world. Rather than transforming me as a student, Loyola has brought out the kid in me. I feel like being in a kindergarten as being here.
- Vani (MSW)

Will miss Loyola.
- Anithamol (MSW)

പല തരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ ലഭിച്ച ഒരിടം ആണ് ഈ കോളേജ്. അഭിപ്രായം പറയാനും ഓരോ കാര്യങ്ങൾക്കും മുൻപന്തിയിൽ എതാനും ഇവിടം ഒരു വേദിയായി. ഒരുപാടു സൗഹൃദങ്ങളും ലൊയോള സമ്മാനിച്ചു.
-Durga (MA Sociology)

വളരെ മനോഹരമായ അനുഭവങ്ങളാണ് കോളേജിൽ നിന്നും ലഭിച്ചത്.
-Krishnajith R G (MA Sociology)

ലൊയോള എനിക്ക് എപ്പോഴും സ്പെഷ്യൽ ആണ്. ഒത്തിരി സന്തോഷങ്ങൾ, ഒത്തിരി അവസരങ്ങൾ ഈ ലൊയോള എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ലൊയോളയ്ക്കു നന്ദി.

-Blessy Rose (MA Sociology)

ഭാവിയിൽ ഓർത്തു ചിരിക്കാൻ ഒരുപാടു നല്ല സ്മരണകളും ഒരുപിടി സൗഹൃദങ്ങളുമായി പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അതുതന്നെയാണ് ഈ കോളേജ് എനിക്കു നൽകുന്ന ഏറ്റവും നല്ല സമ്മാനം.

-Catherine Jacob (MA Sociology)

അവസരങ്ങൾ തന്നു പ്രോത്സാപ്പിക്കുന്ന, അനുഭവങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായ ലൊയോള ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അത്ഭുതമാണ്.

-Athira K O (MA Sociology)

ലൊയോള കോളേജ് വളരെ നല്ല കോളേജ് ആണ്. ഇവിടുത്തെ അധ്യാപകർ എല്ലാം തന്നെ ഫ്രണ്ട്ലി ആണ്. എല്ലാവരും എല്ലാ കാര്യത്തിനും പ്രതേകിച്ചു പഠിക്കുവാനും സഹായിച്ചു.

-Sheeba R (MA Sociology)

നല്ലൊരു കോളേജ് ആണ് ലൊയോള. ഇവിടെ പഠിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ അഭിമാനിക്കുന്നു.

-Sanila V S (MA Sociology)

നല്ലൊരു എക്സ്പീരിയൻസ് ആണ് ഉള്ളത്. പുതിയ കുറെ കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചു.

- Anjana (MA Sociology)

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് തന്ന നല്ല എല്ലാം ഓർമകൾക്കും ലൊയോളയ്ക്കു നന്ദി. എവിടെയും ചേർന്ന് പോകാൻ തന്ന ധൈര്യത്തിനും ആത്മവിശ്വാസത്തിനും നന്ദി.

-Dyna Scaria (Msc Counselling spychology)

ഉയർച്ചകളിലേക്കു എത്താൻ ഇതിലും നല്ലൊരിടം വേറെയില്ല.

-Febina S Kumar (MSW)

എന്നോടൊപ്പം അലിഞ്ഞു ചേർന്ന അവയവം.

-Ekalavyan (MSW)

കാലത്തിന്റെ ഇടനാഴിയിൽ കാതോർത്തു നിൽകുമ്പോൾ കേൾക്കുന്ന കളിയും ചിരിയും ഓർമമരങ്ങളും എല്ലാം ഈ കലാലയത്തിന്റെയാണ്.

-Devika B S (MSW)

എന്റെ സ്വപ്നലോകം. ഇവിടെ ആരും എന്നെ എനിക് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കു നിർബന്ധിക്കാറില്ല. എന്റെ ഉള്ളിലേക്കു ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും, നീ ഒരുപാടു മാറിപ്പോയി എന്നും, നിന്നോട് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പോസിറ്റീവ് ഫീലിംഗ് ആണെന്നും അവർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയത് ഇവിടെ വന്നതിനുശേഷം.

-Gilda Mani (MSW)

പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ഓർമയിൽ സൂക്ഷികാൻ ഒരുപാടു നല്ല ഓർമകളുണ്ടാകും. കൂടെ എന്നിലെ വളർച്ചയിൽ എനിക്കൊപ്പം കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന നല്ല വ്യക്തികളും എവിടെയായാലും ഈ ഓർമകളിൽ ഉണ്ടാവും.

-Jayalakshmi (MSW)

ഞാൻ ഞാനായി ജീവിച്ചു എന്ന് തോന്നിയ രണ്ടു വർഷം, മൈ സെക്കന്റ് ഹോം... ഈ പച്ചപ്പിന്റെ തുടിപ്പും എന്റെ ഹൃദയതുടിപ്പും ഒരു പോലെയായിരുന്നു.

-Balalekshmi (MSW)

വിദ്യാഭാസത്തിന്റെ ദർശിക്കാനാകാത്ത മാനം നൽകിയ എന്റെ പ്രിയ കലാലയത്തിനോട് വിട.

-Nounith Noble (MSW)

നവീന ചിന്തകൾ, വീക്ഷണരീതികൾ, പുതിയമാനങ്ങൾ, മറക്കാൻ പറ്റാത്ത അനുഭവങ്ങൾ, പ്രയോഗികതലങ്ങൾ എനിക്ക് കാട്ടിതന്ന യഥാർത്ഥ അദ്ധ്യാപിക തന്നെയായിരുന്നു ലൊയോള... വളരെയേറെ ആദരവോടും സ്നേഹത്തോടും ഞാൻ നോക്കി കാണുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപിക.

-Sr Nisha (MSW)

A Courtesy to Nepal

Of lying under the stars, and not giving a damn
Of walking aimlessly with a friend, who would hold my hand
Of making new friends, throwing caution to the air
Of knowing I was enough and more, and knowing she was too.
We were in a place, where we were 'fine', not as the general answer to a mundane question, but as a feeling that reverberated in us. Like the warm sun on our back, and rain that fell on our back...... our back to everything that could stop us but never could.
I have lain on temple stairs
I have lain in parks.
I have clicked prayer flags, and sleeping dogs.
I have fought on roads and screamed in shops.
I have pushed a girl and pulled her close.
I have cried after a movie and danced to old music
I have tried to protect and willed to let go.
I have wandered where I wanted and stopped where she wished.
I have laughed more than ever and smiled without a thought
I have met new humans and understood old ones
I have done much more and said so less.

-Saumya John
2nd Year MSW

Department Reports

Department of Social Work

1.Spandanam
Spandanam is the culmination programme of the first year's field work of the social work trainees. In the program, the trainees bring in the members from the respective communities they had worked. In the year 2017, the program was organized in the month of September. It consisted of both official as well as cultural program, where the community members presented their cultural activities, which included dance, songs, skits etc.

2.Flash Mobs
Flash mobs were performed by the students of Masters of Social Work, in the Mangalapuram junction and the Primary Health care centre there, as part of the breastfeeding week. The program was in collaboration with ICDS. Panchayat Member and ICDS supervisor addressed the gathered crowd by briefly explaining about the importance of breastfeeding for a new born and the need for spaces within the public spaces for the mothers to breastfeed.

3.FIKA
Fika is the Swedish word with the meaning "to have coffee", often accompanied with pastries, cookies or pie. The students and faculties of MSW Loyola College and ErstaSkondal University, Sweden had a Fika together. The students from both the groups were intermixed and made into a group and then some topics relating to the society were given to each group which included marriage, family, influence of social media etc. The students discussed about the concepts in both Swedish as well as the Indian perspective of view.

4.International Symposium
An International Symposium was organized on the theme "Peace, Happiness and Trust: From inner change to Global change" on 20 March 2018 from 9:30 am to 4:00 pm. Delegates from institutions within and outside the state were present in the program. The conference, revolved around the theme and discussions by eminent speakers in the field were organized. The morning session also included paper presentation by the social work trainees. The afternoon session consisted of panel interaction with the experts from different fields of social welfare, which includes Kudumbashree, Thiruvananthapuram Corporation, Blue Point NGO and Sree Chitra Health Care Institutions etc.

5.Cancer Day Awareness Program
The cancer day awareness program was organized for three day spanning from February

4 – 7. The programs included a talk on the causes of cancer and the ways to prevent it by an expert from the field, tableau competition and quiz competition based on the talk.

6.Music Therapy Session

A session on Music Therapy was given to the differently abled students of Rotary Institute, Vazhutakadu and an interaction with the students and teachers was organized. This was done as a part of Project Proposal Competition, to be submitted to KE College, Mannanam. The effects of Music therapy on the students were assessed and a project was formulated on its basis. The college had won first position in the competition.

7.Child Rights Awareness Among Migrant Labourers

Child rights awareness session was conducted among the migrant labourers in the, Sreekariyam area. The session was made in the form of a play in Hindi, which is understood by most of the labourers. Session highlighted the different rights of children, specifically portraying the life story of a migrant labourer and their family. It was done as a part of Virtual Campaign Competition for the SAMANWAYA fest at BCM College, Kottayam. The College won first prize in the competition and Runners Up in the fest.

8.Child Rights Awareness Street Plays

The first year Masters of Social Work trainees organized street plays on the different child rights. It was done in order to increase the awareness of these rights among the public as part of the Child Rights Week. The program was conducted in collaboration with the District Child Protection Unit, Thiruvananthapuram. The programme spanned a week and different public places like beach, markets, bus tops in the district were chosen to attract the public.

Department of Counselling Psychology
Sparsham Activities 2017-2018
Student Coordinator – Aardra Madhusoodanan
Staff Coordinator – Dr Leena S T

Programmes

▪ Celebrated Mental Health week As part of this:

☐ Mental health day celebration inauguration and oath taking regarding the theme

☐ Laughing yoga training

☐ Psychological quiz competition

☐ Sparsham anniversary function

▪ Anti bullying day Awareness program

▪ Children's day program at Cheruvickal Upper Primary School

▪ Pothichoru distribution at Medical College

▪ Christmas day celebration at Bethel Gram Old age home

▪ Frames of Mind (monthly film review)

▪ Manovignjan (Psychological exhibition)

Department of MAHRM

Lamps Activities 2017-18
Staff Coordinator – Dr Anitha S
President- Akhil Jose
Secretary- R Charulatha
Treasurer- Kasyap Nair

Vice-president- Merin Jacob
Joint-secretary – Chinnu Maria Michael
Programmes

- Claps - for a better tomorrow
- NIPM labour law classes
- Session on transaction analysis
- Session on lateral thinking
- "Aurevoir"-good bye till we meet again
- Lamps food festival
- Street play workshop
- One day seminar on workplace counselling
- Block chain technology
- Emerging trends in HR
- Three day workshop on Microsoft Excel
- One day seminar on budget analysis
- La Tarang '18 (relieve, believe, achieve) -HR fiesta
- NIPM annual day celebration
- Three day seminar-"agree to disagree"
- Placement brochure(2017-18)
- Industrial visits (final years)

Department of MA Sociology

The formal inauguration of the activities of LASIE-KSS Loyola was held on 20th September 2017 at the Sutter hall. Dr Johan Garde formally inaugurated the activities of LASIE- Loyola Association of Sociological Imagination and Engagement.

Teacher Co-ordinator: Ms Lini Jolly
Student Co-ordinators: Aloysius Antony and Neethu Sharon

Department conducted the following National seminars.

1. Inter-State Migrant Laboures in Kerala: Labour and Civic Life jointly organised by ISS Bangalore from 7th to 8th March 2018.

3. Currents in Gender and Democracy: the Role of Media On march 27, 2018. The panellists included Mr MG Radhakrishnan, Prof Jameela Begum, Mr N P Chandrasekharan and other eminent personalities from the field of media and academics.

SOCIAL EXPOSURE/COMMUNITY SERVICE

1. Community services
- Department conducted two health camps for the Migrant labourers.

2. Old Age Home Visit
- II MA Sociology visited Kripatheeram an old age home in Muttakkadu.

3. Tribal Exposure visit.
- In collaboration with the paper Sociology of the MARGINALISED communities the students of the second semester were taken to Vithura Tribal Settlement.

4. Study Tour
- IV Semester students as part of their course on Social Welfare Administration visited an NGO and some social heritage sites.

FACULTY ACHIEVEMENTS

1. Dr Saji P Jacob
- Published a book:-Nursing and Decent Work- Status of care profession in Kerala.

2. Dr Nisha Jolly Nelson
- Edited the proceedings of 2 national seminars.
- UGC sponsored minor project on Social Consequences of Cognitive Ageing.
- Young Sociologist Award Instituted by KSS.
- Dr Nisha Jolly Nelson Received UGC travel Grant to present her Paper in the International Sociological Association Annual congress held in Toronto, Canada from 15-21 July 2018.

3. Ms Lini Jolly
- Qualified UGC-JRF.
- Attended 2 workshops on Research methodology.

4. Mr Prasad Ravikumar
- Organising Secretary for National seminar.
- Presented a Paper titled 'Gender Aspects of Internal Migration: Exploring the Interstate Migrant Women in Kerala.'
- Published 2 Research Articles.

5. Ms Smitha Pillai
- Presented a paper titled Labour Migration in Kerala Socio Cultural Perspective at the National conference.
- Organising Secretary for National Seminar on Currents in Gender and Democracy.

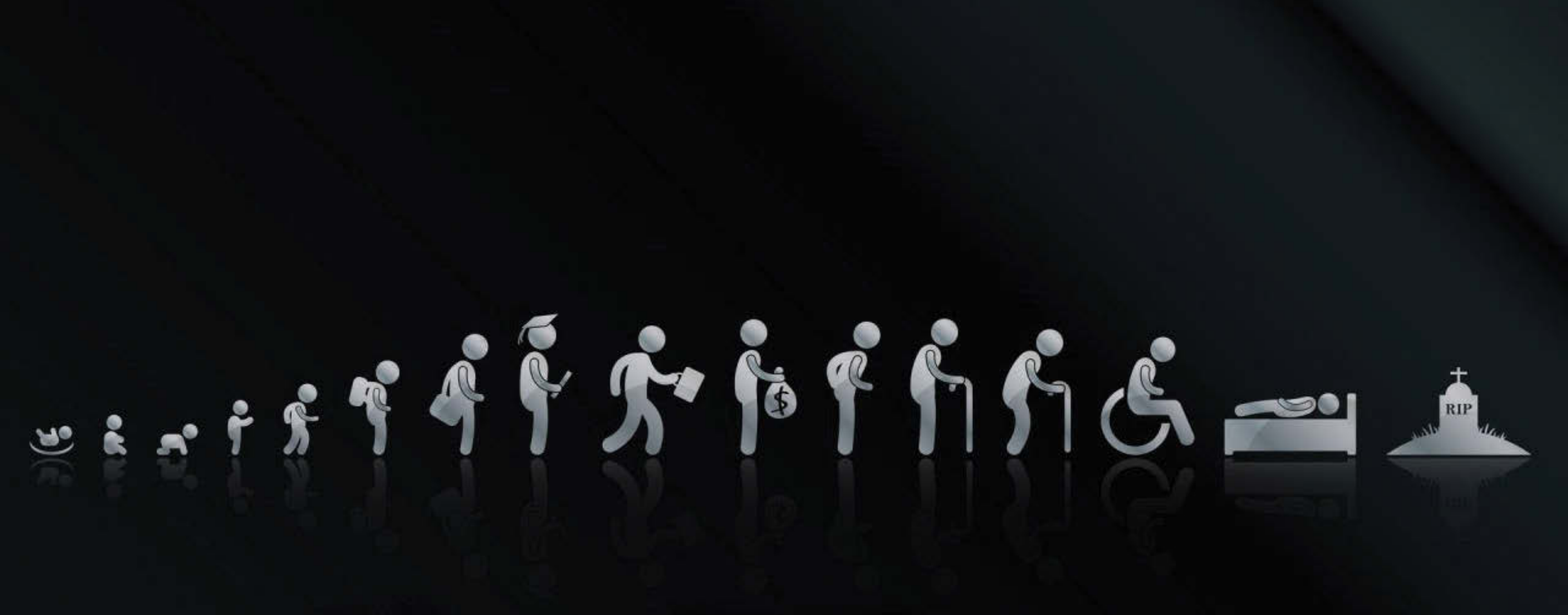

my life voyage

"Evident it is, as a child, why people identified the way they did. The qualities or the characteristics that made defined among others, the faith in everyone's goodness, sincerity, the readiness to work hard, selflessness, all traits learned from family- mother and father- from the time of receiving blessings while in the mother's womb, listening to parents read prayers, The Bible, intellectual talk on social matters, about caring for others, and the mother and father who worked themselves to exhaustion. The insecurities of the loneliness of the mother when father had to stay away at work for days and weeks, the fast welling-eyes, because she might have had to strain herself at work as a staff-nurse, and in the family. Living away from the extended family, in another country did perhaps instil the thrill of getting together with a larger family and the character to easily establish relations to feel warm and taken care of. The visiting cousins and family-friends, weren't the glimpses of the world, the treats they brought, the way they treated and got treated, leaving different marks.

Two play schools, owing to a considerate mother, before a standard Kindergarten school. Specks of memory find a dark chubby little kid with runny nose, feeling lonely most of the time, contrasted by the pictures from the school picnics that show a happy being in a full innocent smile. There were Days for each colour, Sports, Family, Wild Life, and what not. Looking at the picture of Hat Day, a dusted memory, of all the other excited friends, about the fanciest hats they were going to buy from the renowned shops, here, a prayer for a miracle. Just like that, father had been at work till late night, meaning no shopping and finally an explosion of tears. What father did then was devastating. He cut

and rolled a sheet of A4 bond paper and stuck on glossy pictures of humming bird, parakeet and flowers on to it, from a magazine, fixing it upon my head. I complained to be ridiculous in it. Today, among the little collection, there's a certificate that says Third prize in the Hats Competition reflecting a legacy of originality and creativity. The plans behind the fights and pleas for a sibling could not entirely be fulfilled with the birth of a sister nearly 7 years younger. For an elder sibling almost outgrown play-age by the time playing would be developmental task. Adding in was the envy toward the little tantrum box that pinned on mother's health and snatched all the elders' attention. The siblings eventually found ways to exercise control over each other, and yet, later struck the understanding of learning, of being the best sources for each other.

Speaking of siblings, the greatest joy of childhood rested in the time spent with cousins and relatives. Time of play, findings, quarrels, sharing, exchanging, competing, jealousy, and the exploration of new places, new games, new reasons to fight, it was.

Applying the learnt, getting ready for new, joining school is undated memory. The first day till date, most of the things that has moulded the part that covers all the sweet and sour within, is due, to friends, and school. And the time spent travelling to and fro. Unveiling, the next level of sharing, the necessity of 'being to people' as a result of observing.

Teachers, from being a second parent, to showing the wonders of the world through the texts and the experiences shared. Passing through play school, a holiday at the anganawadi, the Kindergarten, lower school, the discipline, prayer songs, the National Anthem, the exhibition of talents, participating in healthy competitions, indulging with different kinds of people from different races, different cultures, different mentalities, etc. It was all for the next stage of happening.
Learning to read and write, hold a pencil, a colour crayon, is like the unfurling of a whole new world in the little hands. Reading becoming the favourite hobby, and added parents' motivation in the form of the best quality news papers, magazines, children's periodicals, the permission to read through almost everything in the print media, should have been the 'The Big Book of Knowledge'-the encyclopaedia, and that scene of father lovingly buying the costly shining book, a lasting reflection upon the mirror of the mind.

Being with friends made me the person I present myself outside. I learnt to love and to learn, the best part of sharing and spending emotions, in the classroom, on the school bus, the car-lift (car-pool), the bus-drivers, the aunties, to whom I learnt to be nice and who reminded me of a different life, closer than the people who walked the streets or lived in our vicinity.

The story of the best friendship, with the uncle who sold stationary and toys from his car for a living began thus- The night of attending the entrance test to class 1 at the big renowned school, because travelling by school bus was too big a deal, father found a car-lift. The Pakistani Taxi-driver who offered to drive to school on a

monthly salary, was preferred by the tearful kid rather than the waist-down paralysed man who sat in his car with a hat, dark skinned and marked face, with an eerie second thumb on his right hand that stood out and frightened when he held on the gear. But it was the greatest part of education for the time, drawing in on the awe of finding out that 'different people' are different in much better ways.

Completing Primary education at two schools in two countries is lucky. First, a renowned school of the excellent, where travel by school bus, best experience of home-sickness for a day-scholar, being an odd one, being the last in class, etc. and then, a school in Sharjah, which was near home. Staying in homeland a year and the school experience was another enriching experience of the home-culture and the people, better than the vacation experience.

Learning how to use a computer, how to love a library, how to see teachers as heavenly beings, how to choose friends without any criterion, how to be responsible, how to take the ignored subject- moral science or value education to heart, and deciding to become a better person for others, are happenings then.

Upper-primary was a different experience. Joining Indian School, Ras Al Khaimah, new place, new home, father's new job, new school, and more Indians at school, the Kerala Association, the church being nearer, glad to not have joined boarding school back at home-place as planned then.

Passing out class 8 from the school, and owing to the financial crisis, returning to the home-land, in the beginning of self-discovery, settling into understanding the self and making the best memories with friends and surroundings, was an invisible blow, in later realisation. But to look back, a great experience too, that really beat the person to a different shape. Schooling a year at yet another prominent Christian management school, the first hostel experience, commuting by bus alone, spending money more in control, first chance to take part in an Arts Competition since Kindergarten, life then was a maiden ship at outer sea. Gladly, though not so then, joining another school in the final year of High school was the place of the most memorable final years of school, beginning self-re-discovery.

Passing out of school must not have pained too much, due to the excitement of joining college. Doing Bachelors of Arts in English Literature and Communication Studies at a prestigious college in a typical Keralite city amid boys, and the stay at a Carmelite Hostel, was the addition of a whole new texture to life, in experimenting, taking chances, standing out as always, boosted again, by thoughtful faculty, the functions, the exposure to lots of new realities, friends, everything, that taught many new lessons that still lay unfinished.

At the time when all friends looked for colourful higher options, the best colours came finding, fixing at a Centre for the Special for a Bachelors' Degree in Special Education, to specialise in Intellectually Disabled. Spending a month at a place that sent out a new being each day, was a thorough renewal, till the one

in hundred's chance finally struck to the Loyola College of Social Sciences, a place and time that is going to change life forever doing Masters' in Social Work. Hope of Professionalism to build up on graduation.

The first part of Religion begins at home, when father and mother take in their lap to teach prayers, and speak about the Heavenly Father, some-one 'above and better' than them all. The singer was in discovery with devotional songs also promoting the logophilic high-brow. The moral-science lessons and the references to the Islamic studies textbooks of Muslim friends at school, founded the plot for future thoughts of spirituality. And so, the first ever anything by-hearted, the first song other than the nursery rhyme, the first and only book father asks to learn, it all comes through the Catholic Christian Faith. Being an alter server and a Catechism teacher trainee has been formation of the person capable of forming relations. And this Faith still continues as a rise for a fall, and the strength to doubt.

Beginning with the colourful children's periodicals, story books and the circus shows on local TV, news papers, and the countless number of books read, the endless list of Television shows and inspirational movies, learning of society, culture, reality, fantasy, the first glimpse of sex, the experience of emotions, media serves as a pocket packet. Social Media yet another important link helping hold on to the society through hi5, Facebook, Google plus, Instagram, Quora, and so much more.

Being assigned to write your autobiography, that too, to learn how you've become you is one big assignment. Taking you through memory lanes where you see yourself from a different angle. So this serves, to realise, how much longer I've got to tread with all this experience, And how the journey of life, is an Assignment.

-Brilliant Maria Anto
1st Year MSW

Journeying with the Jesuits

Sharing my personal fable regarding Inigo. For me, St Ignatius of Loyola is a being, who underwent genuine transformation, from being "a man of the world" into a "man for others", open to God and open to Men. Inigo had his own little world of comforts, his conveniences, his dreams and aspirations to explore and really understand God Almighty differently. Providence intervened in the form of an injury that enabled him to search for truth in everything and propagate the idea of justice – the real catalyst of transformation.

In the Bible, Jesus analogized of the Kingdom of God, to yeast, capable of transforming dough and adding to the flavour. True to this, when Ignatius was transformed through his deep experience of God, he in turn became the change agent. He banded together people with genuine scholastic passion and a desire to excel, and together they destined to transform the world known as the Schoolmasters of Europe, they eventually spread their mission all across the world.

Jesuits have achieved the repute of being educators of the world.' And their prime educational objective is 'moulding men and women for others.' True to the ideals of their founder, the passionate Ignatius, the Jesuits

went on to leave their mark of excellence in most of the spheres of life - whether it be education, community engagement, refugee services, management or the environment. A Jesuit is able to accept any apostolate call, and initiate endeavors that can transform any individual or group, with greater value of life. History has proved that they have conquered the world with their excellence, dedication, passionate love for human beings and environment.

Here in this capital of Kerala, they have transformed generations to human lives by inducing values of love, excellence and dedication as envisaged by Christ. As we know the work of Jesuits is based on core values of striving for excellence with social sensitivity and preference for the marginalized. The motto 'excellence in life through service' is manifested in all their endeavours. The Jesuits have always had a history of serving with magnanimity the various dioceses and institutions of India and abroad. They move to wherever they are needed the most. Our students pursuing Social Work education, who have undergone their placement training in interior villages of Gujarat, Shillong and Nepal were amazed by the dedication of Jesuits. They vouch that the Jesuits 'reach the unreached.'

Jesuit gives training on Jesuit Spirituality and culture, which inspired us to understand the mission of Jesuits in a better way. Characteristics of Jesuit mission such as discernment and finding God in all things are discussed in detail during these sessions. During one of the sessions on "Jesuit Leadership", we were asked to discuss and write down the qualities of Jesuit leaders. In that mixed group of Jesuit collaborators from all over Kerala, all had lot of reflections to share their positive experience of Jesuit leadership. I believe that we are all fortunate to be collaborators of these noble and dedicated warriors who always have something positive to contribute to all of us. We all have our own personal stories of wonderful enlightenment of God's love experienced through this dedicated great people.

We really appreciate their relentless services and searching 'the greater glory of God and the good of every human being.A hallmark of Ignatian education is Personal Care for Individuals. This is what I also experienced when I was a student here. We value your service and dedication; we have great respect and honour for Jesuits. On our part we feel proud and blessed that we are also part of this noble march led by the Jesuit mission.

Let me conclude with the "Prayer for Generosity" of St Ignatius.
Lord Jesus, teach us to be generous;
Teach us to serve you as you deserve,
To give and not to count the cost,
To fight and not to heed the wounds,
To toil and not to seek for rest,
To labor and not to seek reward,
except that of knowing that we do your will.

It is indeed a painful challenge to pray with St Ignatius like this I feel. Take, Lord, and receive all my liberty, my memory, my understanding and my entire will, all I have and call my own. You have given all to me. To you, Lord, I return it. Everything is yours; do with it what you will. Give me only your love and your grace. That is enough for me.

- Ms Francina P X
Assistant Professor
Social work Department

The Disabled Us

Are you disabled? No ...? Then you would definitely like to sail this ship.
What comes to your mind when you think of disability or disabled? Let me guess... may be pictures of people in crutches or wheelchair or with walking sticks and black goggles. Stephan Hawking and Helen Keller may just pass by for a moment or perhaps movies like 'Black' or 'Iqbal' may fill your mind. Probably we may also touch the realms of evolving concepts 'technological disability'... But is that it??
Disability refers to the lack of or shortage of something which limits our ability to do something and generally we link it to the imitations we see externally. If so, then why did I say this article is for you? I just want to invite you to delve deep into the word 'disabled', does the word presuppose exteriority? Does it really limit itself to physical limitations?
May 2015.... got on the bus for an ever memorable experience at Ashadeep, a Centre for the differently abled. Ashadeep is a different world in itself. As the name itself suggests, it is a ray of hope, not just for one or two, but for many. Not just for the people, the society calls "disabled or differently- able" but for everyone, even the so-called "normal people". I was there for about 10 months, so I state this from my first-hand

experience, experience which was and will be memorable.
I wonder what the children think when they see the so-called normal children. Do they blame God? Do they have some inferiority complex? They would definitely have many if's in their life… if I could see……if I could sing….if I could hear……if I could walk….if I could…..etc.…etc….But it is here that this institute comes to their aid. It helps the children to focus on what they have rather than what they do not. They get ample opportunities to prove themselves, prove that they may not be like the 'normal people' but they are different, they are unique, and definitely at par with others.
It's wonderful to see how they cope up with the day to day challenges with such determination, such beauty, smiling, they fall, fail, struggle but always get up. I was there for about 10 months to help them out, but I guess it was they who helped me out. It was wonderful to see their perspective towards life.
In reality, we all are disabled in some way or other, some internal, some external. People with external disabilities have no option but to accept however and whatever they are, but I guess people with internal disabilities are more vulnerable as we try to prove we fit into the gamut of 'normality'. We are fine, good, trying to cover up our weaknesses with many exterior make ups. By this we just forget who we really are, we pay more attention to cover and hide our weaknesses, rather than using our strengths for the good of ours.
As Mark Twain correctly puts it "The worst loneliness is to not be comfortable with yourself".
To grow in life we need to first accept ourselves, love ourselves, the way we are with all our flaws and differences, imperfections and weakness and find the beauty within us amidst these imperfections and flaws.
I say Ashadeep is an island of hope, for everyone, to learn and get motivated by the young kids. They grab every opportunity that comes their way. All this didn't happen just like that, they struggled with themselves, accepted themselves and focused on their strengths and not on their limitations.
"My message is universal, especially for 'able-bodied' people: we have disabilities of the heart, we have disabilities of fear and we need courage to overcome adversity and love one another" "First of all you have to know the value of you as a person, as an individual. You are irreplaceable," says NICK who was born with Tetra- Amelia syndrome, a rare condition characterized by the absence of all four limbs.

WE ALL ARE UNIQUE…….WE ALL ARE DIFFERENTLY ABLED………LET'S FOCUS ON GROOMING OUR STRENGTHS.

- Aloysius T Antony
2nd Year MA Sociology

SHARINGS FROM THE NON- TEACHING STAFF

I work as the Head Accountant in the College. My family consists of wife Sheeja and two children Alen and Alvin. I stay at Malayinkeezhu. I joined as L D Clerk on March 5, 2012. The greenery of the campus as well as the openness of the Jesuits is what moulded me all through my years in Loyola. It is a diverse campus which is activity oriented. The students and staff are friendly. Best wishes for all.

-Joy D C

I work here as the peon. My family consists of husband Gopakumar, two children- Arjun and Abhiram. We stay at Pongummodu. I joined the Loyola family through the Kudumbashree Unit, working at Loyola Extension Services in 2008. The care and affection of the staff and students are warm enough for me to go on and on with the duties of the college. I wish love and prosperity to all.

–Mini S

I serve the Loyola family as the main chef of Loyola mess. My family consists of wife Rosy and two children Rijo and Rini. We stay at Nedumangad, Mannoorkonam. I joined Loyola in 2014 when Fr Renjith was the manager and worked at KIMS before that. It is the trust that is kept upon me by the management that makes me capable of doing the work I am entrusted with. I always feel the responsibility to fill the minds of the Loyolites with the food that we prepare here. I extend my heartfelt wishes to everyone. May God fill the lives with happiness and love!

-Thankayyan Joseph

I am working in Loyola College as the senior Clerk. I have my husband Solomon and two twin children Diya and Riya at home. We stay at Ambalamukku, Tvm. I joined the Loyola family in 1999 and became the junior clerk in 2008. The duty that I am able to accomplish here has brought out the best in me since I joined here. I would like to call it a duty rather than a job. My sincere prayer for everyone is to go higher in career and life. Best wishes.

–Beena Rani Y B

I work here as accountant at the office. My family consists of father, mother and four sisters, two of whom are nuns. They stay at Mammood, Kottayam. I personally enjoy working here and being a part of this great institution. I love to make the best use of the time being here and would like to utilise maximum by engaging with the students and staff. It is a way of making my experiences richer. I wish best of luck to all with love and prayers.

-Sr Rosy

I work as the librarian, Loyola Knowledge Resource Centre. In my family I have my wife Deepa and one son. We stay at Kazhakootam. I joined the Loyola family in 1997. This is one of the places in the world where I feel the real treasure of knowledge. Maybe that's why it's known as Loyola Knowledge Resource Centre rather than the library. Me as a student feels complete here at times.

My wishes to Loyolites:

Loyola is a family for the staff and students.

Everyone should continue to be in touch even after leaving the institution. Loyola magazine will always be a historical document for generations.

-Dr Sunil Kumar

I work here as the security, Loyola college. My family consists of wife Radha, daughter Beena w/o Anil kumar and grandchildren Amal, Anandhu and Vaiga. I have worked abroad for 14 years. Then I came back and joined as a security in the Loyola College of Social Sciences Tvm with the recommendation of Fr. Varghese. The place has taught me great things in life which I value the most. Many great people who have come, who are still here have played a great role in my life. It is their vision of life that has made me go on even in times when nothing seems possible. Also the smiles and chattering of the students make me feel at home and more close to Loyola. My heartfelt wishes to all the students for their bright future.

-Asariya (Maman)

I work as one of the peon, Loyola College. In my family I have my wife Saritha and son Amal. I joined Loyola in 1985 as peon. There is always magic on the Loyola campus that can mould an individual to the fullest. The campus is sometimes a place for refuge and teaches us a lot about the value of the Jesuit way of living which is really praiseworthy. My sincere prayers and love for all the students to come out well and be the promise for tomorrow.

-Augustine M U
(Rajan chetan)

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

Life was different as a student. During those days the MSW course was transacted on an annual system mode. The students were well-moulded to the Loyola environment and the charismatic. Prof T S Thomas played the major role in it. As a student learning was much more relaxed. Dr E J Thomas inspired me to face my fears and I started taking 'chances'. The first step towards that was running the longest relay during the Annual Sports Day. I started off thinking it would not be possible to do it. I ran presuming that I would become laughing stock and everyone in the campus would laugh at me. Inspired by E J Thomas, I ran and even though I didn't win the relay, I realised that no one made fun of me. This was my first step to take on bigger challenges. Being a teacher, I feel Loyola has changed with time. I was able to keep the consistency in the value system and Loyola has been instrumental in it. I still draw energy from the dedication of my school teachers, especially Mr Suresh Kumar; he was ill, but he used to come back and teach us. He inspired me and I learned to go an extra mile in doing things.

-Dr Sonny Jose
HoD Dept of Social Work

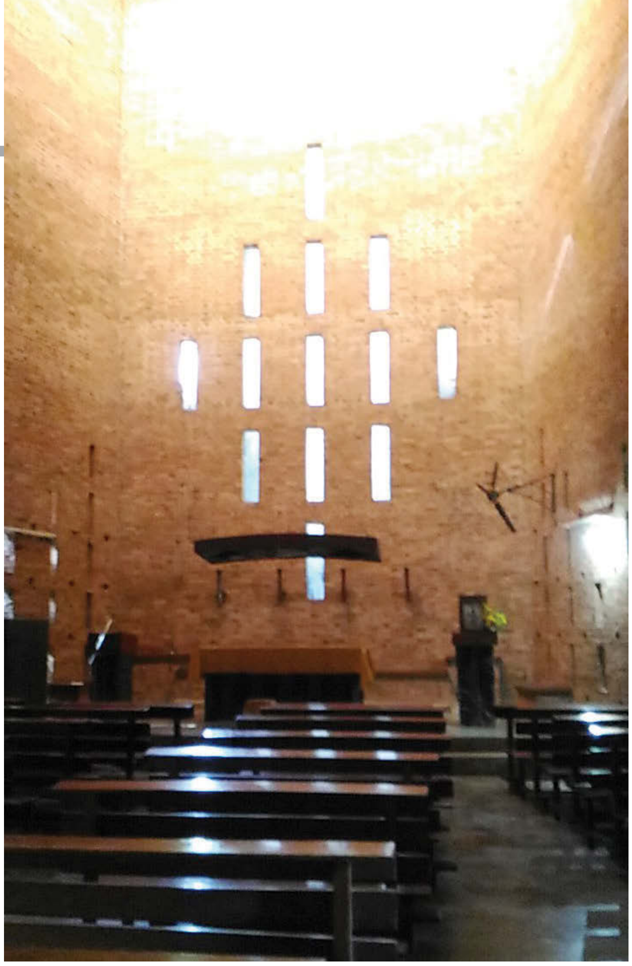

The Organic Architecture

Interview with
Ms. Ankita Giripunju
Professor of Design and Landscape,
Ideas College of Architecture.

On a cool Sunday morning I met a bunch of architecture students, they been accompanied by a vibrant young professor, who found to be very happy about describing about Larry Baker and his relevance in revamping contemporary architecture. Sitting on the stairs leading to Sutter Hall she becomes vocal talking about Baker's architecture, blending the needs of the client and practical aspects of architecture, without harming the environment. She takes the example of Sutter Hall where she feels that the relation with nature is maintained, and the bricks are used in a fashion that only a visionary could. Her eyes brighten up as she shares how he still stays relevant in the context of the concrete buildings that have come up everywhere, without any care of the burden on the land. She feels that he created structures that stayed in tune with nature, and upheld the indigenous architecture and resources. She goes on to share an anecdote on Larry Baker, where he built a house for a vehemently independent artist. He designed a house that provided her complete freedom and after she got into a live-in relationship with her boyfriend, he built him another house in the same fashion, and connected the houses with a tunnel. He kept in mind the particular character of the client and worked accordingly, ensuring complete client satisfaction.

The young professor states dejectedly, that one does not realise the value of what one has the closest. Larry Baker might still exist in the hearts of a few erstwhile generations of Keralites, but largely the layman is unaware of the great man. Her excited students enquire about other masterpieces of Larry Baker in Kerala, and leave happily, with the smile of content fans that have come in touch with their favourite celebrity's artwork.

It is sad most of the times it is seen that visiting architecture students are mostly from northern India, and spend much more time in Sutter hall and the Chapel, than students from the South, or even students of the college itself.

- Saumya John
Editorial Team Member

You called me...

You called me pretty,
But I ain't anymore.
You asked if I missed,
That's the only thing I did this far.
You wondered why I waited,
I thought it was worth the wait.
You thought yourself useless,
But I thought you priceless.
You had your doubts,
But I had none.
You were you,
But I changed for you.
You said I got pale,
But it was the wait.
You called me special,
But I ain't anymore.

-Sandra George
1st Year MSW

Footsteps

I heard the faint footsteps behind me
The path was dark, and I couldn't see.
The dim lights near the pavement flickered
I, on the other end walked with unease.

The aura of the lights led me to a sandy beach
I could still hear the distant footsteps.
Like a conjuror, the footsteps held me prisoner
Forced to turn back, I saw nothing,
But footsteps on the sand.

The blue water felt cold against my feet,
The breeze stuck a wisp of hair to my face.
Not knowing why, I felt bizarre
Besides, I saw footprints
Slowly being cleared by the water.

-P J Nanditha
1st Year MSW

Gandhism Today

Gandhism is the way of life that Mohandas Karamchand Gandhi, the father of our nation showed us. Gandhiji was born into a Brahmin family on 1869 October 2nd in the village of Porbandar in Gujarat. By profession he was a lawyer and received his legal degree in London. After completing his degree, he went to South Africa in order to practice the profession there. There he experienced discrimination between himself and other light toned men on the basis of skin colour, which led him to take the path of social activism in which he used the path of Gandhism to enlighten his followers.

In 1890 he came to India and found that the British rule in India was highly discriminatory and he organized various social movements which led to the liberation of the country from the hands of the British. Some of the movements he organized were Champaran Satyagaraha movement, Salt march or the Dandi march, Civil Disobedience movement, Boycott movement and Quit India movement.

The Champaran movement was a fight for the right of indigo planters who were allegedly being charged by the British officials, it followed the peaceful and non violent way of Sit-in- Satyagraha. Satyagraha is one of the most important aspects of Gandhism, and Gandhiji was always careful to not use any non violent act in any of his movements against oppressors. Gandhism or the way of life in which Gandhiji lived included many aspects, like truth and non violence. The great man had been instrumental in using both the tools in all the movements he undertook or guided. The concept of Satyagraha that is, to find the ultimate truth is an integral part of Gandhism, which was displayed in the

Our Incomplete Story

There was a story, no, there is a story,
an incomplete, simple one.
The story is incomplete, with only one or the other.
And, this is what I have to say
Love stronger, hate stronger; live stronger.
Every story is incomplete, even if there are two hearts
What if the two never blend,
In that called love, magical but real.
But now, this I understand
the incompleteness is a blessing.
It melts itself into eternity,
Whether the blend is eternal or not
Incompleteness meets the ocean of eternity
And our story stays incomplete.

-Anju Anna Geevargheese
1st Year MSW

Champaran Satyagraha.

Another major aspect of Gandhism focuses on concentrating on the process and not the result that is, concentrating on the means and not the ends. He focussed on the path of peace and freedom which is the goal and truth and non -violent movements which are the path. This has also been practiced after death of the great man and it is still being practiced now too.

Consider the example of Satyagraha movements in the present, out of which one of the most prominent movements was by Mr. Anna Hazare for the passing of the Lokpal Bill. At the end of the movement the particular bill was issued, and he had followed the path of mass gathering and non violence act, including fasting unto death by him. His movement also led to the formation of the Aam Aadmi Party, which is creating waves through its innovative policies at the capital city of New Delhi. Thus socially now also that particular way of life is being practiced by many, even though many others have subscribed to different thoughts and philosophies.

Considering the life of Gandhiji and its economic impact, he believed that countrymen should produce goods for themselves and should be self sufficient, thus he promoted the establishment of cottage industries in order to produce handmade goods for use. He wove clothes for himself as well, using the Charkha.

In these the modern times, globalization and modernization have risen with multiple global choices in machine made goods, but still the Government and Civil Society Organizations are trying hard to keep up these values.

The social and economic impacts are not the same as it were earlier, hence, the particular life is difficult to be practiced, and also people as well as situations have changed. Even though Gandhism doesn't stand much scope in the present Indian, as well as foreign context, it can indeed pave way for global peace and sustainable development.

-Sree Jyotish H
2nd Year MSW

Royal Trivandrum

Since 1996, being a part of Thiruvananthapuram (Trivandrum), had never been boring, to me it has been the best place to be living in. People from other districts and states always ask me, what do we have and the answer is simple. 'We have nothing yet we have everything'.

Being the administrative capital of Kerala, along with the Kerala Government Secretariat and Niyamasabha, we also have the largest Technology Park in Asia, and the highest number of Educational Institutions, and Research centers in the state.

Trivandrum is also home to one of the first studios of Malayalam cinema- Chitranjali Film Studio. Ranked among the best cities to live in India, we have the beaches Kovalam and Varkkala, the backwaters of Poovar and Anchuthengu, hill stations Ponmudi and beautiful Kallar, Veli, Azhimala, Vizhinjam, Akkulam, Neyyar Dam and the list of beautiful places goes on.

Trivandrum is rich in culture and heritage, has an ancient royal history that is visible from its wide expanse of traditional buildings. The sensational B vault and Padmanaba Swamy Temple is all ours. We also have Kuthira Malika, Koyikkal Palace, and Kilimanoor palace; Kowdiar Palace, Beemapalli, Vettukadu Church and Napier Museum.

The Trivandrum Zoo is one of the oldest of its kind in India. The evening walks at Shankumugham beach are mandatory during Sundays for most of us.

Even though we don't have shopping malls, Chala Market is enough to rush to for anything and everything you want. Trivandrum city has the most well built theatres, and places like Nishagandhi Auditorium, Vylopilly Samskriti Bhavan, Bharat Bhavan, Gandhi Park and Puthirikkandam to host public events. The International Film Festival of Kerala organized by the Kerala State Chalachithra Academy is conducted in Trivandrum every year during the second week of December.

We have stadiums like Central Stadium, Chandrasekharan Nair Stadium, Jimmy George Indoor Stadium and more. Libraries like Kerala University Library and Public Library go to show how much we love literature and the annual Book Fairs are thronged by bibliophiles.

Althara Junction and Manaveeyam Veedhi are some of the favorite places for youth to hang out. Muttakada and Kethel's Chicken from hotel Rahmaniya, Chicken Perattu from Krishna hotel, Karikkin shake from Buhari, Kothu porotta from Aruna, Chilly Chicken from Nikunjam and more serve the taste buds of all foodies.

Trivandrum never disappoints when festivals arrive and we are known for its uniqueness. The Atukkal Pongala marks it at the best.

From the fully lit Kanakakunnu Palace, beautiful roads of Kowdiar, floats from different departments competing with each other, to the neatly organized vegetarian Sadya with Boli and Palpayasam, nobody celebrates Onam like us.

When it's time for Christmas, St Joseph's Cathedral, in Palayam, decorated in colorful glowing stars is enough to fill our hearts with joy and peace.

There are so many more things about Trivandrum which would not suffice in these pages....

Yes,
There is no other place like home.
There is no other place like Thiruvananthapuram.
#JustTrivandrumThings

- Jahnavi Nair
1st Year MA Sociology

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

I arrived at Loyola as a student of MSW, following the stead of my elder sister who was very attached to the campus. The relation with teachers then was a bit more formal than our friendliness now. I was a reserved person and feel a bit of regret today, for having limited myself to just the activities I were assigned. Today I tell my students to involve themselves in as much activities in the campus as possible. In that, I can see the transformation in myself, feeling more responsible to accompany students and get them involved.

Viewing today's generation of students, they are highly ambitious but require a lot of friendly push from teachers to work toward their capacities.

- Dr Anitha S
Asst Prof MA HRM

TWENTY DAYS UNDER THE MIDNIGHT SUN – SWEDEN

"Beautiful places are almost alive! When you visit them, you can feel their breath…." an unerring statement about our experience in Sweden. I had this wonderful opportunity to attend the Global Sessions as part of Student Exchange Programme under the Linnaeus-Palme Scholarship Grant hosted by the European Union, alongside my Professor. For me, thisjourney to the Land of the Midnight Sun was the mine outside India. From Professor, I was able to get a rough idea about Sweden because for him, it happened to be his third visit. Before departure itself, he had informed me of the need for warm clothsjackets, as it was predictably going to be cold. As I stepped out of the Airport, I realised it was much colder than I had expected. At the Airport, Peter and Matilda, the two Social Work students of Ersta Skondal Bracke University College, welcomed us.During the drive to Skondal, I was observing the sprightly deep green beauty of the place. From them I understood that it was their summer season. I was wondered inside, "….if this is summer, then what would be their winter like….??"

Peter and Matilda accompanied us to our apartments. And yes, I reallywished to live in an apartment. We reached there at 8p.m. The most surprising thing that I was noted in the first day itself was that the dusk happened only at 10.00pm.It was only much after 12am or 1.00am that the city would slowly sleep. Through the window panes, the clock tower of St Marthas Church was visible.Besides,the building structures of Sweden were entirely different from India.

On the next day itself, we decided to explore the places in Stockholm. So, we took a walk around the streets to understand their lifestyle, culture, their cuisines, etc. On the way, we were able to see world class museums, theatres, galleries and gorgeous parks. An underground railway system, which theycalled Tunnelbana helped us to reach various places in Sweden.The public travelled based on an app called STHLM (Stockholm), which enabled them to ascertain the precise time of buses and metro trains. With the help of this app, we travelled different places likeGamlastan(Old Town), The City Hall (Stadshuset), where the prestigiousannual Nobel

Banquets were held,Nobel Museum, Kungsträdgarden, etc.
The transport system was very systematic and always in time. We learnt that it was run by an aggregator called Access. They leased biodiesel vehicle from private operators and put their drivers to it. The vehicles include trams, tube trains, local commute trains and boats. People were very watchful and caring. They would step in at any time if they thought you were confused or appeared lost. Coming from the land of the suoerbands ABBA, Aha, Roxette, they were familiar with English and willing to reciprocate. In the bus, priority seats were designated for the elderly as well as for mothers carrying babies. One thing that surprised me was that the mothers carry their kids in the strollers. My professor reminded me that Swedish people are much concerned about their health and body fitness.
And also Sweden is considered as a global leader in Sustainable Waste Management and in the reduction of per capita carbon footprint. It was quite true because while we were walking we were able to see that the streets were well kept and free of litter. Recycling was part of Swedish culture. The residents regularly sort recyclable materials and food scraps from other waste in their homes before disposal.On the roads,we could see two additional dedicated pathways; there is one for pedestrians and the other for the cycle. On the main roads, public transport (Access) too had a dedicated path way making it the fastest mode of transport. And also the vehicles were driven on the right-hand side of the roadway,which is different from India. Most of the people in Sweden use bicycle for commuting. I guess this is how they maintain their health. Food also plays a major role in maintaining their health. Whenever, we went to ICA supermarket, we were able to see fresh vegetables and plenty of potatoes. I just had my time devouring potato chips. So it was a pleasing experience for my eyes to see a row of different packets of potato chips in numerous colours and flavours. Which one to choose??..breaking the dilemma, finally we chose one and it was tasty.
We met Prof Johan Garde, the Associate Professor of Ersta Skondal Bracke University College. He took us on a tour to the twin campuses - Ersta and Skondal - and gave us a clear picture. The Ersta Skondal University Bracke College provides education at under-graduate and post-graduate level in health care, social work, civil society studies, theology, church music and psychotherapy. Skondal Campus is surrounded by green bushes, trees and a lake. It was heartening to see people from all over come to the campus and the Church yard just to enjoy the beauty of the place. There we were able to meet the Ph D scholars and interact with them. After that we met their Professor Oscar. He and his colleagues took time to demonstrate and show us around the Church Organ, a unique instrument fitted in a wood house besides the lake. They also played various compositions for us. Later they even invited us with a privileged few to attend to their Concert at the College Chapel, besides the lake. It was a mesmerising experience for us.
Prof Johan invited us for a dinner. We took the cruise boat to Varmadoo accompanied by Ms Yoko, a Japanese professor of Civil Society.It was a pleasant experience for us to see numerous islands in the black brackish waters of the Baltic Sea, on the way. We gifted Karol, Johan's wife, a red and white flowered bouquet, which I got to choose. She felt very happy to receive it. There we were able to meet his two daughters, Andrea and Miya. Andrea was an introverted intellectual, while Miya was very outgoing and funloving. She showed me around their forest villa. After that we sat down for Dinner.We were served Lebanese and Swedish dishes were prepared by Johan's wife. As it was bland and least spicy, I was not able to take much. But the

ice creams and desserts at the end for me, were a treat……
I was food sick. My craving for spicy food lead me to the Gandhi Restaurant on Folkanagatan. Rice and Chicken tikka was my regular food and I would felt 'at home' once I had 'my food'. There paintings on the wall represent various states in India.On two occasions, the Swedish social work students who planned their field work practice in Keralatoo, joined with us. There we would 'lecture' about Kerala, it's culture and traditions to someone who belongs to other country and they actively listens it, we feel a sense of pride in our mind.
The Global Sessions commenced during the second week and Ijoined the Scottish delegation at the Yellow Villa atSkondal. Johan made this decision which was a blessing because it allowed me tointeract and work with an international group. Students and faculties from different countries like Germany, Scotland, Denmark, Eretria, Argentina, Latvia, Italy,attended the Global Sessions. The general theme of the Global sessions was on"Revisiting Equality and Capabilities – Health and Wellbeing for All". And the sub-themes were LBGTQ and intersectionality, Minorities and Parallel societies, Refugees and Migrants as resources, Poverty Reduction and Sustainable Development.
I was little nervous and scary to attend the global sessions. But the general scheme of the program that encouraged interaction with different nationalities, as well as the warm welcome by the teachers and students was very exhilarating. During the first day, the students were not allowed to sit with their friends. In order to create a platform for interaction with other students, they were seated according to the numbers taken by lot. So I was able to interact with other Scottish students Dannie and Jessica. They were very friendly towards me. Besides I shared my dormitory with them at the Gulan Villa, I was able to understand their culture and lifestyle.We were also able to meet two Malayalee social workers - Disny and Shimy. Shimy was one of Alumni of Loyola College and now she is working in Sweden as a social worker. Presentations of different students and faculties related to the themes were delivered during the global sessions.We had a Paper presentation based on the topic"God's Own Country": A Good Practice for Poverty Alleviation in Developing Contexts(India) as well as another about Kerala Culture and Sustainability. And also we prepared a poster presentation based on our unique Loyola Social Work Pedagogy. The responses were positive from the faculties as well as the students. For me, it was an incredible experience.
For us, Fika was the most attracting feature of Swedish culture. It was a short tea break after the session. But, it was more than that…it was a platform for interaction…to create a bond with people. Through fika, students and faculty members were able to interact and bond with each other. Fika for us was an excellent platform to interact and bond with individuals. We met a pretty young Nurse, Martina from the nursing school at Ersta. We also happen to travel and also walk around with her. Those interactions gave us great insights about Swedish civic consciousness. We learnt from her about the growing right-wing movement and it's influence over power centres, resources and thinking. Martina and her friends would consciously go to church organisations, civil society organisations and join in debates, contest elections as well as man boards where decision making could be influenced. She also later talked to us over Fika about the need to have a personal space. More than half of Sweden lived peacefully and conscientiously in blended families. They did not believe in marriage of convenience. Women and men both dedicated themselves to the children they procreate. The government too was very

supportive. We found mostly men carrying and travelling with infants and children in their early childhood. And they managed them well. She told us about how they respected each others' personal space. They would allow their partner or in the other case the spouse, to bond with friends of the same age. This in their perception was necessary for maintaining mental health.

In the Global sessions, students from various countries were divided into two groups for Field visits. Most of the visits were related to the general topic "Sustainable Development Goals with a focus on Health and Wellbeing for All". We wereincluded in the a group, which consist of 35 participants and visited various agencies. Our first visit was tothe Swedish International Development Cooperation Agency (SIDA), a government agency of the Swedish Ministry for Foreign Affairs. SIDA was responsible for organization of the bulk of Sweden's official development assistance to developing countries. It works in the areas of Economy, Infrastructure, Humanitarian Assistance, Water and Urban Development. It also works for the Rights of LGBTQ. Another visit was to Tensta, a migrant-heavy suburb of Stockholm. They ran community centres aimed at the integration of migrants to Swedish culture.Our third field visit was conducted at Haninge ungdomsmottagning in Sweden. Its aim was to raise awareness on reproductive rights and sexuality for newly arrived migrants and refugees in Sweden.It had a beautiful concept of providing sexual education to gay, lesbian, unwedded mothers, and teenagers.

A very interesting think that my professor observes over his encounters were the open-mindedness of the Europeans. They were extremely respectful and always took time to listen. In a group, it did not matter what nationality, colour, race or gender you were of, you always were treated with respect and always invited to speak. And they were eager to learn rather than impose their views which was always the case in our culture. They valued ideas and content and not the person.

While deciding to visit Stockholm, Sweden, my priority was only to attend the Global Sessions. But once I reached there and immersed my self into the life, I was able to understood a lot of things.To meet different people across the country, to know and interact with them was a different experience for me. I was able to understand my strength and weaknesses through various instances. As a social work student the principles and values that I learned was able to practice in various situations.In one side we could see a rich scenario of wealthy class people and on the other side poverty was visible. Witnessing amigrant snatch and eat the remains from bottles and food packets from the waste basket was shocking. From my Professor, I learned that it was the Roma, hapless migrants from Romania.In contrast, I am appalled by the amount of food we waste on an everyday basis; do we concern ourselves about it?? These are the stark realities around the world.Every sight, sound and experience that I encountered was a bit of knowledge for me.Really I thank my dear professor for supporting and encouraging me in all activities.Life is short. Chances in life do not wait for a particular person. We should make use of chances which come to us in our day to day life. Really I feel proud as a student of Loyola College. There are many memories and instances that I had collected from Sweden. Each experience was unique and memorable for me.

- Bincy Babu
1st Year MSW

- Dr Sonny Jose
HoD Social Work Dept

The Wandering Research(er)

The wandering mind wanders for the unknown truth.
The researcher wades into the knowledge sea, henceforth,
Bagging the variables from literature review along with
Adding to its fleshy and fluffy girth

On the way connecting and disconnecting variables
like a crazy electronics engineer who sits in scrabbles
Tries to make connections, but sometimes squabbles
Writing those fairy dreary fables

The mind always surfs over the wandering thoughts
Giving no time to the researcher for making jots
At times (during the sleep), connecting those dots
Helps in finding them, those gap filling spots

The roller-coaster ride startling crazy twists & turns
The wandering eyes get ignited by crazy burns
Which push the researcher's minds with bumpy churns
With no time to dream about mighty ferns

The researcher tries to behave normal at times
Loses the balancing act, when normalcy hymns
Routine makes their head trigger in fumes
Cos, they think, eat, drink off the research flames.

These quivering thoughts key the intoxicated 'safar'*
It's bewitching and leaving the researcher as a puffer
Let the crazy veil of research findings, slowly show up and buffer
At the break of dawn to surface, making the researcher a no-huffer*

The researcher evades the darkness of knowledge space
Wandering to stand still with silence
wondering how to move away in befitting gaze
awaiting the open defence and its glaze

inspired from the lyrical translation of Bawra Mann Dekhne Chala Ek Sapna...
(Film: Hazaaron Khwaishein aisi)

*safar – a hindi word meaning, journey
*huffer – a drug addict

-Mr Aby Tellas
Asst Prof MA HRM

My days in Loyola Hostel

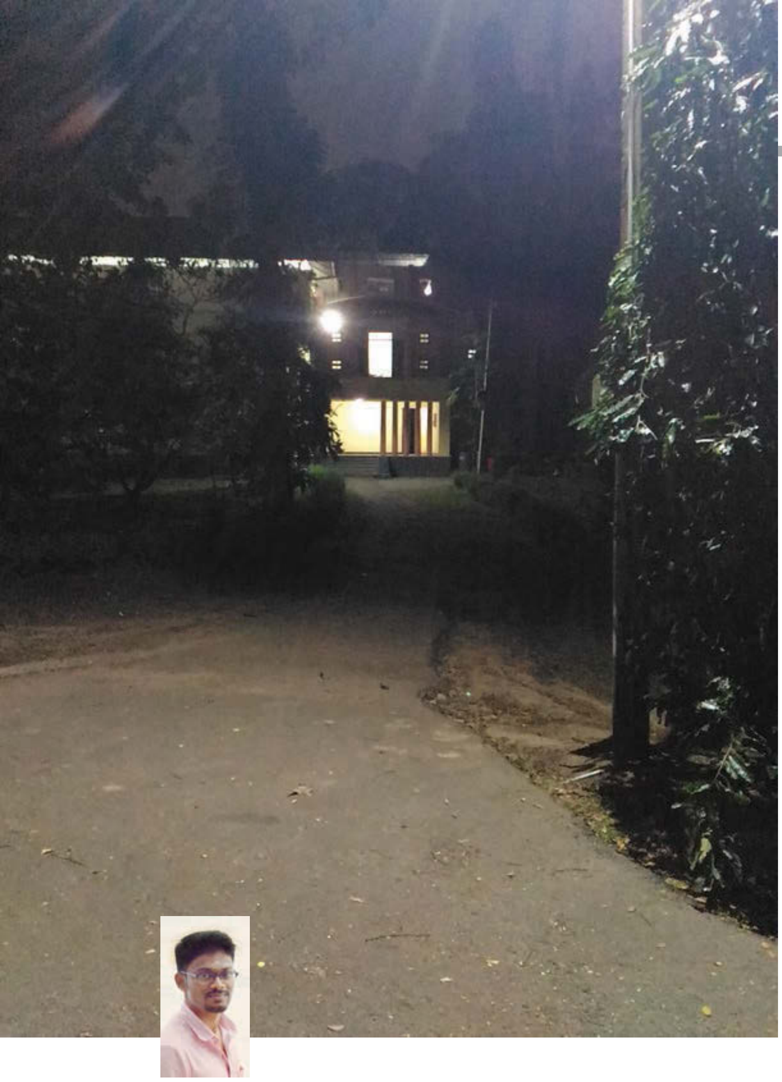

I always wanted to stay away from home and be around the college campus all the time to be a part of everything that happens here. Hostel life is something that I always dreamt of having. But nevertheless my father didn't let me stay in the hostel for the first year. Fortunately, I won the war between me and my father which lasted for a year and finally joined the hostel on September 13, 2017.

…And it was more than what I've imagined. At first, I found it really hard to adjust with everything. I remember calling my friends over phone every evening during my first week in hostel. We talk for at least an hour and I shared with them how disturbed I was. But they gave me hope and asked me to hold on for a while and see how it goes (Thank You Minu and Catharine). I always had this picture of hanging out with friends, being happy, cracking jokes, teasing each other and all. But when it came to the reality, it was not all fun like I thought. It's a whole different world out here which made me realize that it's not all fun that matters. After a week, I started to like this new atmosphere. I learned a lot of things from being around with others, following a systematic pattern of actions and helping each other during exams, presentations and research. There have been times when I was upset or confused, but I always found help and support from my fellow hostel dwellers. Hostel life made me get close to a lot of Loyolites with whom I had few interactions before, but now emerged as a part of one of the most colourful memories of my entire life.

My only regret …is that I couldn't be a part of this wonderful place during my first year.

Gonna miss my hostel life; gonna miss Loyola.

-Aravindlal

Loyola Men's Hostel… LMH is a world in itself. It is my first hostel experience and I am happy that It was great. I still remember the day I joined the hostel. It seems like yesterday. The first day itself it felt like a family. I have been away from home since class 10 so I am usually not home sick but I take some time may be a week or two to adjust to a new place. But Loyola was different. I joined the college late so by the time I joined the hostel, I was the only 'new comer'. But everyone was so helpful, friendly and approachable that I adjusted very quickly and soon it became a dynamic part of my life. We are two sets at the hostel i.e. the CET- ians and the Loyolites - two different colleges, different background, orientation, approach to life, age group, but we were a family. They were like our own little brothers. It was because I was a hosteller that I could involve myself into the activities of the college. The support and fellowship from seniors that I received helped me evolve as a person, build confidence in me to take up responsibilities, because I knew 'they were with me'. The night outs, the late night talks, the petty quarrels, the fun, the patch ups, movies, the midnight birthday wishes, taking care of me when I fell sick etc… everything added something more to the bond of 'family'. The variety

of people I saw in the hostel was very interesting as in you find all kind of people here. I learnt how to approach other people, learnt to be genuine, to relate with other people. Hostel was one of the reasons I longed to come back to college after a vacation or a long holiday. It was like coming back home. The ambience and atmosphere of the hostel engulfed me and made me give my all to its members because it was what I received from others and thus it became normal rather than compelling to help or sacrifice a bit for others. The CET -ians added life and enthusiasm to the hostel. When we would be locked in rooms they would be running around the hostel, laughing, playing, irritating and spreading the active and happy vibe to us. I got to associate with many genuine people, with whom I could share whatever I felt, be as I am. The hostel has transformed me as a person, my perspective about others, my approach towards others, and my approach towards life, made me a bit more tolerant, sacrificing and humble. Love you LMH and thanks for all that you have been to me and done to me. Miss u tons...!!!

-Aloysius T Antony

രണ്ടു വർഷത്തെ ഒരു താത്ക്കാലിക വീടായിരുന്നു ലയോള ലേഡീസ് ഹോസ്റ്റൽ. ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും വഴക്കുകൾ പരിഹരിച്ചും പരസ്പരം ആശ്വസിപ്പിച്ചും കളിച്ചും ചിരിച്ചും അങ്ങനെ രണ്ടു വർഷം കടന്നുപോയി എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തന്നെ പ്രയാസം.

സീനിയേഴ്സ് തന്ന ഫ്രഷേഴ്സ്ഡേ ഇപ്പോഴും ദാ ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞ പോലെ ഓർമയിൽ ഉണ്ട്. സ്വന്തം ചേച്ചിമാർ തന്നെ ആയിരുന്നു അവർ ഞങ്ങൾക്ക്. എന്തിനും ഏതിനും സഹായമായി അവരുണ്ടായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ പല സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വന്നു ചേർന്നവരാണെങ്കിലും വളരെ പെട്ടന്ന് തന്നെ ഒരു ഫ്രണ്ട് സർക്കിൾ രൂപീകരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞു. പിന്നീടങ്ങോട്ടു നടന്ന ഓരോ പരിപാടിയും ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടെയും കഴിവുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള വേദിയായിരുന്നു. എന്തിനും ഏതിനും പൂർണ പിന്തുണയോടെ നമ്മുടെ കൂട്ടുകാർ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ നമുക്ക് കിട്ടുന്ന ധൈര്യം ഒന്ന് വേറെ തന്നെയാണ്. ഫസ്റ്റ് ഇയർലെ ക്രിസ്മസ് ആഘോഷവും ഹോസ്റ്റൽഡേയും വൺ ഡേ ട്രിപ്പും മറക്കാനാവാത്തതാണ്. ക്രിയാത്മകതയുടെ നിറകുടമായിരുന്നു ഞങ്ങളിലെ ഓരോരുത്തരും. അവരിലൂടെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഉറങ്ങികിടന്ന കഴിവുകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ എത്രയോ പേർ ഞങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ട്. ഇക്കോ ഫ്രണ്ട്‌ലി ഗിഫ്റ്റ് കൊടുക്കാനായി ആക്രികടയിൽവരെ പോയി കുപ്പി പെറുക്കികൊണ്ടുവന്ന പുള്ളികളാണ് ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങളുടെ ഓരോ ആഘോഷവും വൻവിജയമായി തീർന്നത് ഞങ്ങളിൽ നിലനിന്ന പരസ്പര വിശ്വാസം കൊണ്ട് തന്നെ ആയിരുന്നു. സങ്കടം ആയാലും സന്തോഷമായാലും അത് ആഘോഷിക്കാൻ ഞങ്ങൾ എല്ലാരും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവരുന്ന പൊതിച്ചോറിനായി കാത്തിരുന്ന ഞായറാഴ്ചകൾ... ഒരു പൊതിയിൽ ഒരുപാടു കൈകൾ ഒന്നിച്ചു വീഴുമ്പോൾ തിരികെ വലിച്ചെടുന്ന ചുരുണ്ട കയ്യിലെ ഉരുളകൾ വലിച്ചു

കൊണ്ടുപോകുന്ന കാഴ്ച വളരെ രസകരമായി രുന്നു. വീടുകളിൽ നിന്ന് വരുന്ന ചോറിന്റെയും തൈരിന്റെയും ചമ്മന്തിയുടെയും രുചി മറക്കാനാ കില്ല. വലുതും ചെറുതുമായ വിജയങ്ങൾ പോലും ഞങ്ങളുടെ ചെറിയ കൂട്ടായ്മയിൽ വന്ന വിജയമായി ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങ ളെക്കാളും എത്രയോ വിലയുള്ളതായിരുന്നു മനസ് നിറഞ്ഞു പാടുന്ന ജന്മദിനാശംസകൾ.
ഞങ്ങളുടെ അനിയത്തി കുട്ടികളെ വളരെ സന്തോ ഷത്തോടെ തന്നെ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. അവർ വന്ന ശേഷം സീനിയേഴ്സ് ജൂനിയേഴ്സ് എന്നൊരു വേർതിരിവ് ഉണ്ടായതായി തോന്നുന്നില്ല. ഞങ്ങ ളിൽ ഓരോരുത്തർ തന്നെ ആയിരുന്നു അവരും. ഞങ്ങളെ സ്വന്തം മക്കളെ പോലെ നോക്കി കണ്ട രണ്ടു വാർഡന്മാരായിരുന്നു മരിയമദറും ലീമ മദറും. ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരെയും മനസിലാക്കി ഞങ്ങളെ നയിക്കാൻ അവർക്കായിട്ടുണ്ട്.
ഞങ്ങളുടെ വളർച്ച മാത്രം മുന്നിൽ കണ്ടു ശാസിച്ചും തെറ്റുകൾതിരുത്തിയും ഞങ്ങൾക്കായി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥനനിരതരായി ഇരുവരും നിലകൊണ്ടു. ഇവരെ പിന്താങ്ങുവാനായി ഇവരോ ടൊപ്പം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു ആൽഫി സിസ്റ്ററും റോസ്മിൻ സിസ്റ്ററും റോസി സിസ്റ്ററും. സ്വന്തം അനിയത്തിമാരെ പോലെ ഞങ്ങളെ കരുതി ഞങ്ങൾക്കായി ഇവർ വിലയേറിയ സമയം ചിലവ ഴിച്ചു . ഞങ്ങളുടെ ഓരോ കൊച്ചു പരിഭവങ്ങ ളും കേട്ട് പരിഹരിച്ചുതന്ന് ഞങ്ങളുടെ പിതൃ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഈ രണ്ടു വർഷം ഞങ്ങളെ നയിച്ച സാബു അച്ചൻ ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരു ടെയും ഒരു നല്ല സുഹൃത്ത് കൂടെ ആയിരുന്നു.
ഈ വീടിന്റെ പടിയിറങ്ങുന്ന വേളയിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സങ്കടം. ഒരു കൊച്ചു കുഞ്ഞിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയോടെ ചിലവഴിച്ച ഏതാനും മാസങ്ങൾ ദിവസങ്ങൾ.... ജീവിത ത്തിന്റെ പുതിയ വഴിത്തിരിവിലേക്ക് തിരിയുന്ന ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും ഈ ഭവനം സമ്മാനിച്ച ഓർമകൾ പാഠങ്ങൾ സൗഹൃദം ഒക്കെ എന്നും മനസ്സിൽ കാത്തുസൂക്ഷിക്കും. ഇവ ഓരോന്നും ഇനിയുള്ള ജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വഴിവിളക്കാകുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ലയോള എന്ന് ഓർക്കുമ്പോൾ തന്നെ മനസിലേക്ക് കടന്നു വരുന്നത് ഹോസ്റ്റൽ തന്നെയാകും. കാരണം കോളേജിലെ ഓരോ പരിപാടിയുടെയും പിന്നണി പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നത് ഇവിടെ തന്നെയായി രുന്നു. ഈ ഹോസ്റ്റൽ തന്ന പാഠങ്ങൾ ജീവിത ത്തിൽ എന്നും ഒരു മുതൽ കൂട്ടായിരിക്കും തീർച്ച. ഈ രണ്ടു വർഷം മറക്കാനാകാത്തതായി സമ്മാനിച്ച എല്ലാവർക്കും ഒരുപാടു നന്ദി. ജീവിത മാകുന്ന കുത്തൊഴുക്കിൽ എവിടെയെങ്കിലും കൂട്ടിമുട്ടുമ്പോൾ, ലയോള സമ്മാനിച്ച ഏതാനും വിലയേറിയ നിമിഷങ്ങൾ നമുക്ക് കൊത്തിപ്പെ റുക്കി എടുത്തു ഈ വസന്തകാലത്തേക്കു ഒരിക്കൽ കൂടെ തിരികെ വരാൻ കഴിയട്ടെ എന്നു ആഗ്രഹി ക്കുന്നു.

-സോണിയ ജെയിൻ ജേക്കബ്

ലൊയോളയിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ പടിയിറ ങ്ങുകയായി. രണ്ടു വർഷത്തെ സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമായ ഞങ്ങളുടെ കലാലയ ജീവിത ത്തിലേക്കു പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു പാട് ഓർമ്മകൾ ആർത്തലച്ചു വരുന്നുണ്ട്.ഞാൻ വലിയൊരു എഴുത്തുകാരി ഒന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഈ എഴുത്തിനെ ഒരു ഓർമ്മക്കു റിപ്പ് ആയോ നന്ദി പറച്ചിൽ ആയോ നിങ്ങൾക്കു കരുതാം. രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് പല വഴികൾ പിന്നിട്ട് ലയോള കോളേജിന്റെ മുറ്റത്തു എത്തിച്ചേർന്ന ചില അപരിചിതർ... 'ഇൻഡക്ഷൻ പ്രോഗ്രാം' ഞങ്ങൾക് ഈ കുടുംബത്തെ കുറിച്ച് അറിയാനുള്ള ദിനങ്ങളായിരുന്നു. എങ്കിലും എന്താണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ലയോള എന്ന് മന സിലാക്കാൻ ഈ രണ്ടു വർഷങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നു. വലിയ കൂട്ടങ്ങളുടെ നടുവിൽ നിന്ന് വന്ന പലർക്കും ഈ ചെറിയ സമൂഹം ഒരു അത്ഭുതമാ യിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വലിയ ലോകത്തിനേക്കാൾ ഞങ്ങളെ ഒക്കെ ചേർത്ത് നിർത്തിയത് ഈ ചെറിയ ലോകം തന്നെ ആയിരുന്നു. കാരണം, ഇന്ന് ഈ കോളേജ് വിട്ടിറങ്ങുമ്പോൾ ഈ കോളേജിൽ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ പരിചയമില്ലാത്തവരായി ആരും തന്നെ ഉണ്ടാകില്ല.
Departmental collaboration എന്നത് വന്ന കാലം തൊട്ടു കേൾക്കുന്ന ഒരു കാര്യം ആണ്. പക്ഷെ ഇന്ന് ഈ കോളേജ് മുഴുവൻ ഞങ്ങൾക് നിറയെ സുഹൃത്തുക്കളെ തന്നത് ഈ പ്രതിഭാസം തന്നെ യാണ് എന്നതാണ് സത്യം. സ്പന്ദനവും HR ഡിപ്പാർട്മെന്റിന്റെ ഫുഡ്ഫെസ്റ്റും ഒക്കെ ഞങ്ങൾക് ഞങ്ങളുടെ ആഘോഷങ്ങൾ കൂടി ആയിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഡിപ്പാർട്മെന്റിൽ ഓരോ പ്രോഗ്രാം

നടത്തുമ്പോളും എനിക്ക് ആത്മവിശ്വാസവും ധൈര്യവും തന്നിട്ടുള്ളതും മറ്റു ഡിപ്പാർട്മെന്റുകളിലെ എന്റെ കൂട്ടുകാർ കൂടെയുണ്ടാകും, അതിനെ വിജയിപ്പിക്കും എന്നുള്ള ഉറപ്പുകളായിരുന്നു. ആർട്സ് ഡേയും സ്പോർട്സ് ഡേയും ഒക്കെ. എന്നും തോൽവികൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ പോലും Le Contenders വൈസ് ക്യാപ്റ്റൻ ആയിരുന്ന എനിക്ക് രസകരമായ ചില നിമിഷങ്ങൾ ആയിരുന്നു. കാരണം ആ തോൽവികളെ ഒക്കെ മറ്റൊരു രീതിയിൽ എടുക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പത്തു ദിവസത്തെ എൻ.എസ്.എസ് ക്യാമ്പ് ഞങ്ങളെ കൂടുതൽ ചേർത്ത് നിർത്തി. ആ ചേർത്ത് നില്പിൽ വെള്ളത്തിന്റെ നിറമോ അടുക്കളയിലെ പരിമിതികളോ ഞങ്ങളെ തെല്ലും ബാധിച്ചില്ല. ഓണം, ക്രിസ്മസ്, കോളേജ് ഡേ എല്ലാം ഞങ്ങൾ നെഞ്ചിലേറ്റിയ പരിപാടികൾ ആയിരുന്നു. സീനിയേഴ്സിന്റെ യാത്രയയപ്പ് ഇന്നും എനിക്കും അലോഷിക്കും പറഞ്ഞു ചിരിക്കാനുള്ള ഒരുകാര്യം ആണ്. ആർക്കും വേണ്ടാത്തെ സ്ഥാനം പാണ്ഡവന്മാർ എന്നെ കളിയാക്കിയെങ്കിലും എനിക്കും രണ്ടാം വർഷത്തിൽ യൂണിയനിൽ ഒരു ഇടം കിട്ടി. ആദ്യ വർഷത്തിൽ ഓടിനടന്നു ടീം അംഗങ്ങളെ പരിപാടികളിൽ ചേർക്കാൻ നോക്കിയ ഞാൻ രണ്ടാം വർഷത്തിൽ സംഘടകയുടെ വേഷമണിഞ്ഞു എന്റെ കൂട്ടുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കേറി. Dr Angelo സർ ലൊയോളയിലെ എന്റെ ആദ്യ പ്രസംഗത്തിന് നല്ല വാക്ക് പറഞ്ഞത് പിന്നീടുള്ള അവസരങ്ങളിൽ സഭാകമ്പം ഇല്ലാതെ സംസാരിക്കാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമായി. ഞങ്ങളുടെ ആദ്യ ദിനം ഡിപ്പാർട്മെന്റിൽ എന്നെ വരവേറ്റ സുഷ മിസ് മുതൽ ലൊയോളയിൽ ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയ ഓരോ വ്യക്തികളും എന്നെ ഏതെങ്കിലും ഒക്കെ വിധത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചവർ ആണ്. ഞങ്ങളുടെ തെറ്റുകൾ തിരുത്തി നേർവഴി കാട്ടി തന്ന, ഞങ്ങളുടെ അധ്യാപകർ, എന്നും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാനുള്ള മനസോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഓഫീസിൽ ഉള്ളവർ, പ്രശാന്തേട്ടൻ, ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം സെക്യൂരിറ്റി മാമൻ, മിനി ചേച്ചി, രാജൻ ചേട്ടൻ.. ഇവരൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ വലിയ മുതൽക്കൂട്ടായിരുന്നു. ആദ്യം ഒക്കെ സീനിയർസിന്റെ ജാഡ എടുക്കാൻ നോക്കിയെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ അനിയന്മാരും അനിയത്തിമാരും ഞങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു വശത്താക്കി. ഇന്ന് ജൂനിയർ സീനിയർ ഭേദമില്ലാതെ കൂട്ടുകാരെപോലെ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ നടക്കുന്നു ...Suttor ഹാൾ, ചാപ്പൽ... സ്റ്റോൺ ബെഞ്ച്..ഓപ്പൺ സ്റ്റേജ് .ക്ലാസ് റൂംസ്.കാന്റീൻ... ലൈബ്രറി...അങ്ങനെ ഇവിടത്തെ ഓരോ സ്ഥലങ്ങളും ഞങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ കുറിച്ച് മാത്രം ഞാൻ കൂടുതൽ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതിനു എനിക്ക് ഈ മാഗസിൻ തന്നെ ഒരു പക്ഷെ മതിയാകില്ല. കാരണം കുറെ നല്ല മനസുള്ള കൂട്ടുകാരെ എനിക്ക് ഇവിടെ കിട്ടി. എന്റെ സന്തോഷങ്ങൾ പങ്കുവെക്കാൻ, എന്നെ കേൾക്കാൻ, മനസിലാക്കാൻ, ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ, തല്ലു കൂടാൻ, കളിയാക്കാൻ ഒക്കെ ഇവിടെ എനിക്ക് ഒരുപാട് പേരെ കിട്ടി...ഓരോരുത്തരെയും എടുത്തു പറയണം എന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ വാക്കുകളിൽ നിങ്ങളെ ഓരോരുത്തരെയും ഞാൻ ഉൾകൊള്ളിച്ചു എന്ന് കരുതിയാൽ മതി .. ഈ അവസാന നിമിഷങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോൾ ഒത്തിരി വിഷമം തോന്നുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ വന്നപ്പോൾ ആദ്യത്തെ ഓറിയന്റഷന് പ്രോഗ്രാമിന് ആരോ ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളോടായി പറയുകയുണ്ടായി... നിങ്ങളുടെ മക്കളെ ലൊയോളയിലേക്ക് കെട്ടിച്ചു വിട്ടതായി കരുതിക്കോളണം എന്ന്. പക്ഷെ വിധിയുടെ വിളയാട്ടത്തിൽ, പുതിയ പന്ഥാവുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത് ഒരു ആവശ്യമാണ് എന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങുകയാണ്. രാവിലെ കാന്റീൻ മുതൽ കോളേജ് അങ്കണം വരെ നീളുന്ന ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദങ്ങൾ. ചൂട് പിടിച്ച ചർച്ചകൾ..ക്യാന്റീനിലെ പാട്ടു കച്ചേരികൾ...കളികൾ..പങ്കുവെക്കലിൻറെ ഉച്ച നേരങ്ങൾ..എൻറെ ക്ലാസ്... പിന്നെ എന്നെ സ്നേഹിച്ച, അല്ല ഞങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച എല്ലാർക്കും ഒത്തിരി ഒത്തിരി നന്ദി...തിരക്ക് പിടിച്ച ജീവിതത്തിനിടയിൽ ലയോള പഠിപ്പിച്ച നന്മകൾ എന്നും മനസിലുണ്ടാകട്ടെ...

-ഡയാന സ്കറിയ

ഹൈസ്കൂൾ പഠനകാലം മുതൽ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നു ജീവിതം നയിച്ച എനിക്ക് ലൊയോള മെൻസ് ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം വേറിട്ടൊരു അനുഭവപ്പകർപ്പു തന്നു. വൈദീകരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഈ സ്ഥാപനം അനേകം മഹദ്‌വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിൽ ജനിക്കുന്നതിനു കാരണമായ ഒന്നാണ്. ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട

സജി അച്ചനോടും മറ്റു കൂട്ടുകാരോടും ഒപ്പമുള്ള രണ്ടു വർഷം ഒരുപാടു നല്ല ഓർമ്മകൾ മാത്രം നിറഞ്ഞതാണ്.

ഇങ്ങനെ പല പ്രായത്തിലുള്ളവർ, പല സ്വഭാവങ്ങൾ ഉള്ളവർ, വൈവിധ്യമാർന്ന ഒരു കൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൂടെയുള്ള ജീവിതം എനിക്ക് ജീവിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുതന്നു. മറ്റുള്ളവർ നിങ്ങളോട് എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്ന് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, അങ്ങനെതന്നെ നിങ്ങൾ അവരോടും പെരുമാറുവിൻ. (ലൂക്കാ 6:13) എന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ വാക്കുകൾ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പകർത്താൻ ശ്രമിച്ച നാളുകൾ ആയിരുന്നു അത്. ഒരുമിച്ചിരുന്നുള്ള പഠനം, കളികൾ, തമാശകൾ, ഭക്ഷണം, ഇവയെല്ലാം ഭാവിയിൽ സന്തോഷിക്കാൻ വക നൽകുന്നവയാണ്.

ഇവിടെ എനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സന്തോഷം നൽകിയ ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ. ഒന്ന്, എന്റെ കൂട്ടുകാർ .. സന്തോഷത്തിൽ മാത്രമല്ല ദുഃഖത്തിലും കൂടെ നിൽക്കുന്ന ഒരുപിടി കൂട്ടുകാർ എനിക്കുണ്ട്. ഏതോരു ആവശ്യത്തിനും നല്ല മനസ്സോടെ കൂടെ നിൽക്കുന്ന അവരോട് ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. രണ്ട്, എന്റെ മുറി. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന കഥാപാത്രമാണത്. മൂന്ന്, ഇവിടുത്തെ ഭക്ഷണം.. തങ്കയ്യൻ ചേട്ടന്റെ ഭക്ഷണത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നാല്, ഇവിടുത്തെ വിവിധ ആഘോഷങ്ങൾ.. ക്രിസ്തുമസ്, ഓണം, ജന്മദിനങ്ങൾ.. എന്നിങ്ങനെ പല ആഘോഷങ്ങൾ. രണ്ടു വർഷം കണ്ണടച്ചു തുറന്നപ്പോൾ തീർന്ന പോലെ തോന്നുന്നു. പണ്ട്, പെട്ടിയും തൂക്കിപ്പിടിച്ച് ആദ്യമായി ഈ വീടിന്റെ ചവിട്ടുപടികൾ കയറിയത് എന്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു ഓർമ്മയാണ്. തിരിച്ച് ആ പടികൾ ഇങ്ങുമ്പോൾ എന്തായിരിക്കും എന്റെ അവസ്ഥ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എന്തായാലും ഇത് എന്നും ഞങ്ങളുടെ വീടു തന്നെ ആയിരിക്കും.

- ജിയോ മൈക്കിൾ

Scattered dreams

Silver lined clouds floating
In the enchanting blue sky
Reflecting thy alluring face and
Eyes like a diamond in the blue ocean

Thy arms covered me around
Hugged and kissed me….
Lights of smile spreading…
Cool breeze caressed my cheek

A white divine unicorn appeared
And I tamed it like a pensive maiden
Lovely horse blinked his eyes
And carried me to heaven

With lots of dreams and blithe…
Smiles and whispering of angels
Like divine music
I closed my eyes with great glory…

Golden shades fallen into my face
Dark, red and orange shades only….
I slightly opened my eyes,
Looked beyond my window panes...

Skies filled with painting, that
Someone painted with reddish orange
Where are my unicorn…
my angels…music?
All Faded away
from me.

Yes …it is my dream…a lovely dream
My Fairy world scattered and whithered
A deep sigh...! I woke up from bed with
a new hope full of spirit and joy…

Reshma Ravindran
1st Year MA Sociology

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

Loyola is a spirit to me right from my childhood either through the preaching in the Church or something I overheard from the scholarly people where quality and excellence were the two words inspired me. The patron of my parent parish is St Francis Xavier who was stirred by St Ignatius of Loyola. Later, during my under graduate studies, I was fortunate to visit some of the mission stations run by Jesuits in Gujarat which enthused me and the seed which was sown in my heart during my childhood started to aspire. With the small realistic stories and social service dimensions shared by my mother the passion started to sprout. I became aware of the MSW course only when my brother secured first rank from Mangalore University. I consider my encounter with Loyola College as God's plan because I never dreamt of it anytime. During one of my internship days I've witnessed a face of commitment and concentration working on a desktop covered by rain flies moved by the divine call. It is late Fr Dominic George S J, the former rector who was working there then.

He motivated, guided and helped me to realise my passion for social work, and facilitated to get admission and continued his support all through my study and life in WIN Society. The semester system began with our batch (2001-2003).

Seminars, assignments and other related activities were very unfamiliar to me and as a student with Zoology background; I found it difficult to cope with all these in the beginning. But the constant and unconditional support from Dr Sonny Jose, Prof T S Thomas (our T S Achan), Dr Usha, and Dr Prakash Pillai helped me to thrive further. Long discussions with faculty of other departments like my discussions on research with Dr Sooryamoorthy, Dr Antony Palackal's mentoring that enabled me to continue my professional Social Work dream and the philosophical discussions Dr Angelo Mathew; and loving advice of Fr M K George S J, the disciplinarian and Varghese chettan (our Library Assistant then) motivated me to complete my course. Ms Beena Rani Y B (Beenamiss) taught me the preliminary lessons of Microsoft Office and SPSS. The NSS camp, the International Conference on Lifelong Learning, the first paper presentation in international conference (compelled by Sonnysir), field works, and promising discussions with Fr.Joye James in LES and many other group activities boosted me in growing and gaining confidence. The appreciations and continuous accompaniment from the teachers facilitated me to be consistent in the way I studied and presented myself. The environment management days could establish lasting bondage among the batch mates, friendship with college-mates and teachers. It is the training of T S Achan that helped me in imbibing organising skills that was very useful when I worked as a social work practitioner almost six years. PIME Approach was part and parcel of all activities of my professional and personal life.

My teaching career in Loyola happened very unexpectedly. I joined as a substitute teacher in the FDP vacancy of Fr Dr Sabu P Thomas S J There is immense support I have received from Dr K A Joseph, Fr Charles Leon, Fr Saji S J and Dr Sonny Jose was incredible.

My former teachers continued to motivate me to work in the team and they considered and appreciated me as a true colleague. I am blessed with the magnanimous and constant support of Jesuits, Fr Joye James S J, Fr M K George, Fr Sunny Kunnapallil, Fr Ranjith S J, Fr Aneesh S J and Principals Dr Elizabeth, Dr Jose Boban K, my gentle elder brother, Dr Saji P Jacob and my colleagues. I value and cherish my relationship with my students which are the strength of my life as a teacher. Though it is a challenge, I strive to pass on to the students, the values and the learning I imbibed from Loyola. 'Magis and Ad maiorem Dei Gloriam'....continues to motivate me to mould myself along with my students in our ernest attempts to create 'Men and Women for OTHERS'.

Ms Francina P X
Asst Prof Social Work

മക്കൾ അറിയാൻ.....
വാർദ്ധക്യം എന്നത് ഒരു കുറ്റമല്ല.
ഒരു മനുഷ്യാവസ്ഥയാണ്.......

2020 ആകുന്നതോടെ കേരളത്തിലെ മൊത്തം ജന സംഖ്യയുടെ 20% വൃദ്ധജനങ്ങൾ ആയിരിക്കുമെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ അവരുടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായുള്ള സംരക്ഷണവും വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. വൃദ്ധജനങ്ങൾ എന്ന് പറയുമ്പോൾ സ്ത്രീകളും പുരുഷൻമാരും ഉൾപ്പെടുമെങ്കിലും നമ്മുടെ വൃദ്ധമാതാക്കളുടെ സംരക്ഷണം വളരെ ഗൗരവമായി കണക്കാക്കപെടെണ്ട വിഷയമാണ്.

ഒരു അമ്മയ്ക്ക് ഒരിക്കലും റിട്ടയർമെന്റ് ഇല്ല എന്ന് നാം തമാശയായി പറയാറുണ്ടെങ്കിലുംഅതിലെ കാര്യകാരണങ്ങൾ ഒരിക്കലും ലഘൂകരിച്ച് കാണുവാൻ പാടില്ല. ജീവിതത്തിൽ എന്തൊക്കെ ത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ചുകാണും അവർ? എന്നിട്ടും ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നത് ഒന്നുകിൽ മക്കളുടെ വീട്ടിലെ അടഞ്ഞ മുറികൾ.. അല്ലെങ്കിൽ വൃദ്ധസദനത്തിലെ മടുപ്പിയ്ക്കുന്ന ഗന്ധം..

വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ വിനോദത്തിന് വളരെയധികം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. അവരുടെ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിനിടയിലും അവർ മാനസികോല്ലാസത്തിനും യാത്രകൾക്കും സമയം കണ്ടെത്തുന്നു. പക്ഷേ നമ്മുടെ അമ്മമാർ അവരുടെ ആരോഗ്യപരിപാലത്തിന് പോലും സമയം കണ്ടെത്തുന്നില്ല. അവരുടെതായിട്ടുള്ള തെല്ലാം, അത് പണമോ ആരോഗ്യമോ സമയമോ ആകട്ടെ അതൊക്കെ കുടുബത്തിനായി മാറ്റിവയ്ക്കുന്നു. ഒടുവിൽ അവർ ഒരു ബാധ്യതയായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.
ആർത്തവാരംഭസമയത്ത് കുട്ടികളുടെ ഹോർമോൺ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന നാം ആർത്തവിരാമസമയത്ത് അമ്മമാർ അനുഭവിയ്ക്കുന്ന മാനസികസംഘർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയാതെ പോകുന്നു. ആ സമയത്ത് അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ മക്കളോ ഭർത്താവോ പോലും ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്ക് കൗൺസിലിംഗ് വേണം. അവരുടെ മാനസികസംഘർഷങ്ങൾക്ക് യാത്രകളോ വിനോദങ്ങളോ വേണം എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന നാം നമ്മുടെ വീട്ടിലെ അമ്മമാർക്കും അത്തരം ആവശ്യങ്ങളുണ്ട് എന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. വല്ലപ്പോഴും അവരുമൊത്തുള്ള യാത്രകൾ, അവരുടെ പ്രായക്കാരുമായി ഇടപഴകുവാനും ഉല്ലസിക്കുവാനുമുള്ള അവസരങ്ങൾ ഇതെല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കണം.

ഒരു പ്രായത്തിൽ ഓജസ്സും തേജസ്സുമെല്ലാം നമ്മുക്കായി ചിലവിട്ട അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അവരുടെ വിശ്രമകാലത്ത് കുറച്ച് സമയം അവർക്കായി മാറ്റിവയ്ക്കാം. വല്ലപ്പോഴും അടുക്കളയ്ക്ക് അവധി കൊടുത്ത് അവരെ പുറംലോകത്തെത്തിയ്ക്കാം. അവരുടെ മനസ്സിലെ മാറ്റിവയ്ക്കപ്പെട്ട ആഗ്രഹങ്ങൾ കണ്ടെത്താം. സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് കൊടുക്കുന്നത് പോലെ സർപ്രൈസ്സുകൾ കൊടുക്കാം. ഒരു കാലത്ത് ഭർത്താവിന് വേണ്ടിയും മക്കൾക്ക് വേണ്ടിയും പിന്നീട് പേരക്കുട്ടികൾക്ക് വേണ്ടിയും പരിഭവങ്ങ ളൊന്നുമില്ലാതെ ജീവിയ്ക്കുന്ന അവർക്ക് അവരുടെ സന്തോഷങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിക്കൂടി ജീവിയ്ക്കുവാൻ അവരെ സഹായിക്കാം. അതൊക്കെയല്ലാതെ മക്കൾക്ക് എങ്ങിനെയാണ് അവരോടുള്ള കടപ്പാട് തീർക്കുവാൻ കഴിയുക?....

-നിഷ രാഘവൻ
1st Year MSc Counselling Psychology

പ്രതീക്ഷയുടെ മാമ്പൂക്കൾ

നാട് ഒത്തിരി മാറിയിരിക്കുന്നു. നീണ്ട 11 വർഷങ്ങൾ. ഈ കൊച്ചു ഗ്രാമം എന്നും സ്വപ്നത്തിലെ കൂട്ടുകാരിയായിരുന്നു. എയർപോർട്ടിൽ നിന്നും കാർ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിന്റെ അതിർത്തി കടന്നപ്പോൾ അരുത് എന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും മനസ്സിൽ ഒരു പാട് ഓർമ്മകൾ മുളപൊട്ടി. അടക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന അഗ്നിപർവതത്തിന് തലപൊക്കി നോക്കാനുള്ള പ്രവണത. കാറിന്റെ ചില്ല് താഴ്ത്തി പുറത്തേക്കു നോക്കി ശ്രദ്ധ തിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി.
ഓ.... ഞാൻ ആരെന്നല്ലേ.... എന്റെ പേര് സിന്ധു. നാട്ടിൽ ഞാൻ അറിയപ്പെടുന്നത് ഉണ്ണിമോൾ എന്നാണ്. മുത്തശ്ശിയാണ് അങ്ങനെ വിളിച്ചു തുടങ്ങിയതത്രേ! പിന്നെ എല്ലാവരും അങ്ങനെ തന്നെ എന്നെ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. എന്റെ കല്യാണത്തിന് വന്നപ്പോഴാണ് സിന്ധു എന്നൊരു പേര് എനിക്ക് ഉണ്ടെന്നുതന്നെ പലരും അറിഞ്ഞത്. ആ... കല്യാണം കൊണ്ട് അങ്ങനെയൊരു ഗുണമുണ്ടായി. ഓർമ്മകൾ മരിക്കാത്ത വഴികളിലൂടെ പിന്നെയും യാത്ര. കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ തുള്ളിച്ചാടി ഓടാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ..... ജീവിതത്തിൽ ഒരു മാറ്റം ആവശ്യമാണെന്ന് അറിയുമ്പോഴും മാറാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ. ഒന്നു നെടുവീർപ്പിടാൻ പോലും പറ്റാത്ത അവസ്ഥ.

നാട്ടിൽ വന്ന ദിനങ്ങൾ കടന്നുപോയി. പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ ഒന്നും തോന്നിയില്ല. എല്ലാവരുടെയും ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഒളിച്ചോട്ടം. അമ്മവീട്ടിൽ പാർക്കാൻ വന്ന കളിക്കൂട്ടുകാരി, ഞാൻ വന്നതറിഞ്ഞ്, ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലായിടവും വീണ്ടും പോയി കാണുവാൻ എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു. അവസാനം അവളുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. സ്നേഹം അങ്ങനെയാണ്. ഇഷ്ടമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അത് നമ്മെ നിർബന്ധിക്കും.
പണ്ട് ഈ പൊതുലൈബ്രറി എന്റെ സ്ഥിരം സന്ദർശന കേന്ദ്രമായിരുന്നു. അച്ഛൻ സജീവാംഗവും. അവിടെവച്ചാണ് കുസൃതി കണ്ണുകളുള്ള അതുൽ എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. ഓർത്തോർത്തു സന്തോഷിക്കാൻ ഞാൻ കൊതിച്ച ഒരുപാട് ഓർമ്മകൾ ഇന്ന് എന്റെ കരൾ പറിക്കുന്ന തീരാ വേദനയാണ്. "സുഖം തന്നെയല്ലേ കുട്ടി" അപ്പുണ്ണി മാഷിന്റെ ചോദ്യം ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരി ചുണ്ടിൽ വരുത്താനുള്ള ഒരു പരിശ്രമത്തിലേയ്ക്ക് എന്നെ നയിച്ചു. മാഷ് വിശേഷങ്ങൾ പലതും പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാൻ നട്ട മാവും കാണിച്ചു തന്നു. ഞാൻ എട്ടിലോ ഒമ്പതിലോ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് പരിസ്ഥിതി

ദിനത്തിൽ എന്നെക്കൊണ്ട് അത് നടീപ്പിച്ചത്. അന്ന് അതിന് കുസുമം എന്ന് പേരിടുകയും ചെയ്തു. അതിലുണ്ടായ മാങ്ങ അമ്മ ഒരു പ്രാവശ്യം കൊടുത്തയച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അപ്പുണ്ണി മാഷ് തുടർന്നു. "അഞ്ചാറു പ്രാവശ്യം കായ്ച്ചു. ഇപ്പഴങ്ങോട്ട് മാങ്ങയൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. വെട്ടാന്ന് വിചാരിക്യാ". ഒരു ചെറിയ നെടുവീർപ്പ് എന്നിൽനിന്ന് ഉണ്ടായി. ഞാനെത്ര നോക്കിയ മാവാണ്. എന്നും വന്ന് കുസുമത്തിന്റെ അടുത്ത് സംസാരിക്കുക എന്നുള്ളത് ഒരു രസമായിരുന്നു. കുസുമത്തെ ഞാനൊന്ന് തഴുകി. എന്റെ എല്ലാ വിഷമങ്ങളും ഒരു കൂട്ടുകാരിയോടെന്ന പോലെ പറയണമെന്ന് തോന്നി.

പിന്നെയുള്ള ഏതാനും മാസങ്ങളിൽ കൂടുതൽ സമയവും ലൈബ്രറിയിൽ തന്നെ ചിലവഴിച്ചു. കുസുമത്തിനോട് ചേർന്ന് കെട്ടിയിട്ടുള്ള അരഭിത്തിയിൽ ഇരുന്നു എന്റെ വിഷമങ്ങൾ ഞാൻ പറയാതെ പറഞ്ഞു. സ്വപ്നങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചു. ഞാനും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു, മാവ് പൂത്തുതുടങ്ങിയത്. അപ്പുണ്ണി മാഷ് പറഞ്ഞു. വെട്ടിക്കളയാൻ വച്ചതാ...പക്ഷേ ഇപ്രാവശ്യം മാവ് പൂത്തിട്ടുണ്ട്. ഇടവപ്പാതി നന്നായി കിട്ടിയത് കൊണ്ടാണെന്ന് തോന്നുന്നു. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായി... അപ്പുണ്ണി മാഷ് ഇടയിൽ ചോദിച്ചു. "അല്ല.. പോകുന്ന കാര്യം എന്തായി?"

"ഒന്നും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല മാഷേ"

"ആ.. അത് നന്നായി"

മാഷ് ലൈബ്രറിയിലേക്ക് പോയി.

സുന്ദരിയായി നിൽക്കുന്ന കുസുമത്തെ വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ ഞാൻ നോക്കി. അവളോട് പറയാതെ പറഞ്ഞു. എന്റെ സഖിയേ.. നിന്റെ മാറ്റത്തിന് കഥയിൽ പലർക്കും പറയാൻ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കാരണങ്ങളുണ്ട്... പക്ഷേ എനിക്കറിയാം എന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നീ സന്തോഷവതിയാണ്. ഞാനും! എന്റെ ഏകാന്തതയിലെ പച്ചപ്പുള്ള സൗന്ദര്യമാണ് നീ... എന്നെ കാത്തിരുന്ന നന്മയും സത്യവും നിറഞ്ഞ എന്റെ കൂട്ടുകാരി!

നിഷ കെ ജെ
2nd Year MSW

പരൽമീനുകൾ

മനസ്സിൽ സൃഷ്ടിച്ച് നിബന്ധനകൾ ഇല്ലാതെ
പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെടാൻ ഉള്ളവയാണ്
സ്നേഹം,
സന്തോഷം,
ആദരവ്,
ശക്തി
എന്നിലേക്ക് ഉള്ളതിന്റെയും എന്നിൽ നിന്ന്
ഉള്ളതിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ
നേടാൻ അല്ലാതെ കൊടുക്കാൻ മനസിനെ
പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ, യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ, മനസ്സ്
തുറന്ന് കാഴ്ചകൾ കാണുമ്പോൾ

ദാ! ഈ നിമിഷത്തെ
ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ
ഉള്ളിലുള്ള ഭയത്തെ ഇല്ലാതെയാകുമ്പോൾ
ആസ്വദിച്ച് ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ
നാല് പരൽ മീനുകൾ, വഴുക്കൽ ഇല്ലാതെ
എത്ര എളുപ്പത്തിൽ കയ്യിൽ ഒതുങ്ങും...

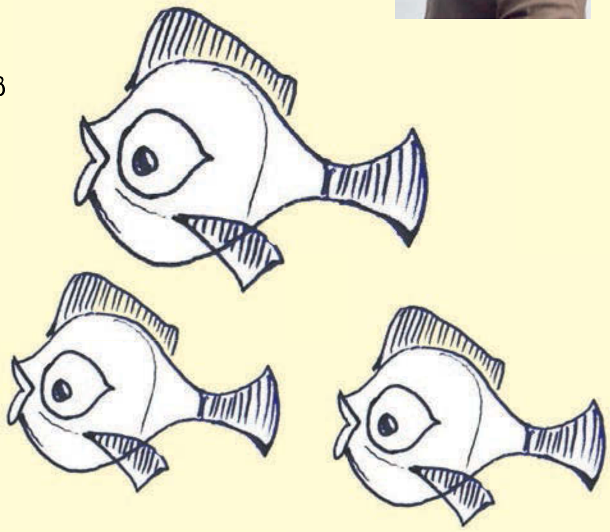

സ്നേഹം, സന്തോഷം, ആദരവ്, ശക്തി എന്നി പരൽമീനുകൾ

പ്രവീൺ വർഗ്ഗീസ് തോമസ്
Research Scholar

യാത്ര

യാത്ര ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു..... ബാല്യകൗമാ
രങ്ങളിൽ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു
ചിറകുകൾ നൽകിയ, സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് നിറം
നൽകിയ പാതിരാസൂര്യന്റെ നാടും ഹിമവാന്റെ
മടിത്തട്ടും തുടങ്ങി എണ്ണമറ്റ യാത്രാവിവരണങ്ങ
ളുടെ ലോകത്തുനിന്നും ആദ്യത്തെ യാത്ര.
സ്വപ്നഭൂമിയായ ഹിമാലയത്തിലെ മറ്റൊരു
വശത്തേക്ക്. നേപ്പാൾ... പേരുപോലെതന്നെ
ലാളിത്യം നിറഞ്ഞ രാജ്യം. സമാധാനത്തിന്റെ ഭൂമി.
പ്രതീക്ഷകൾ നാമ്പിട്ട ദിനംതന്നെ മുന്നിൽ കടന്നുവര
ാവുന്ന വെല്ലുവിളികൾക്ക് നർമ്മരൂപം നൽകി ഒപ്പം
നിന്ന നാല് ചങ്ങാതിമാരുമായി 45ഓളം ദിനരാത്ര
ങ്ങൾ. പൊടിനിറഞ്ഞ സെനോളി. രാത്രിയുടെ
നിഴലിലെ അതിർത്തി. നീലയാമങ്ങൾ കാട്ടിത്തന്ന
കാട്ടുവഴി. ഇവയെല്ലാം ഡൽഹിവരെ ചെയ്ത
ആകാശ യാത്രയേക്കാൾ അനുഭവങ്ങളും സന്തോ
ഷവും നൽകി. നദികൾ തഴുകിത്തലോടി
ഗോളാകൃതിയിലാക്കിയ വെള്ളാരംകല്ലുകൾ എന്റെ
ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥതലങ്ങൾ തന്നെ മാറ്റി.
ഒക്ടോബർ മാസങ്ങളിൽ മാത്രം
തെളിയുന്ന ഹിമാലയൻ നിരകൾ ഞങ്ങൾക്കായി
മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും പലതവണ എത്തി
നോക്കി. എന്റെ വീടിന്റെ കുഞ്ഞുമേൽക്കൂരകൾ
നോക്കിക്കണ്ടിരുന്ന പകൽ സ്വപ്നങ്ങൾ പലതും
കൈവെള്ളയിൽ വന്നപോലെ. കാലത്തിന്റെ
കവിളിലെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി, മുംതാസ് മഹലിന്റെ
മഹനീയ കബറിടം. എത്ര കണ്ണുകൾ വിടർത്തിയിട്ടും
ആസ്വാദനം അത്ര അങ്ങട് തൃപ്തി വരാത്തത്
പോലെ. ചിന്തകളിൽ ചിതറിയ പല ഓർമ്മകളിലും
ഇവയെല്ലാം പെട്ടിരുന്നു. യമുനയുടെ ഓള
ങ്ങളിൽ ആരോ തുഴഞ്ഞു പോകുന്ന കെട്ടുവഞ്ചിയും
നോക്കിനിൽക്കെ കാതങ്ങളകലെ എന്റെ മനസ്സിനെ
ശാന്തമാക്കാറുള്ള ആ മഹാമൗനം ഒന്നോർമ്മിപ്പിച്ചു....
നീ ഇവിടമെല്ലാം എത്രയോ തവണ സന്ദർശിച്ചു കഴി
ഞ്ഞു.... എന്നോ വന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞു....

ബാലലക്ഷ്മി എസ്.ബി.
2nd Year MSW

ഖദീജയുടെ കട്ടൻകാപ്പി ആപ് കേലിയേ...

ഒരു മാസത്തെ ഇന്റേൺഷിപ്പിന് പല അഭിപ്രായങ്ങൾ
വന്നപ്പോൾ ബോംബെയിൽ പോകണമെന്ന് ഉള്ളിൽ
ഒരാഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ..... അങ്ങനെ
അതിയായ ആഗ്രഹം. നിരന്തരം ആ സാർ വിളിക്കുമാ
യിരുന്നു. ഒരുപാട് ആകർഷിക്കുന്ന ശബ്ദമായിരുന്നു അത്.
ആ ശബ്ദം വച്ച് മനസ്സിൽ വരച്ചുവച്ചതിനോട് സാമ്യ
മുള്ള രൂപം തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. ഇന്റേൺ
ഷിപ്പിന്റെ ആവശ്യം എനിക്ക് ആയിട്ടും ഇങ്ങോട്ട് വിളിച്ചു
കാര്യങ്ങൾ ഉറപ്പാക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വം. താമസ
സൗകര്യവും വരുന്ന തീയതിയും യാത്രയ്ക്ക്
വേണ്ടിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും കൈയ്യിൽ
കരുതിയിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളും ചോദിക്കാതെ തന്നെ
ഇങ്ങോട്ട് പറയുകയായിരുന്നു. ഇതുപോലൊരു
പരിഗണന മുൻപ് അനുഭവിച്ചതായി ഓർമിക്കുന്നില്ല.
ഏജൻസിയിലെ ഇന്റേൺഷിപ്പ് കാര്യങ്ങളും മറ്റുള്ളവ
രുമായി ഫോണിൽ ബന്ധപ്പെടലും നിയന്ത്രിക്കുന്ന
വ്യക്തിയായി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു.
യാത്ര കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഒരുക്കിയ ഹോസ്റ്റലിൽ
ഫൈവ്സ്റ്റാർ റൂം (എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം) തന്നെ
കിട്ടി. അന്നുരാത്രി അദ്ദേഹം വിളിച്ചു രാവിലെ 9 മണിക്ക്
തയ്യാറായി നിൽക്കാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം വരുമെന്നും
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകും എന്നും. ഒരു റിക്ഷയിൽ വന്നു
ഞങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് പോയി. അര മണിക്കൂർ യാത്ര
യിൽ അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചത് രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച്
ആയിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ചേരുവാൻ താല്പര്യം
ഉണ്ടോ എന്നൊക്കെ. എനിക്ക് വെറുപ്പാണ് രാഷ്ട്രീയം
എന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. എംഎസ്ഡബ്ല്യു
അഡ്മിഷനുവേണ്ടി രാജഗിരി കോളേജിൽ ഇൻറർ
വ്യൂവിന് അവർ ചോദിച്ച അതേ ചോദ്യം! ഇടയ്ക്ക്
അദ്ദേഹം ഡ്രൈവറോട് ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ എന്തോ
പറഞ്ഞു. ഏജൻസിയിൽ ചെന്നപ്പോളാണ് മനസ്സിലായത്
അദ്ദേഹമാണ് അവിടത്തെ ഡയറക്ടർ എന്ന്. ആദ്യ
ദിവസം തന്നെ ശ്രീലങ്കയിൽ നിന്നുള്ള ഓഫീസർമാരുടെ
കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങളെയും ഇരുത്തി സ്വാഗതം ചെയ്ത
പ്പോൾ ഉണ്ടായ അനുഭൂതി! പ്രൊഫഷണൽ ആയി
പറഞ്ഞാൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ Dignity and worth
അങ്ങേയറ്റം ബഹുമാനിച്ച പ്രതീതി. പിന്നെ അങ്ങോട്ടുള്ള
ഒരു മാസം ഫീൽഡിൽ പോകുന്നതിലും ഞങ്ങൾക്കിഷ്ടം
ദിവസവും ആ ഓഫീസിലെ ഞങ്ങളുടെ കറങ്ങുന്ന
കസേരയിൽ പോയിരിക്കാനും സന്ദീപ് ഭാവുനോട് ചുമ്മാ
സംസാരിക്കാനും അനീഷയെ വട്ടുപിടിപ്പിക്കാനും ഭാവന
ഭാവുവിനെ ചൂടുകയറ്റാനും ഭിംസാറിന്റെ ആദർശങ്ങൾ
കേൾക്കാനും ആയിരുന്നു. അവിടെ അടുക്കളയിൽ
നിൽക്കുന്ന ഖദീജ, അത്യാവശ്യം ഹിന്ദി സംസാരിക്കും.

എന്നും ഞങ്ങളെത്തുമ്പോൾ ചായ കൊണ്ടു വരും. ഞങ്ങൾ വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം വൈകിട്ട് കട്ടൻ കാപ്പി കുടിക്കാൻ ആഗ്രഹം. ഖദീജ യോട് മുറിഞ്ഞ് ഹിന്ദിയിൽ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കരുതി കട്ടൻകാപ്പി ഇവിടെയുടെ ആളുകൾ കുടിക്കില്ല എന്ന് തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അറിയില്ലെന്ന് പറയോ? എന്തായാലും എനിക്ക് നല്ല ചൂടോടെ കാപ്പി തന്നിട്ട് പോയി. ഞാൻ നല്ല സന്തോഷമാ യിട്ട് അത് രുചിച്ചു. ഉപ്പുരസം! ഞാൻ റിവൈൻഡ് ചെയ്തു. എന്താ സംഭവിച്ചത്? ഒരു പ്രത്യേക വികാരത്തോടെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു, ചീനി എന്ന വാക്കിനു പകരം നമ്മക്ക് എന്ന വാക്കാണ് ഉപയോ ഗിച്ചത്. ഖദീജ അതു കേട്ടിട്ടാണ്, എനിക്കറിയില്ല ശ്രമിച്ചുനോക്കാം എന്നു പറഞ്ഞത്. എത്ര നിഷ്ക ളങ്കയായിട്ടായിരിക്കും ഖദീജ ചിന്തിച്ചത്. അതു മാത്രമേ ഞാൻ ആലോചിച്ചുള്ളു. ഞാൻ ഖദീജ യോട് കുറെ സോറി ചോദിച്ചു. അത്രയും ടെൻഷൻ നൽകിയതിന്. അതിനു ശേഷം ഒരുപാട് സംസാരിച്ചു. അതിൽ കൂടുതലും കാച്ചിക്കുറുക്കി ഖദീജയുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതുപോലെ. അവസാന ദിവസം ജീൻസും ഷർട്ടും ധരിച്ച എന്നോട് എന്റെ പെരുമാറ്റത്തിന് ഇതാണ് യോജിക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു. നാലാം ക്ലാസ് വരെയാണ് ഖദീജ പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. 35 വയസ്സ് ഏകദേശം. ഒരുപാട് പഠിച്ചു ജോലി കിട്ടി ഏറ്റവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരിൽ നിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ സ്വഭാവത്തോട് ചേർന്ന് പോകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്ന, എനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന, നല്ല സ്വഭാ വമുള്ള ഒരു കൂട്ടുകാരനെ അപ്പനും അമ്മയ്ക്കും പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുത്തു അവരുടെ സമ്മത ത്തോടെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന് ഖദീജ പറഞ്ഞു. ഭിംസാർ... വളരെ വിരളമായി.. അല്ലെങ്കിൽ തിരിച്ച റിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരേയൊരാൾ... ജീവിതത്തിൽ ഓരോ കുഞ്ഞു കാര്യങ്ങളിലും നാവിൽ നിന്നു വീഴുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും സമാന്തരമായി പോകുന്ന അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ഒരുമാസം കേട്ടതും കണ്ടതും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി യതും വിലയിട്ട് വിൽക്കാൻ പറ്റാത്ത ആദർശ ങ്ങളും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു കണ്ടതും എങ്ങനെ യാണ് സാധിക്കുന്നത് എന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ഒരു എൻജിഒയുടെ ഡയറക്ടറായിരിക്കെ തന്നെ തദ്ദേശസ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഒട്ടുമിക്ക അധികാരങ്ങളും നൽകി അവർ സുസ്ഥിര വികസനം പ്രാപിച്ചാൽ പിന്നീട് നമ്മുടെ ദേശത്ത് ഒരു എൻജിഒ പോലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ല എന്ന കാഴ്ചപ്പാടുള്ള വ്യക്തി. സമൂഹത്തിലെ പച്ചയായ മനുഷ്യരിലേക്ക് അവരുടെ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കി പേര്, പ്രശംസ എന്നിവ ഒഴിവാക്കി പ്രവർത്തിയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്ന ഒരു വ്യക്തി. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇവരുടെ ഇത്രയധികം പ്രവർത്തികൾ മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാന സർക്കാർ പോളിസി ആക്കുമായി രുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ എത്രയധികം എന്നെ സ്പർശിച്ചു എന്ന് എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ സാധിച്ചു. തിരിച്ചു വന്നു രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇറങ്ങണം എന്ന് അപ്പനോടും അമ്മയോടും ഞാൻ പറഞ്ഞു. എങ്ങനെയോ അവിടെ എത്തപ്പെട്ട ഒരു അനാഥ ബാലൻ. ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തിയിൽ തല്പരനായി അവിടെനിന്ന് പ്രവർത്തികളിലൂടെ പഠിച്ച് ഇപ്പോൾ അവിടത്തെ എല്ലാ പ്രസിദ്ധീകര ണങ്ങളുടെയും ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെയും രാജാ വായ വിജയ് ഭാവു. തന്റെ ഒരു കിഡ്നി ഭാര്യയ്ക്ക് നൽകി ഭാര്യ/ഭർത്താവ് പങ്കാളികളായി ജീവിക്കുന്ന ദത്താ ഭാവും. എല്ലാവരും എത്ര അധികമായി അവ രുടെ വാക്കുകളിലൂടെയും പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും മനസ്സിൽ ഇടം പിടിച്ചു എന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാ കും. പിന്നെ 10 വയസ്സുള്ള കുസൃതികുട്ടിയെ പോലെ തന്നെ അവിടം മുഴുവൻ തലതിരിച്ച് എല്ലാവരോടും അങ്ങേയറ്റം സൗഹൃദം ഉണ്ടാക്കാൻ കാരണക്കാരിയായ സിസ്റ്റർ നിഷ. അസൂയ തോന്നുകയായിരുന്നു എനിക്കുതന്നെ സിസ്റ്ററിന്റെ കഴിവിൽ.

സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന ഒരു മുഴുവൻ രൂപം എനിക്ക് അവിടെ നിന്ന് ലഭിച്ചു. അത് എത്രയധികമായി മനസ്സിൽ എന്റെ കുറി ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നത് എന്റെമാത്രം അനുഭവം.

ഗിൽഡാ മാണി
2nd Year MSW

മാതളനാരങ്ങ

മോനെന്താ വേണ്ടത്... കടക്കാരന്റെ ഒച്ചയുയർത്തിയുള്ള ചോദ്യം. ഞാൻ പക്ഷേ എന്റെ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് വളരെ സാവകാശമാണ് അയാളുടെ ചോദ്യത്തിലേക്കെത്തിയത്. മെഡിക്കൽ കോളേജിന്റെയടുത്തുള്ള ഒരു പഴക്കടയിലാണ് ഞാനെന്നും ആ കടയിൽ ആവശ്യത്തിലധികം തിരക്കുണ്ടായിരുന്നെന്നും അവിടെ എടുത്തുകൊടുക്കാൻ ആ കടയുടെ ഉടമസ്ഥനായ, നല്ല വണ്ണവും ഉയരവും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന മുഖത്തോടും കൂടിയ മദ്ധ്യവയസ്കൻ മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്നും ഒക്കെയുള്ള സത്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കു കുറച്ച് സമയം വേണ്ടിവന്നു. കുറച്ച് ദിവസങ്ങളായി ഇങ്ങനെയാണ്. എല്ലാത്തിലും ഒരു മെല്ലെപ്പോക്ക് നയം. പണ്ടത്തെ സ്പീഡില്ല. എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ചിന്തിച്ചുക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതിപ്പോ വീട്ടിലോ, വഴിയിലോ, ബസ്സ്സ്റ്റാൻഡിലോ ആയാലും അങ്ങനെ തന്നെ... കഴിഞ്ഞ ദിവസം ടൗണിൽ തിരക്കുള്ള റോഡ് ക്രോസ്സ് ചെയ്യുമ്പോഴും ഈ പ്രശ്നം ഉണ്ടായി. പത്ത് പതിനഞ്ചടി വീതിയുള്ള റോഡ് ക്രോസ്സ് ചെയ്യാൻ ഞാൻ കുറേ സമയമെടുത്തുവെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലോടുന്ന വാഹനങ്ങൾക്കൊക്കെ എത്ര വ്യത്യസ്തമായ ഹോണുകളാണ് ഉള്ളതെന്ന് ശബ്ദമുഖരിതമായ അവരുടെ നീണ്ട ഹോണടിയിൽ നിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അതൊന്ന് മനസ്സിലാക്കി വരുമ്പോഴേക്കും കുറേപ്പേർ ബഹളം വച്ച് എന്റെ ചിന്തകളെ നശിപ്പിച്ചു. കടക്കാരൻ വീണ്ടും ദേഷ്യത്തോടെ എന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു കലിതുള്ളുന്നു. ഈ കണ്ണും മിഴിച്ചു നിൽക്കാനാണോ ഇതിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നേ... എന്തെങ്കിലും വേണേൽ വാങ്ങീട്ട് പോ... നാലാൾക്കാർ കടയിൽ കയറുന്ന സമയത്താ.... അയാളുടെ ദേഷ്യത്തിന്റെ

കാരണം അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് വെളിപ്പെട്ടത്. അല്ലെങ്കിലും ദേഷ്യപ്പെടുന്നവർക്കെല്ലാവർക്കും ഇങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും കാരണങ്ങളുണ്ടാകും. നമ്മളതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ അവരെ കുറ്റം വിധിക്കും. നമ്മളൊക്കെ എന്ത് പൊട്ടൻമാരാ... ടാ... പൊട്ടാ.... ഞാനീ ബഹളം വയ്ക്കുന്നതൊന്നും നിനക്ക് കേൾക്കാനില്ലെടാ.. അയാൾക്ക് സഹിക്കെട്ടിരിക്കുന്നു. ചേട്ടാ ഈ മാതളനാരങ്ങക്ക് എന്താ വില... ഞാൻ പെട്ടെന്നാണ് ചോദിച്ചത്. ഇനിയും ചിന്തിച്ചുനിന്നാൽ അയാൾ എന്നെ പഴം അരിഞ്ഞെടുക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന കത്തിയെടുത്ത് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ വഴിയുണ്ട്. കിലോ ഇരുന്നൂറ് രൂപാ... എത്ര കിലോ വേണം..... ഞാൻ പെട്ടെന്ന് പോക്കറ്റിലേക്ക് കയ്യിട്ട് കാശെടുത്തു. മടക്കിവച്ച നോട്ടുകളെടുത്തു നോക്കി.... എഴുപതു രൂപ കാണും. എഴുപതുരൂപയ്ക്ക് എത്രയാ കിട്ടുന്നത്. നാശം... പെട്ടെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ട് കിട്ടുന്നുമില്ല... വേഗം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ഇനിയും ചൂടാകും... കണ്ണിലാകെ ഇരുട്ടുകേറുന്നു. തൊണ്ട വരളുന്നത് ഞാനറിയുന്നുണ്ട്. ഇനിയിപ്പോ എന്തു പറയും. തിരിച്ചുപോയാലോ എന്നുവരെ ചിന്തിച്ചു. പക്ഷേ അതുപറ്റില്ല. ഒരുപാട് കടകളിൽ കയറിയിറങ്ങിയിട്ടാണ് മാതളനാരങ്ങ കിട്ടുന്ന ഒരു കട കണ്ടെത്തിയത്. കയ്യിലുള്ള പൈസ അയാൾക്ക് നേരെ നീട്ടി. ആകെ ഇത്രേ ഉള്ളൂ... ഇതിനെത്ര കിട്ടും അയാൾ പൈസ വാങ്ങി എണ്ണിനോക്കി. അത് മേശവലിപ്പിലേക്കിട്ടിട്ട് അയാൾ മാതളനാരങ്ങയിരിക്കുന്ന തട്ടിൽ നിന്നു രണ്ടെണ്ണം എടുത്ത് തൂക്കിനോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ഒരു കവറിലേക്കിട്ട് എനിക്കുനേരെ നീട്ടി. ദാ പിടിച്ചോ.... വേഗം പൊക്കോ... മനുഷ്യന്റെ സമയം കളയാനായിട്ട്.... അയാൾ പിന്നെയും എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പിന്നെ അവിടെ നിന്നില്ല. ലാഭമായിരുന്നോ നഷ്ടമായിരുന്നോ എന്നറിയില്ല. അങ്ങനെ നോക്കാൻപോലും തോന്നിയില്ല. പേടിയായിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തുപോലും നോക്കാതെ ആ കവർ വാങ്ങി ഞാൻ തിരിച്ചുനടന്നു. സമയം മൂന്ന് മണിയായിട്ടുണ്ട്. നല്ല വിശപ്പുണ്ട്. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചാലോയെന്നാലോചിച്ചു. ആ ചിന്ത പെട്ടെന്നുതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു. പോക്കറ്റിൽ ചില്ലിക്കാശില്ല. ഇനിയിപ്പോ വൈകീട്ട് കഴിക്കാം. മാത്രവുമല്ല പെട്ടെന്ന് ആശുപത്രീലെത്തണം. വൈകീട്ട് നാലുമണി മുതൽ ആറുമണി വരെയാണ് വാർഡിൽ കേറി രോഗികളെ കാണാനുള്ള സമയം. ഇവിടെ നിന്ന് നടന്ന് ആശുപത്രിയിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ഏതാണ്ട് നാലുമണിയാകും. ആ സമയം വല്ലാത്തൊരു സമയമാണ്. രാവിലെ മുതൽ വാർഡിനുപുറത്ത് കാവലിരിക്കുന്ന ബന്ധുക്കൾ. ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രിയപ്പെട്ടവരാണ് അകത്ത് വാർഡിലുള്ളത്. ചിലരുടെ അമ്മമാർ, അല്ലെങ്കിൽ അച്ഛൻമാർ. മറ്റു ചിലരുടെ ചേട്ടനോ പെങ്ങളോ, അനിയനോ ഒക്കെയായിരിക്കും. ചിലപ്പോ എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട് ഈ വാർഡിന്റെ പുറത്തുള്ള വരാന്തയാണ് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും നല്ല പള്ളിയും അമ്പലവുമെന്ന്. പുറത്തിരുന്ന് പത്രം വായിക്കുമ്പോഴും ചെറുതായി മയങ്ങുമ്പോഴും പരസ്പരം വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ചോദിക്കുമ്പോഴും എല്ലാവരും ഉള്ളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരിക്കും. അവിടെ വീഴുന്ന കണ്ണീർ, മനസ്സിലെ തേങ്ങലുകൾ... അതിനേക്കാൾ വലിയ പ്രാർത്ഥനയൊന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. താനെന്താടോ കണ്ണുമിഴിച്ചു നില്ക്കുന്നത്... ഒന്നുകിൽ അകത്തോട്ട് കയറിപോ.. അല്ലെങ്കിൽ പുറത്തോട്ട് മാറി നിൽക്ക്.... ചുമ്മാ വഴിയിൽ തടസ്സം നില്ക്കാതെ.. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഹോസ്പ്പിറ്റലിന്റെ വാതിലിൽ എത്തിയത് ഞാനറിഞ്ഞത്. ഗേറ്റിനടുത്തുള്ള സെക്യൂരിറ്റിക്കാരനാണ് ഇപ്പോൾ ബഹളം വയ്ക്കുന്നത്... അകത്തേക്കാണോ പുറത്തേക്കാണോ ഞാൻ പോകേണ്ടത്. ഞാൻ അതാണ് പിന്നീട് ചിന്തിച്ചത്. സെക്യൂരിറ്റിക്കാരനും അക്ഷമ കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവസാനം ഞാൻ അകത്തേക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ശരിക്ക് എല്ലാവരും ഇങ്ങനെയാണോ. ഓരോ വാതിലിലും നാൽക്കവലയിലും എവിടേക്ക് പോകണമെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടായിട്ടാണോ എല്ലാവരും യാത്ര തുടരുന്നത്.... എന്തോ അല്ലെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. എന്തെങ്കിലും അവരെ പിടിച്ചുവലിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും അവരെ പുറകിൽനിന്ന് തള്ളുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഒരാളുടെ യാത്രയ്ക്ക് എത്ര

അസ്വാഭാവികമായ ദിശകളാണ് കൈവരുന്നത്. പെട്ടെന്നാണ് തിരക്കുപിടിച്ച് കുറേ മനുഷ്യർ ഒരേ ദിശയിൽ ധൃതിപിടിച്ച് പോകുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ആരും ആരെയും നോക്കുന്നതു പോലുമില്ല. എല്ലാവരുടെയും കയ്യിൽ ന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പൊതികളുണ്ട്. ഇപ്പോഴാണ് എനിക്ക് കാര്യം പിടികിട്ടിയത്. ഞാനിപ്പോൾ ക്യാൻസർ വാർഡിനു പുറത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു. രോഗികളെ അകത്തുകയറി കാണാനുള്ള സമയ മായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് എല്ലാവരും തിരക്കുപിടിച്ച് വാർഡിനകത്തേക്ക് പോകുന്നത്. ഈ തിരക്കി നിടയിലും എന്തോ തപ്പിതിരഞ്ഞ് ഒരു സ്ത്രീ നില്പ്പുണ്ട്. ഇത്രയും വൃത്തിയുള്ള അന്തരീക്ഷ ത്തിൽ വലിയ തിരക്കുകളില്ലാത്ത ഒരാൾ. എന്തു കൊണ്ടാണ് ആ സ്ത്രീക്ക് മാത്രം വേഗതയി ല്ലാത്തത്. എത്ര ചിന്തിച്ചാലും എനിക്കിതൊന്നും മനസ്സിലാകാൻ പോകുന്നില്ല. എന്താ... എന്തുപറ്റി.... എന്താ തിരയുന്നത്. അവർ മുഖമുയർത്തി എന്നെ നോക്കി... ങ്ഹാ മോനായിരുന്നോ... അകത്ത് കയറാൻ സമയമായി... രാവിലെ കണ്ടപ്പോൾ മാതളനാരങ്ങ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരണമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നു. കാശില്ലാത്തതുകൊണ്ട് വാങ്ങീല്ല. അവന് കൊടുക്കാൻ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോന്ന് നോക്കീതാ... വല്ല ബിസ്കറ്റ് പാക്കറ്റെങ്ങാനും... അതും പറഞ്ഞ് അവർ വാപൊത്തി വിതുമ്പി... കാട്ടാകട ഭാഗത്ത് വീടുള്ള സ്ത്രീയാണിവർ. ഇവരുടെ മകൻ ഇവിടെ ആശുപ്രതിയിലുണ്ട്. പതിമൂന്ന് വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ള മിടുക്കൻ. ഞാൻ മൂന്നുനാലു തവണ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പാവം തോന്നും. ബ്ലഡ് ക്യാൻസറാണ്. ഇവർക്ക് വേറെ ആരുമില്ല. വളരെ വൈകി കല്ല്യാണം കഴിച്ച സ്ത്രീയാണവർ. ഭർത്താവ് പത്തുവർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് മരിച്ചു. ഈ കുഞ്ഞായിരുന്നു അവരുടെ ആകെയുള്ള പ്രതീക്ഷ... നാട്ടിലുള്ള ചില കൂട്ടായ്മ കളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആ കുട്ടിക്കായി ചികിൽസാ ഫണ്ട് സമാഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊക്കെ എല്ലാവർ ക്കുമറിയാം. അതിവിടുത്തെ പ്രത്യേകതയാണ്. എല്ലാവർക്കും എല്ലാവരുടെയും സങ്കടങ്ങൾ അറിയാം. ആർക്കും ഒന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാനാവില്ല. ആരും അതിന് തുനിയാറുമില്ല. ഇവിടെ ഈ ക്യാൻസർ വാർഡിന് പുറത്തിരിക്കുന്നവരെല്ലാം വലിയ സങ്കടം ഉള്ളിലൊതുക്കിയാണ് ജീവിക്കു ന്നത്. എല്ലാ സങ്കടങ്ങളും ഒരുപോലെ എന്നെ സങ്കടപ്പെടുത്താറില്ല. ചില സങ്കടങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ആഴമുണ്ട്. ആ സങ്കടങ്ങളുടെ കൂടെ ഞാനും അറി യാതെ കരയാറുണ്ട്. വിതുമ്പുന്ന മനസ്സോടെയാണ് ആ സ്ത്രീ വാർഡിലേക്ക് പോകുന്നത്. ഒഴിഞ്ഞ കൈകൾ... എനിക്കെന്തോ സഹിക്കാനായില്ല. മാതളനാരങ്ങയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാവം കുഞ്ഞ്. ചില ചെറിയ പ്രതീക്ഷകളെങ്കിലും നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കാനായില്ലെങ്കിൽ ആരെയും ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ കഴിയില്ല. എന്റെ കയ്യിലുള്ള രണ്ടു മാതളനാരങ്ങയടങ്ങിയ കവർ അവരെ ഏൽപിച്ചു തിരിച്ചു പോരുമ്പോൾ എന്റെ അനിയനോട് പറയാനുള്ള നുണയാണ് ഞാൻ ആലോചിച്ചത്. എനിക്ക് നല്ല പ്രതീക്ഷയാ യിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും കള്ളം കിട്ടാതിരിക്കില്ല. അനിയൻ കിടക്കുന്ന ബെഡിനടുത്തെത്തുമ്പോൾ അവൻ എനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്താ നേരം വൈകിയത് എന്നൊരു ചോദ്യം അവന്റെ മുഖത്ത് തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ചെന്ന് അവന്റെ കട്ടിലിന്റെ സൈഡിലിരുന്നു. മാതള നാരങ്ങ ഇല്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും അവൻ എന്റെ നേർക്ക് ഒരു മുഴുത്ത മാതളനാരങ്ങ നീട്ടി. ഇതെവിടുന്നു കിട്ടി. ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഇന്ന് രാവിലെ അപ്പുറത്തെ കട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ചേട്ടൻ മരിച്ചു. അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ പോകുമ്പോൾ ഇതെന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു. അപ്പോഴാണ് എന്റെ അനിയൻ ഇങ്ങനെക്കൂടി പറഞ്ഞത്... ചേട്ടായി.... ഞാൻ മരിക്കുമ്പോ ഇവിടെ മാതളനാരങ്ങ ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇവിടാർക്കെങ്കിലും കൊടുത്തിട്ടുവേണം പൂവാൻ.... ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി. പിന്നെയാലോചിച്ചപ്പോൾ അതിൽ തെറ്റൊന്നും തോന്നിയില്ല. മരിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് ഇങ്ങനെ യെന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷ നല്കുമായിരിക്കും. ആരുടെയും പ്രതീക്ഷകൾ മുറിയാതിരിക്കാൻ...

ഫാ. സാജൻ മാറോക്കി
1st Year MA Sociology

ആരണ്യകം

കല്ലാറിൻ തീരത്ത് കാടിന്റെ നെഞ്ചത്ത്
മാറോട് ചേർക്കാ നൊരമ്മയുണ്ട്
കുഞ്ചി ദേവിക്കു സപ്തമ പുത്രിയായി
കാണി കുലത്തിൻ കിരീടമായി
കനിവോടെ കൈവല്ല്യമേകിടാനായ്
തെക്കു കാടിന്റെ മുത്തശ്ശിയമ്മയുണ്ട്
മന്ത്ര സ്വരങ്ങളാൽ താന്ത്രിക സിദ്ധിയാൽ
അഗ്നി സ്ഫുടം ചെയ്തൊ രൗഷധത്താൽ
നോവൊപ്പി ദീനം പറിച്ചു മാറ്റി
കാടിൻ മക്കൾക്കു തുണയായി സ്നേഹമായി
ഇളം കാറ്റിൻ കരങ്ങൾ മരുന്നൊരുക്കി
വൻ വൃക്ഷങ്ങൾ അതിനൊത്തു കാവലായി
വൈദ്യ വേദത്തിന്റെ മേൻമയും കീർത്തിയും
കല്ലാറിൻ ഓളങ്ങൾ ഏറ്റു പാടി
നാടും നാട്ടാരും നാട്ടുപ്രമാണിയും
അമ്മയെ തേടി ഉൾക്കാട്ടിലെത്തി
നാടിന്റെ ആദരം ആഘോഷമാക്കി
പട്ടും പതക്കവും കൽപ്പിച്ചു നൽകി.
ഹുങ്കാര നാദത്തിൽ ഉൾക്കിടിലം!
അപശകുനം വിളിച്ചോതി വാവലുകൾ
ശ്രീപാർവതീദേവി കോപിച്ചുവോ
ദൈവത്തറയാകെ വിണ്ടു പോയോ?
മലദൈവങ്ങൾ ശാപം എറിഞ്ഞുടച്ചോ
വടക്കെവിടെയോ തൻ മകൻ പിടയുന്നുവോ?
വിറപൂണ്ട മാതൃത്വം കേട്ടറിഞ്ഞു
വിശപ്പൻ വിലാപമായ് മകന്റെ ജീവൻ
അന്നത്തിനൊരു പിടി അരി തേടിയെത്തിയ
മകനെ കഴുകൻമാർ കടിച്ചു കീറി
അരുംകൊല ചെയ്തൊരു പാപിയെപ്പോലെ
ആ കാടിന്റെ പുത്രനെ തല്ലി വീഴ്ത്തി.
ഉടുതുണിയാൽ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി.
ശിരസ്സു തകർത്തങ്ങു നൃത്തമാടി
എന്നിട്ടും കലിതീരാ കാകനും കഴുകനും
ചിത്രമെടുത്തോർത്തു ഭ്രാന്തമായി.
കാടിന്റെ നീതിയറിയുന്ന സിംഹവും
രാജാവു തന്നെയതാകിൽ
ദൈന്യത പൂണ്ടങ്ങു നോക്കി നിന്നു
തന്റെ കൂട്ടിലകപ്പെട്ടൊരാളെ
കാടിന്റെ പുത്രനെ തച്ചു കൊല്ലുന്നു
ഈ നാടിൻ പരിഷ്ക്കാരി മക്കൾ!
കലുഷിതം, ഭ്രാന്തം, ഈ നാടിന്നുൻമാദം
കലികാലം ഉറച്ചു മുന്നേറി
കാടിന്റെ നൻമയെ നാടിന്റെ മക്കൾക്കു
കനിഞ്ഞേകിയോരമ്മേ... മാപ്പ്!
നിന്റെയൊരു മകൻ അന്നത്തിനായ്
വന്നു കേണതോ കാടിന്റെ തെറ്റ്!
നാടിന്റെ നെറി കണ്ടു നെഞ്ചു പൊട്ടി
അമ്മ കാട്ടുതീ പോലങ്ങു ചുട്ടുപൊള്ളി
മൃതസഞ്ജീവനി നീട്ടിയ കൈകളിൽ
മൃതിതൻ ബലിച്ചോറുരുട്ടി വച്ചു
പിടഞ്ഞു പോയ് ദേഹം വിറങ്ങലിച്ചു
പട്ടും പതക്കവും വലിച്ചെറിഞ്ഞു
മാതൃശാപം ക്രോധാഗ്നിയായി
തീജ്വാല പേറും ചുടു നൊമ്പരമായ്
പട്ടും പതക്കവും നീ എടുക്കൂ
എൻറ കാടിന്റെ മകനെ തിരിച്ചു നൽകൂ
'എൻറ കാടിന്റെ മകനെ തിരിച്ചു നൽകൂ.

രശ്മി കിരൺ
Research Scholar

Flooded Heart

"Having boarded the bus home, looking out of the shutters, I feel a surge of love for the faces I see outside.
What is this 'Love' I wonder..
The many anxieties and the relief of having the sun out again after the down-pour, all the people back to normal life, after having witnessed their home walls crack, rain water lashing against their dwelling, bear trees swinging upon the stringy roof tops and fears of the house being swept off the ground with springs gushing out of the backyard.
What they had left to do were to sleep over the heart banging to the lumps of earth that fell along their stead, washing even the pregnant wife in mud, and to cook the packets of 'relief' to forget how the rains roared in the ears of the children under the bed.
See the tears remaining, as he recalls life leaving the body of the woman they dug out of the debris. Seeing the area wholly destructed, imagining the sight of the water having pooled and torn the road being walked upon, the logs of mighty wood lying delicately against upturned stones amid the new sand beds.. Sights marked in the mind to last.
That space in the heart the people in the friend's house took over, the hills, the lush green valleys, the pang with the houses and farming swept away by the topsoil.. The faces and the scent of the accompanies to the foursome.. the lasting powerful prayers and the wishes that arrived by electric means from many in different parts making the offers of providence, the plentisome comfort, the climate that faired itself, The updates from the co-workers, the endless lists of 'new relatives'
The words that strike awe at the affected who acknowledge 'the others'.
Wondering of the meaning of this existence even as millions still struggle to overcome, and the aching hearts of the mates toiling to 'help out somehow'.
The rage at why there is still the gap between the 'well-off and other'..
Wondering how this surge of love will stay and work from within, at home and place of duty,
If this 'love' is unconditional..
Recalling the resilience building in the people as they moved on with life, because they preferred to live as if everything happened out of common.
Realising this love credits to all that has weathered and nursed along the journey..
Wondering how this love will be proved true.."
Thus letting the outbreak of emotions from a reformed heart, to continue this journey....
To all that await me..

-Brilliant Maria Anto
Ist Year MSW

Chit-chat with the Man of Joy

Fr Joye James SJ, the former Manager and Rector of the Loyola group of institutions, also the former chairman of the Kerala Child Welfare committee, is leaving the campus on his life's new assignment. A man of facts, the joy machine that has been pumping the Loyolite institutions for three decades. And his achievements, for the people are boundless as Almighty gave him His bounty. Even as the interviewer arrives to take off his little free time, he offers 'elayada' to rid hunger.

You've been here a very long time, witnessing generations of students and teachers come and go. How do you reflect on the changing trends through the eras?

After my studies at TATA Institute and Delhi, I arrived here in 1987 and beginning teaching in 1988 been here ever since. I met many generations of students of different profiles. The annual system was much relaxed, with 50% theory and 50% field practice. I went with my students to field every week like my teachers did. It has been more enlightening for me. Having done my studies in Philosophical subjects, practice and interaction with the people in the community was a growing experience. The students responded well too. We began by bringing people into the counselling programme that started in 1986.Then leadership camps in schools, etc. accompanied by few of our students every time. And Youth camps at the LES, including the students gave them a growth experience during Saturdays and Sundays during their free time. When they began taking classes, it was exciting for them and a source of pocket money of Rs.100 that could settle their mess bill of just Rs. 30 per day. Early 1990s, we began studying ways for Poverty eradication. Those days, the word used was Poverty Alleviation by the Central Govt. in a number of schemes.

To combat the bureaucratic beneficiary selection, we began the women's Self Help Groups. We found 11 groups in Pattom identifying 423 families at Kesavadasapuram.

We guaranteed them relief from poverty at the end of 10 years, which seemed unbelievable. But by 8 years we were able to achieve it and that was fantastic. Every family of theirs stand much better off today. People got motivation, children got education and many of them have got government jobs today. Our students have had a great role in it, with the group work activities they conducted with women or children, every time they visited. They had cultural programs, picnics, vending work, soap manufacture, vada making, etc. growing by supporting each other.

By 2000, I got involved with the Child Rights issues. The JJ Act, introduction of the Child Line, the POCSO Act in 2012, and the last 6 years especially has kept very busy.

I witnessed 3 transitions in my life - Counselling, leadership training, capacity building, etc then Women empowerment and Poverty eradication

and third, Child and Child development, Child rehabilitation, care and protection. I am much indebted to Loyola, for having shown me opportunity, freedom and many enthusiastic youngsters; because when you are ready, they join you, and else, no. It becomes important for a teacher to be with the students out in their field work time. When there's no confidence, there is motivation when these experiences are shared.

What was your drive into the Social Work field?

I was born and brought up in a middle class family, economically well off. My parent is a school teacher. The experience formally speaking began in ICUF. Experience with tribals, staying, eating and living with them, gave me sensitivity and understanding. Realising that poor people are poor not because they are lazy but because of injustice and no access to resources. Later I joined the Jesuits. And thought future opening would do with social work, seeing 40 percent of the people poor in Kerala, tribals, fishermen community, deprived of jobs, food, facilities, education, could not go to schools, very few colleges. When I was a student in my hometown, few went to college. Of our 80 plus people, only 6 or 7 passed. The rest moved to agriculture. Witness to all this and the experience with ICUF motivated me to Social Work. Doing a research methodology course at TATA helped me understand how to collect data to intervene in necessary areas. Then I got involved with the LES. We did not have to involve any money. The Govt. did constructions and we only had to channelize resources.
Once, just a conversation with Dr. Menon on water borne diseases led to, building 86 toilets for communities at Rs. 5000 with only 10% payment. Like this story of a philanthropist at the GG hospital goes interesting stories of life.
How do you look at the change to the modern era of students as viewing from your child hood?

The past 10 yrs has fled past faster than the last 2000 years. Whats App, smart phones and addiction to technology has caused Inter personal relations to suffer because of the lesser time spent together.
Earlier times, people used to fight having misunderstandings, but that was a process. But today, in the virtual world, emotional growth risks getting stunted because they miss out on these processes. This justifies the rates of suicide going up, parents' pampering and manipulative children. The Semester system is to keep the students active always, but they could also get stressed and in turn, fail to find time to reflect, and document their learning.

How do you view this in the Loyola Context?

Much of the learning happens through group dynamics. Lectures help less than 50 percent and instructions go out in groups, which foster growth, rather than the intellectual knowledge which is available in minutes at the finger tips. Integration is the key to reinforcing potential. Right now, what is learnt for the exam is forgotten in the next semester. Perhaps it is an after-effect of the flood of subjects in the semester system. Though it is a loss for intellectual learning, I cannot determine if this is a universal truth. But earlier students better remembered things they experienced.

We always see u smiling. You never seem to forget anybody. How do you manage such extensive contacts, and the calm in dealing with so many situations?

I used to get pretty irritated. Fast. Then I realised slowly that I get angry because of my fault, rather than anyone else. Then, 30 years ago, I realised expressive anger is my inability to cope with my situation, and my problems, not others'. People say things as they like, act as they like, so I need to understand that I don't have the right to judge anybody. Likes and dislikes owe to my personality, decided by chemical and psychological factors, governing behaviour, frame of quality, etc. But when you say you love somebody it is a commitment. Then it is not always because you like a person you provide help, or for any reward, but because reward comes from God. Sometimes people don't even remember that you have helped them, but it makes life very worth living. People are beautiful. When I see good in others, I get enhanced. When I find negative in others, negative energy enters my life. If anything goes wrong, it is not all your fault. You cannot take the whole blame. If you have not been able to do something, don't feel bad about it. There are also others to do what you can't. You let it be. And try what u can. That is my way of looking at things.

Personally I feel very motivated with that and am eager to hear of your birth, family and vocation.

I was born after 3 years of my parents' marriage. I was king of the family till seven years when my sister arrived and youngest brother followed in two years. In school, I had lots of opportunities and don't remember having any big inhibitions. Many of my cousins are girls so I had lot of opportunities of interaction, which helped me in healthy relations on trust. I didn't have to face any serious emotional problems, much luckily in comparison to many others.

My mother was a very generous person and my father a very strict person. So it went properly together. I could not do much mischief as a child. I can remember her, calling in and giving food to the poor. That always inspired me.

During college, at Sree Shankara College, I got involved with ICUF, and that was a great training, where I learnt that you can appreciate others and be appreciated.

My education after class X: after Pre-degree I pursued my bachelors' degree in Mathematics, after which I joined the Jesuits. I got to do my BA in Philosophy, followed by a year of experience at ICUF. Later I had my masters' in Social Work at TISS. I did my theological studies followed by that and got ordained in 1987.

Having spent a major time of your life with Loyola, what do you feel, as you leave?

I see it as a positive change, for Loyola to have the novelty of new guidance and my life charted to a new horizon. Being appointed as the in charge of the Jesuit institutions points me to a another vista where I can grow more, and where I can serve boundlessly, on an international level,

utilising all the experience I have had all this time here.

Would you like to share something touching?
I am fascinated by the committed and passionate approach of poor women to life. They are able to sustain the struggle of life, though they may not have the technical know-how. Therefore, it is best to include women in any activity intended for social development. My experience shows the poor as hard-working, innovative, honest and affectionate.

He continues on, very happy about his relations in the institution, who have all helped him. As Father shares his learning of transparency, affection, and values in the process of life, he sets an excellent example to follow. We can find the support extremely helpful to have our teachers with us constantly. Your example gives us a spur of self belief and motivation. We wish Fr Joye all the best regards in his new field of service and wait for his occasional visits to pump us up.
The lively time that he spared for me, remains an honour, and a reminder that I can too, if he can.
The Interviewer is a first year masters' degree student at the Department of Social Work, who also had the liberty of practicing concurrent field work under the Supervision of Fr. Joye as his special delegate, during his final months of service as the Director of Loyola Extension Services.

-Brilliant Maria Anto
Editorial team member

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

Today I'm a part of the Loyola family entrusted with the task of moulding young Loyolites. There are times when I wondered why God chose this vocation for me. My relationship with Loyola goes back to 2004, when I joined here as a student. Even after I passed out, I was always associated with the Department of Social Work helping my teachers with research projects. In 2011, I joined for PhD here and in 2018 as a member of the teaching faculty. None of this was planned. It was purely God's providence leading me, especially in the form of my teachers. Don't get me wrong- I'm someone who vehemently believes in plans and meticulously structures my life. But when it comes to important life decisions, I end up letting God have His way.
When I came to Loyola first, what struck me was that Loyola was a nurturing microcosm, where quality mattered more than quantity. My personality and temperament just seemed to perfectly fit into this world. As I look at Loyola today, I see a transition happening. Loyola is evolving- redefining values, restating benchmarks, restructuring systems and expanding its reach. The strains of metamorphosing into a macrocosm is evident. The challenges inherent to expansion, in the backdrop of the current socio-educational trends and resource crunch, are multiplying. There is an ongoing struggle to balance excellence with numbers. Strangely, I see this transition mirrored within myself too. That confirms my faith in God and Karma- we are always in the right place!

- Ms Jasmine Sara Alexander
Asst Prof Social Work

വിലാപം

ഒരു നാളെന്നമ്മയറിഞ്ഞു ആ ഉദരത്തിൽ
ഞാൻ തുടിക്കുന്നുവെന്ന സത്യം
അമ്മതൻ ഹൃദയത്തിൽ താളം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.
ഒരു സന്തോഷ സംഗീതമായി
അന്ന് അമ്മയേറെ ചിരിച്ചു
ആ ചിരി എനിക്കേറെ മധുരമായി
എനിക്കാദ്യമായി കിട്ടുന്ന സമ്മാനമായി
വീണ്ടും ഒരുപാട് ചിരികൾ പുഞ്ചിരികൾ
സമ്മാനമായി കിട്ടി ഞാൻ ഉല്ലസിച്ചു.
ഉദരത്തിൽ തൊട്ടുകൊണ്ട് അമ്മയെന്നെ
ആദ്യമായി വിളിച്ചു....
എൻ മകനേ എൻ പൊന്മകനേ
പിന്നാലെ വന്ന് വിളികൾക്കായ് ഞാൻ കാതോർത്തു
മോനെ, മകനെ പൊന്നുമോനെ....
ഇതിനിടെ എവിടെയും കേട്ടില്ല ഞാൻ
മകളെ എന്നൊരു വിളി....
പിന്നിടൊരുനാളൊരു വാർത്തയറിഞ്ഞു
ഞാൻ മകനല്ല.... കൊച്ചുമോനല്ല...
മകളെന്ന സത്യം ....
കേട്ടില്ല വിളികൾ പിന്നീടൊരുനാളുമീ ഞാൻ
അമ്മപോലും വിളിച്ചില്ലെന്നെ
ഒരുനാൾ അമ്മ ഉദരത്തിൽ തൊട്ടു പറഞ്ഞു
മാപ്പു തരൂ മകളെ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ലീ അമ്മയ്ക്ക്

മാരക ആയുധങ്ങൾ ശുഭവസ്ത്രധാരികൾ
എന്നെ കൊലപ്പെടുത്താൻ വന്നവർ
കരഞ്ഞപേക്ഷിച്ചിട്ടും എന്നെ
ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊന്നവർ
ഞാൻ അമ്മയ്ക്ക് ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു
എന്ത് തെറ്റാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്
പെണ്ണായ് പിറന്നതോ,ആണായ് പിറക്കാത്തതോ...
എന്റെ ശബ്ദം അമ്മ കേട്ടില്ല....
ആരും കേട്ടില്ല....
ആർക്കും കേൾക്കാനുമാകില്ല...

നജ്മ റ്റി.ആർ
1st Year MSW

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

When I think about my life and Loyola, I realize that both of these are so closely interwoven that I cannot separate one from the other.

I strongly believe that Loyola plays a significant role in my life because getting an admission in Loyola was the turning point in my life journey. I was one among a few fortunate graduates to get an admission for MSW in the batch of 1995-97. It was a cultural shock to start my PG studies here because of the transition from a Malayalam medium to English medium and from a day scholar to a hosteller, the difficulties in learning new subject quite different from Mathematics that I studied at the bachelor's level, and in being among rank holders in various subjects in that year across different universities and many more… The initial days were really struggling for me….But with the support of my beloved teachers and the blessings of god I could survive and gradually acclimatize myself to the environment. Still I was only an average student. The jokes of T S Achan, Case Work sessions of Usha Miss, the real moral stories of Joseph Sir, the group work exercise of Joy Achan and Development Psychology of Helen Miss had become part of my life…I gratefully remember the 'reverberating' language of Fr. Dominic George who was the rector and manager. I got a good number of friends in the college. The hostel life was really joyful with the care of Fr.Joye, the hostel warden …Fr. Manjilamkunnel, my classmate and hostel mate, was a big brother to us giving good guidance and emotional support…. I could complete the course successfully, but then future was a big question mark because it was not easy to get an HR job during that time even though the bright and fortunate among my classmates could manage to get one. Finally, I had to start my career at Sree Chithra Institute as a research investigator in a project, which was followed by another research project at Medical College. Thus my career was more of working in projects… It was during this time Fr M K George, who was the vice principal, offered me a big responsibility of coordinating a Kerala - based study which was part of a national project on Displacement…It was really a challenging task for me and I was surprised to see Fr. MK's confidence in giving me such a huge work. That also helped me to continue on Loyola Campus for another three year. Then my plan was to pursue the LLB studies in Law College as an evening course, which was discouraged by Fr M K who realized my academic interest. He advised me to enroll for PhD so as to meet my dream of becoming a teacher. I have no words to thank Fr MK for the unconditional support he has given me. I salute you Fr MK for your timely mentoring. I really enjoyed my work as a researcher cum team leader. The outcome of the research was a book published by Rawat publications. By then I had become a co-author of a book, again something beyond my dream at a very young age. Meanwhile I joined for part time PhD programme under the guidance of Dr Sivaraman, a Loyolite and a great mentor.

My teaching career at Loyola started when I got a chance to work as a substitute teacher for the FIP

vacancy of Joseph sir in the Social Work department. The subject given to me was research and statistics which I could connect with my project experience. It was another privilege to work with my teachers as a teacher in the same department which groomed me. I had to shift my job because my term was over after two years. Then I had to join new department of the Personnel Management, together with Dr Praveen and Aby. It was a different experience in the new department as it was the beginning of a new venture in Loyola after 36 years of its establishment. Different subjects and a smaller group of students... I could complete my PhD by 2003 and decided to pursue my career in teaching and research. I had to migrate to another MSW college for job security and then to a couple of MBA colleges teaching HRM and Research Methodology. In all these places I could do reasonably well only because of my Loyola formation.

My second innings started in Loyola in 2011, after a gap of 10 years. By then Loyola had changed a lot - new people, new culture and new generations. It was a time by which I could realize my strengths and limitations as a teacher. Now I continue to serve Loyola in multiple roles as a teacher cum administrator and continue my passion for research. Learning to be integrated with the new challenges of contemporary Loyola...

I gratefully remember the support and help of the Jesuit Managers Fr Dominic George, Fr Pious Vachaparambil, Fr Joye James and Fr Sunny Kunnapallil; Principals Dr Helena Judith, Dr Usha John, Dr K A Joseph, Dr Jose Boban and Dr Saji P Jacob; my dear colleagues, my students, my family and my friends. Hats off to my alma matter for making me what I am today...

-Dr Prakash Pillai R
HoD MA HRM

The Journey from being a student to being a teacher in Loyola

My life at Loyola started in 2011 when I joined the Department of Sociology to pursue my Masters Degree. It was quite accidental because I was not aware of this college or the subject of sociology. Though I did my Bachelors degree in literature at Mar Ivanios, which is not far from Loyola College, it was during the University admission process that I got first informed about this college and the subject. However, I didn't find much difficulty to adjust with both Loyola and Sociology. All of the faculty members irrespective of Departments, friends and non-teaching staff were instrumental in this coping process. To be genuine, Sociology was a revelation to me. Through books and theories, it revealed to me about myself and the society around. I found Sociology as a discipline which helps me to trigger questions and raise doubts. I owe to the faculty of my Department namely Dr Saji P Jacob, Dr Jose Boban, Fr Aneesh and Dr Elizabeth. The kind of exposure that I got from my teachers still helps me to stay on this subject.

As a college, Loyola was a place of opportunities for me and it still continues to be so. I reached Loyola as a person with little exposure to life and a lot of personal inferiority traits but Loyola helped me to alter myself. The activities that I was part of especially, the position as College Union General Secretary had provided me with a lot of opportunities. Also, I am blessed to be part of the Golden Jubilee celebrations of Loyola and it is a special moment in my life. My classmates and batchmates added flavour to my college days by providing me with unforgettable experiences and instances. More than a

beautiful campus life, Loyola extended to me several opportunities outside as well. Two among them were life-changing. The summer vacation internship at AATDI, Attapaddi a Jesuit initiative for the empowerment and welfare of tribal people was the first exposure I had in my life. The opportunity to spend a few days at JNU, New Delhi, had changed the whole perception of academic life. These two exposures had added new insight to my life and I am indebted to my teachers Fr Aneesh and Dr Saji P Jacob respectively for these two special opportunities.

My second phase at Loyola started in 2014, when I joined for my PhD under the guidance of Dr Saji P Jacob, the real motivation factor who influenced me to take up my research. During this phase, I got aware of the value of the tag 'Loyolite'. This brand name had helped me a lot in getting access to several institutions as well as to meet several personalities. Also, my research days had provided many chances to visit different places across India as well as to get in touch with several prominent personalities. During this time also Loyola supported me a lot to execute several programmes like seminars, health camps etc. I am indebted to Loyola for such strong support because those were the moments when I got the self-realisation of my individual growth and development.

I would like to consider the shift from a

researcher to a guest faculty as a turning point in my life. Actually, it was the time which provided me to execute all those things that I had learned till then in my life. This particular phase of my life at Loyola disclosed the critical role of a teacher in society. The responsibilities and challenges of a teacher helped to strengthen me as an individual as well as an academician. I believe that this particular phase at Loyola is the most precious. Because, now on each day Loyola demands me to be more conscious, controlled, and polished, which means I have to deliver my best each day at Loyola and I am enjoying this very much. So, over the past seven years, a lot of things have happened in my life. The warmth of Loyola is with me in my happiness and distress. More than anything I consider Loyola as a 'land of transformation'.

- Mr Prasad Ravikumar

Asst Prof MA Sociology

An Evening with Dr Angelo Mathew

If you seek for the best critic at Loyola, you have got Dr Angelo P Mathew. And here's an account of a chat with the College Students Union Advisor since several years and faculty member of the Department of Human Resource Management. He is also in charge of the Internal Quality Assurance Cell at the college.
Enquiring of his experience with the College Students' Union, he recounts;
'Having a College Union helps students get to know how the parliamentary system in the country works. Also, they can make proactive suggestions for decision-making. The trends have changed since our times as students, and Students Union members will be more able to sense the pulse of students for their emotional and intellectual welfare.
Over the years I have assisted Prof Jose Boban in conducting elections. Though we do not promote political affiliations, we mean students to identify their leadership potential and grow beyond common polity as postgraduate students. My experiences have been very positive, seeing students propose creative ideas and proving to be the most influential group, contextualising with each succession.
Conducting elections is a strenuous task, but then you see the beauty of democracy winning here, in spite of all the lobbying or campaigning.
He explains the IQAC.
The Internal Quality Assurance Cell under the National Accreditation Council is meant to encourage students and teachers to promote quality in learning and teaching, research and overall development of the college.
During the past two years, we have had two representatives from each class, who constitute the Student chapter in the forum. They can point out what improvements can be made in each aspect of the college infrastructure, process, teaching, keeping, etc
The IQAC can note things that the Union might not. The students' forum here is also given an opportunity to do an internal audit of systems. Like for example, taking the system of Admission, the team can review the intake of students from other states, and how well the college is able to branch out its trademark. Students can make contemporary suggestions in areas where the teachers' minds might not reach. IQAC preserves the documents of every activity in the college, and at the end of a fixed time period, finds what needs to be worked upon.
The Committee sits down deliberately analysing and planning the next academic year.
We are planning to integrate students into all the areas of concern, and thereby qualify the college for more International accreditations.
The dream is of reaching the top 100 of the best Social Work Colleges in the World.
Teaching life at Loyola
Being asked about the perfectionist quality, he voiced his concerns. Always being involved in refining every finest detail, prompting and practising, with utmost effort is to rectify the

tendencies of error in the students irrespective of their subjects, to bring them to the perfection of a professional. Special area of concern is language precision, which is always insisted upon.

The students here exhibit a great deal of social sensitivity and humane quality. Often, by the end of the day, the employability of our students cannot be put at stake due to bare inefficacies. The basic standards of Loyola have been the best standards of others, by tradition. And this insistence occurs as every batch of students enrolled in Loyola needs to be trained as per the Jesuit dream of perfection in humanity and professional qualities, with the efforts of the teachers devising plans for them.

When asked how he thinks the students could work to ensure this quality among them, he opined that it is the duty of each student entering the portals of Loyola, to understand and do to improve their self as students and teachers. Students come from different walks of life, some from the very interiors, and quite excited, just to be having a PG. For them, the degree is in itself, more than they would yearn for, but then as they pass out, it isn't necessary that they realise the expectations of the government or the private sector. To address this, he thinks the students need to be inculcated with this responsibility to become competent in terms of quality.

The LACE, LAILA, and other facilities need to be utilised on a more exploitative basis.

The next question to be answered was the role of the Semester system, from the Yearly system

in the discussed elements of student relationship and competence. The Semester system has increased the credits, in the place of students having a few courses earlier, developing each domain in disciplines to specialisations, which makes them higher on demand. The semester system can be seen as a boom, as there are dedicated hours to more courses. He also voiced his concern of students operating on a 'volatile memory', with instances of having to look up the bear act when applying something in practice. They seem to delete what is studied, after the semester exam, which could also be due to the tendency to be assisted, in the dependence of technology.

There's no doubt, Prof Angelo is one professional to look up to, and no student who has spent time with him shall doubt the Loyolite quality.

-Editorial Team Member

നൃത്തംചെയ്യുന്ന ഇലകൾ

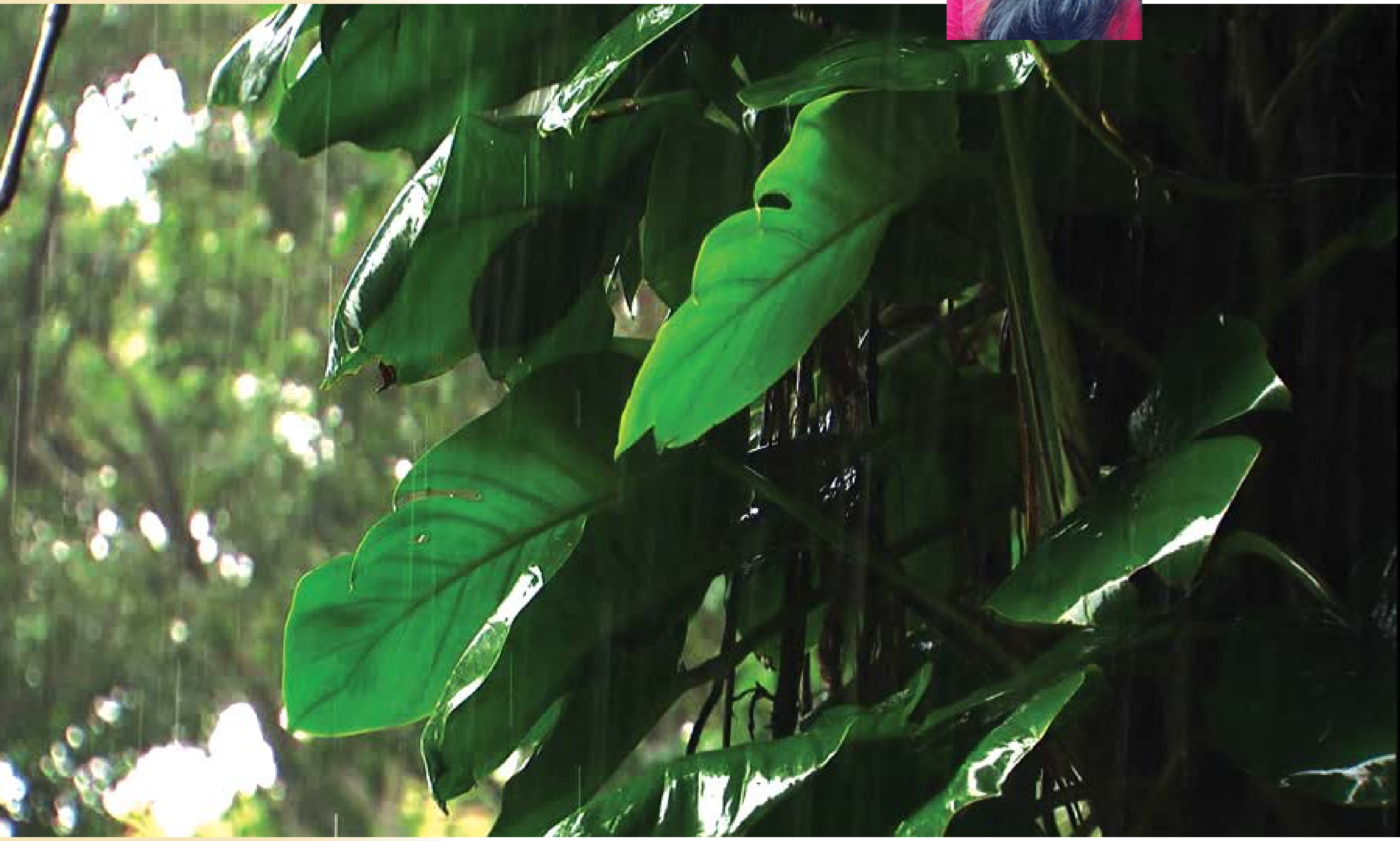

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു.
ഏകാന്തത നിറഞ്ഞ ഹോസ്റ്റൽ
മുറിയിലെ ഇടനാഴികളിലൂടെ
പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ
എന്തൊക്കെയോ കുത്തിക്കു
റിക്കണമെന്നു തോന്നി. അതു
കൊണ്ടുതന്നെ എവിടെ തുടങ്ങു
മെന്നോ എവിടെ അവസാനി
പ്പിക്കണമെന്നോ ഒരെത്തുംപിടിയുമില്ല.
കത്തിജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്ന സൂര്യ
രശ്മികളെ വകഞ്ഞുമാറ്റി എവിടെ
നിന്നോ വീശിയ മന്ദമാരുതന്റെ
സാന്നിധ്യം, കാത്തിരുന്ന മരച്ചില്ലകളെ
തഴുകിതലോടി കടന്നുപോയി.
കാലങ്ങളായി കാത്തിരുന്ന തന്റെ
സ്നേഹിതനെ കണ്ടെന്നപോലെ
ചില്ലയിലെ ഓരോ ഇലകളും ആനന്ദ
നൃത്തം വച്ചു. ആ നൃത്തം അവർ

ഇടയ്ക്കിടെ ആവർത്തിച്ചു. ഇതു കണ്ടിരുന്ന എന്റെ മനസ്സും അറിയാതെ മന്ത്രിച്ചു. 'ഇതുപോലെ ഈ ഭൂമിയിലെ ഓരോ ജീവജാലങ്ങളും തങ്ങളുടേതായ രീതിയിലുള്ള ആഘോഷത്തിമിർപ്പിൽ ആയിരിക്കും.' അതെ ലൊയോള എന്ന ഈ മഹാവൃക്ഷത്തിലെ ഒരു തളിരിലയായ് മാറിയത് മുതൽ എന്റെ മനസ്സും ആഘോഷത്തിലാണ്. എൻട്രൻസും ഗ്രൂപ്പ് ഡിസ്ക്ഷഷനും ഇൻറർവ്യൂവും കഴിഞ്ഞ് ഈ കോളേജിൽ കാലുകുത്തിയപ്പോൾ എനിക്ക് അതൊരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റമായ മലബാറിൽ നിന്നും ഇങ്ങേയറ്റമായ ശ്രീപത്മനാഭന്റെ മണ്ണിലേക്കുള്ള യാത്രപോലും എന്റെ പുസ്തകത്തിലെ പുതിയ താളുകൾ ആയിമാറി.
ഇൻഡക്ഷനിലൂടെ അപരിചിതരെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയവരെല്ലാം പരിചിതമുഖങ്ങളായി. വിജ്ഞാനനിർഭരമായ ക്ലാസുകളിലൂടെ ലൊയോളയിലെ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അധ്യാപകരുടെ ലാളിത്യം ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.
ഒരു പച്ചകുപ്പിയും ഇരുമ്പു കസേരയുമായി കോളേജിന് കാവലിരിക്കുന്ന സെക്യൂരിറ്റി മാമൻ മുതൽ എപ്പോഴും പുഞ്ചിരി വിനയത്തിന്റെ പ്രതീകമായി കരുതുന്ന പ്രിൻസിപ്പാൾ സജിസാർ വരെ ലാളിത്യം തുടരുന്നു. എവിടെ നോക്കിയാലും ശാന്തതയാണ്. ഇവിടെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഒരു കുടുംബം പോലെ. ആർട്സും സ്പോർട്സും ക്രിസ്മസ് ആഘോഷവും എൻ.എസ്.എസ് ക്യാമ്പും എല്ലാം ഓർമ്മ പുസ്തകത്തിലെ താളുകൾ കവർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ഞാൻ ഇവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ മഹാവൃക്ഷത്തിലെ പാകമായ ഇലയാകും. അപ്പോൾ ആരെങ്കിലും ചോദിക്കും ഇലകൊഴിഞ്ഞു പോകില്ലേയെന്ന്. അവരോട് ഞാൻ പറയും. കൊഴിഞ്ഞു പോയാലും സാരമില്ല. ഈ ഇലയെ സൂക്ഷ്മാണുക്കൾ വിഘടിപ്പിക്കും. എന്നിട്ട് മണ്ണിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങും. നിറയെ വേരുകളുള്ള മഹാവൃക്ഷത്തിന് ഒരല്പമെങ്കിലും വളമായി മാറുമല്ലോ എന്ന്.
ഞാൻ തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ ഇത് കുത്തിക്കുറിക്കലുകൾ ആണെന്ന്. എവിടെ തുടങ്ങണം എന്നോ എവിടെ അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നോ അറിയില്ല എന്ന്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇത് അവസാനമല്ല. എന്റെ ഓർമ്മ പുസ്തകത്തിലെ ഒരു താളുകൂടി നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഇനിയും ഒരുപാട് താളുകളുണ്ട്. തെല്ലൊന്ന് തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഹോസ്റ്റൽ മുറിയുടെ സമീപത്തെ നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഇലകളുള്ള മരം മന്ദമാരുതനെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. വീണ്ടും നൃത്തം ചെയ്യാൻ....

എൽനാ ജോസഫ്
1st Year MSW

ഒരു ദേശം

കാതങ്ങളകലെ ഹിമമുടിതൻകീഴെ
ബുദ്ധദൂതുകൾ പേറുന്ന ദേശം.
താഴ്‌വരകൾ നീളെ ജീവന്റെ തുടിപ്പും
മലനിരകൾ നീളെ ആർദ്രമാം മിടിപ്പും.
ജീവന്റെ സ്രോതസ് ധാരയായി ചൊരിയുന്ന
ഗോദാവരിയും ഭാഗ്മതിയും.
ഉള്ളിൽ കുലംകുത്തിയൊഴുകുന്ന ത്രിശൂലി,
ഭൗമകാമ്പിൽ ശ്വേതനിറമാർന്നൊഴുകുന്ന സേതി.
വാക്കുകളിൽ നിറയുന്ന സ്നേഹം,
കൂപ്പുകൈകളിൽ തെളിയുന്ന കരുതൽ.
ബാല്യചാപല്യം നിറഞ്ഞ ദിനമെപ്പോഴോ
ദൈവം കുടഞ്ഞിട്ട ചായം മറിഞ്ഞപോൽ.
പല നിറക്കൂട്ടുകൾ ചാലിച്ച ഇലച്ചാർത്തേന്തി
മണ്ണിനെ കാക്കുന്ന കാട്...
കാറ്റു വീഴുന്ന വഴിയേ പോയിനോക്കാം
ചുവന്ന മണ്ണുമായ് നേപ്പാൾ കാത്തുനിൽപ്പൂ....

ബാലലക്ഷ്മി എസ്.ബി.
2nd Year MSW

Silent Eye

When I entered the city, I saw many people in a rush. They do not know where they are moving. Neither was I aware of my life. I was just flowing with the river, wherever it took me. But then I started to swim across the current. I found a dramatical change happening in my life. I have a dream, and a passion for inspiring and helping others. I saw, success depends not on how wealthy, healthy, or whether you are the topper of your class.

I would like to ask a few questions .What's the purpose of your birth? What's the real meaning of life? We are born to win! Each person in this universe is born to be a winner. Certain people get successful and meanwhile others make history. Do you think success is difficult? No!!! Success is simple. If a boy who sold newspapers could make it to the headlines of the newspapers, known as Dr. APJ Abdul Kalam, success is simple. If a man rejected by 600 artists, can give the blockbuster of 1170 millions, today known as Sylvester Stallone, it is to show you that success is not as complicated as you think.

Here's another question. How to be successful? How to achieve your goals? The secret of success is being revealed. Hope you all know a, b, c, d. A For Attitude, B for Belief, C for Commitment and D for Dream is the secret code to success.

Attitude_Your mental attitude is important in making you a successful person. We all work with the same infinite power, the Law of Attraction. Everything in your life is attracted by you, and your mind. You should manifest your thinking. If you want to be a winner just visualize yourself winning. If you want a trophy, visualize you getting it, holding it, and kissing it. And then put in your hard work. If you think positive, the particles in your body vibrate positively and you create positive waves that help you lead a positive life. If you think negative, you fall down.

Belief_ Believe in yourself. Your belief will be strong enough to attract the world, and it will prove to be the root of your success.

Commitment_ Commit yourself, to work for your success. Then commit your time to attain success. And thus you ripen the fruit of success.

Dream_What is your dream? Individually you may have many dreams. I realise that dream is to be contributed to our society. India is still a developing nation .When will it become developed? As an aspiring social worker, and an Indian youngster, not just me, but we are all responsible. Dream for a prosperous India to eradicate poverty, to abolish child labor, we have the power. Dr APJ Abdul Kalam Sir says "have dream, focus on it, convert into action". Thus visualized daily, one day you will achieve it.

If a 21 year old man struck with a motor neuron disease and suffer paralysis can turn to the most brilliant scientist, and a college dropout can become a billionaire, a deaf man become the world's best music composer in the world .Then why can't you? Open your eyes and ask yourself this question. What do I really want them to speak about me? This is the time for Action.

-Christansia Das

1st Year MSW

Loyolites Class Photos

Ist Year MSW

IInd Year MSW

Loyolites Class Photos

Ist Year MA HRM

IInd Year MA HRM

Loyolites Class Photos

Ist Year MA SOCIOLOGY

IInd Year MA SOCIOLOGY

Loyolites Class Photos

Ist Year MSc COUNSELLING PSYCHOLOGY

IInd Year MSc COUNSELLING PSYCHOLOGY

Teaching & Non Teaching Staff

Loyola Men's Hostel

Loyola Ladies' Hostel

Art's Day
Kalakrithi
2017 - 18

Sports Day
Ignite
2017 - 18

College Day 2017 - 18

LOYOLA COLLEGE OF SOCIAL SCIENCES
THIRUVANANTHAPURAM
COLLEGE DAY

Theeram
2017 - 18
NSS Camp

Union
2017 - 18

Christmas & Onam 2017

Farewell 2017 - 18

Glimpses of Loyola 2017 - 18

UGC NET Achievers 2017-'18

Mehanaz M
IInd Year MA Sociology

Aravindlal
IInd Year MA Sociology

Amritha Suresh
IInd Year MSW

Glass Sparkle Black (YVB)

Pearl Mirage White (YPA)

Metallic Matt Fibroin Gray (PGZ)

LUXURIOUS LED HEADLIGHT & POSITION LIGHTS

MULTI-FUNCTION FULL DIGITAL METER

STANDARD BODY MOUNT WINDSCREEN

FLEXIBLE FOOT POSITION FOR RIDER

FRONT DISC & COMBINED BRAKE#

LED REAR COMBINATION LIGHT

SPORTY MUFFLER COVER

PREMIUM CHROME GARNISH

ALUMINIUM PILLION FOOTREST

CONVENIENT DUAL LUGGAGE HOOKS

21.5L UNDER SEAT STORAGE

2L GLOVE BOX & RACK FOR STORAGE

DC SOCKET IN GLOVE BOX FOR EASY CHARGING

SHUTTER KEY WITH CENTRAL SEAT LOCK

SUZUKI EASY START SYSTEM

GENUINE ACCESSORIES*

USB CHARGER*

CHROME MIRRORS*

SIDE STEP*

*Accessories are not a part of standard equipment.

ENGINE	
Type :	4-Stroke, 1 Cylinder, Air Cooled
Valve System:	SOHC, 2 Valve
Displacement:	124 cm^3
Bore x Stroke:	52.5 x 57.4 mm
Engine Output:	8.7ps @ 7000 rpm
Torque:	10.2N-m @ 5000 rpm
Fuel System:	Carburettor
Starter System:	Kick and Electric
Transmission Type:	CVT

DIMENSIONS AND WEIGHT	
Overall Length:	1,880 mm
Overall Width:	675 mm
Overall Height:	1,140 mm
Wheelbase:	1,265 mm
Ground Clearance:	160 mm
Seat Height:	780 mm
Kerb Mass:	108 kg
Wheels:	Cast
Fuel Tank:	5.6 L

SUSPENSION	
Front:	Telescopic
Rear:	Hydraulic Type

TYRE SIZE	
Front:	90/90-12 54J Tubeless
Rear:	90/100-10 54J Tubeless

BRAKE	
Front:	Disc
Rear:	Drum

ELECTRICAL	
Battery:	Maintenance Free 12V, 3Ah
Headlight:	LED

Bharat IV

Authorised Dealer - Trivandrum

GEEPEE SUZUKI

Ganesh Autosolutions India Pvt. Ltd.

geepeesuzuki.sales@chithira.com

A member of Chithira Group An ISO 9001: 2008 Certified Company

MURINJAPALAM, PATTOM
0471-2555425, 8111880017
8111880029, 952 602 0007
geepeesuzuki.ptm@chithira.com

KARAMANA
8111 88 00 01
8111 88 00 04

Branches

KAZHAKUTTAM
952 612 0007
0471-275 7675

ATTINGAL
952 613 0007
952 663 0007

NEDUMANGADU
952 614 0007
0472-2814131

KATTAKKADA
952 615 0007
0471-2295877

NEYYATTINKARA
8111880016
8111880019

VITHURA
9526810007
0472-2858181

Email : loyolacollegetvm@gmail.com

lcsstvm@asianetindia.com

Website : www.loyolacollegekerala.edu.in